kARAYA. çıkış ekiBi kehANet BekLemedik BİR kARşılAmA

O sabah hava sıcaktı, cehennem gibi sıcak.

Ansalon'da bahar sonu için oldukça sıcaktı. Neredeyse yaz ortası gibiydi. İki şövalye kayığın kıç tarafına oturmuş, ağır çelik zırhlarının içinde feci şekilde terliyor ve teknenin küreklerini çeken yarı çıplak adamlara imrenerek bakıyorlardı.

Şövalyelerin kara zırhları kurukafa ve ölüm zambaklarıyla süslenmişti; bunlar yüce ermişler tarafından rüzgâr ve yağmurun, sıcak ve soğuğun cilvelerine karşı dayanmak için kutsanmıştı. Ama kraliçelerinin kutsayışı, belli ki onları bu mevsimsiz ısı dalgasına karşı koruyamıyordu. Kayık kıyıya yaraşınca dışarı ilk önce şövalyeler çıktı. Sığ suya atlayıp kızarmış yüzlerine ve güneşten yanmış boyunlarına su çırptılar. Ama su o kadar da serinletici değildi.

"Bu sıcak çorbanın içinde yürümek gibi bir şey," diye homurdandı şövalyelerden biri, etrafına su sıçratarak yürürken. Konuşurken bile kıyı çizgisini dikkâtle inceliyordu. Bir yaşam belirtisi görebilmek amacıyla çalılıklara, ağaçlara ve kum tepeciklerine dikkâtle bakıyordu.

"Daha çok kan gibi," dedi yol arkadaşı, "Düşmanlarımızın kanının içinde yürü- yormuşsun gibi düşün. Kraliçemizin düşmanlarının kanında. Herhangi bir şey görüyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdi diğeri. Arkasına bakmadan elini salladı. Suya atlayan adamların yaygaralarını, gülüşmelerim ve gırtlaktan konuştukları anlaşılmaz lisanlarında ettikleri muhabbeti duydu.

Şövalyelerden biri arkasına döndü. "O kayığı kıyıya getirin," dedi boş yere, çünkü adamlar ağır kayığı şimdiden tutmuş sığ suda onunla beraber koşuyordu. Adamlar sırıtarak kayığı kumdan sahile çektiler ve başka emirleri var mı diye şövalyeye baktılar.

Şövalye alnını kuruladı. Güçlerine hayran kalmıştı bu barbarların kendi taraflarında olduğu için -ilk defaya mahsus olmayarak - Kraliçe Takhisis'e teşekkür etti. Onlar yabaniler diye bilinirlerdi. Bu ırklarının gerçek ismi değildi. Kendilerine verdikleri ismin

telaffuzu imkânsızdı. Bu yüzden barbarları yöneten şövalyeler bir zaman sonra onları kısaca söyle çağırmaya başladı: yabaniler.

Bu isim barbarlara tamı tamına uyuyordu. Doğudan, Ansalon üzerinde çok az kimsenin haberdar olduğu bir kıtadan geliyorlardı. Hepsi de iki metre boyundaydı; bazıları iki buçuk metreyi bile buluyordu. Vücutları insanlar kadar yapılı ve kaslıydı fa- kat hareketleri elfler'inki kadar atik ve zarifti. Kulaklarının elfler gibi sivri olmasına karşın, yüzleri insanlar ya da cüceler gibi sakallıydı. Cüceler kadar güçlüydüler ve onlar kadar savaşmayı seviyorlardı. Acımasızca savaşıyorlardı ve kendilerini yönetenlere sadıktılar. Düşmanlarının ölü vücutlarından farklı parçalar kesip bunları ganimet olarak saklamak gibi birkaç garip huyları vardı - yabaniler ideal piyon askerlerdi.

"Kaptana sağ salim vardığımızı ve hiçbir direnişle karşılaşmadığımızı bildir," dedi şövalye yol arkadaşına. "Burada birkaç adamı kayığa göz kulak olmaları için bırakıp iç kesimlere ilerleyeceğiz."

Diğer şövalye başıyla onayladı. Kemerinden kırmızı ipek bir flama çıkarıp havaya kaldırdı. Başının üzerinde üç kere salladı. Biraz ilerde demir atmış olan, kocaman siyah ejderha-pruvalı gemiden cevap niteliğinde sallanan kırmızı kumaş görüle-biliyordu. Bu bir keşif göreviydi, istilâ değil. Bu konudaki emirler kesindi.

Şövalyeler rapor almak için devriyelerini kumsalın orasında burasında yolladılar. Diğerlerini iç kesimlere, tebeşir beyazı kayaların tepeler oluşturduğu, çorak bitki örtüsünün ağaçların arasından gökyüzünü yırtmak için yükselmiş kedi pençesine benzediği yerlere gönderdi. Kayalardaki çatlaklar adanın iç kesimlerine gidiyordu. Gemi adanın etrafında tur atmıştı; şimdi adanın çok geniş olmadığını biliyorlardı. Devriyeler kısa bir süre içinde geri dönecekti.

İki şövalye, bu iş bittiğinde bodur ve şekilsiz bir ağacın oluşturduğu yetersiz gölgeliğe şükranla çekildiler. İki yabani yanlarında koruma olarak dikilmişti. Şövalyeler dinleniyor olsalar da tetikteydiler ve etrafı gözlüyorlardı. Rahatça oturup beraberlerinde getirdikleri taze suyu idareli olarak içtiler. Bir tanesi yüzünü buruşturdu.

"Lanet şey sıcak."

"Su tulumunu güneşte bırakmışsın. Elbette ki sıcak olacak."

"Hangi cehenneme koymamı bekliyordun? O kahrolası

kayıkta gölge diye bir şey yoktu. Bu lanetlenmiş gezegende gölge diye bir şeyin kaldığını da düşünmüyorum. Burayı hiç sevmedim. İçimde ada hakkında garip bir his var. Bu yer büyülü, ya da öyle bir şey."

"Ne demek istediğini biliyorum!" diye endişe içinde hemfikir oldu yol arkadaşı. Etrafa göz gezdirmeye devam etti. Ağaçlara, tepenin yukarısına ve aşağısına baktı. Görebildiği tek şey yabanilerdi ve onlar da kesinlikle huzursuz hisler tarafından rahatsız edilmiyorlardı. Ama ne de olsa onlar barbardı. "Buraya gelmemek konusunda uyarılmıştık biliyorsun."

"Ne?" öbür şövalye şaşırmış gibi görünüyordu. "Bilmiyordum. Bunu kim söyledi sana?"

"Brightblade. Bunu Lord Ariakan'ın kendisinden duymuş."

"Brightblade biliyordur. O Ariakan'ın personelinden. Gerçi onun bir savaş taburuna sevk edilmesinin söz konusunu olduğunu duydum. Ayrıca Ariakan ona kefil oluyor." Şövalyenin siniri bozulmuş gibiydi, yavaşça sordu, "Bu bilgi bir sır değil, değil mi?"

Öbür şövalye pek eğlenmiş gibi görünüyordu, "Onun verdiği bir sözü bozacağını, kendine saklaması gereken sırrı sızdıracağını umuyorsan Steel Brightblade'i iyi tanımıyorsun demektir. Bunun yerine dilinin kızgın bir maşayla kopartılmasını tercih eder. Hayır, Lord Ariakan harekete geçme kararı almadan evvel komutanlarıyla açıkça fikir alışverişinde bulundu." Şövalye omuzlarını silkti. Bir avuç dolusu çakıl taşını alıp tembelce su üzerinde sektirmeye başladı. "Bütün bunları Gri Şövalyeler başlattı. Bu adanın konumunu belirleyen ve içinde geniş sayıda insan topluluklarının yaşadığını söyleyen bir çeşit kehanetti zaten."

"Öyleyse buraya gelmememiz konusunda kim uyardı bizi?"

"Gri Şövalyeler. Aynı kehanete bu adaya yaklaşılmaması gerektiği de öngörülmüştü. Onlar Ariakan'ı burayı kendi hâline bırakması için ikna etmeye çalıştı. Dediklerine bakılırsa bu yer bir felakete yol açabilirmiş."
Diğer şövalye kaşlarını çatıp, büyümekte olan bir hoşnutsuzlukla etrafına baktı. "O zaman ne diye gönderildik?"

"Yakında Ansalon'un işgali başlayacak. Lord Ariakan bu hamlenin, yan kanatların korunması açısından önemli olduğuna inanıyordu. Gri Şövalyeler adanın ne çeşit bir tehlike

oluşturduğunu tam anlamıyla açıklayamadılar. Ya da felaketin bizim adaya ayak basmamızla başlayıp başlamayacağını. Lord Ariakan'ın da belirttiği gibi biz hiç bir şey yapmasak bile bir felaket olabilir. Ve böylece eski bir cüce deyişini izleme kararı aldı: Bir ejderhayı aramaya çıkmak, ejderhanın seni aramaya çıkmasından daha iyidir."

"İyi bir düşünce," diye onayladı yol arkadaşı. "Eğer adada Bir Solamniya Şövalyesi ordusu bile varsa bunlarla şimdi başa çıksak daha iyi olur. Kulağa hoş geldiğinden değil ya."

Kum plajın geniş gerginliklerine, kum tepeciklerinin gri-yeşil otlarla kaplı olduğu ve daha içerilerde bir orman dolusu şekilsiz ağacın pençeye benzeyen tepelere kafa tuttuğu yere doğru elini salladı. "Solamniyalıların buraya neden gelmek isteyeceklerini anlayamıyorum. Bu yere kimsenin geleceğini zannetmiyorum. Elfler bu kadar çirkin bir yerde yaşamazlar."

"Mağaralar da yok, o zaman cüceler de beğenmez. Minotaurlar saldıracaktıysa bile şimdiye kadar yaparlardı bunu. Kenderler olsaydı kayıklarımızı ve zırhlarımızı alıp kaçarlardı. Gnomlar bizi bir çeşit şeytani balık oltasıyla karşılarlardı. Böyle perişan bir yerde yaşamak isteyebilecek kadar aptal tek ırk insanlardır -aynı bizim gibi." Şövalye sözünü neşeyle bitirdi. Eline başka bir avuç dolusu taş aldı.

"Herhalde bir haydut çetesidir. Veya ejderanlar ya da hob-goblinler. Hatta ogreler bile olabilir. Yirmi küsur yıl evvel Mızrak Savaşı sırasında, Solamniya Şövalyeleri'ne yakalanmamak için denizin ötesine, kuzeye kaçmış olabilirler."

"Evet, ama onlar bizim tarafımızda olurlardı." diye cevapladı yol arkadaşı, "Ve bizim şövalye büyücülerimizin de gri cüppelerini bu işe sokması gerekmezdi. Ah! işte gözcülerimiz de rapor vermeye geliyor. Şimdi ne oluyor ne bitiyor anlarız."

Şövalyeler ayağa kalktı. Adanın iç kesimlerinden geri dönen yabaniler liderleriyle buluşmak için ileriye doğru hızla seğirttiler. Barbarların yüzünde kocaman gülümsemeler vardı. Neredeyse-çıplak olan vücutları ter içinde kalmıştı. Kendilerini boyadıkları mavi boya damlalar hâlinde akmıştı. Bu boyanın büyülü olduğuna, gelen okları geri sektirdiğine inanıyorlardı. Kum tepeciklerini aşarlarken, kafalarından sarkan renkli tüyler sırtlarında oynaşıyordu.

İki şövalye bakışıp, rahatladı.

"Neler buldunuz?" diye sordu şövalye ikisinin de üzerinde bir kule gibi yükselmiş olan kırmızı saçlı dev lidere. Herhalde ikisini de tutup kafasının üzerine kaldırır ve orada tutabilirdi. İki şövalyeye sonsuz bir takdirle ve derin bir saygıyla bakıyordu.

"İnsanlar," diye yanıtladı yabani. Hızlı öğrenebiliyor ve Krynn'de bir sürü ırkın konuştuğu ortak dile çok kolay adapte olabiliyorlardı. Fakat ne yazık ki, yabaniler için kendi ırklarından olmayan herkes "insandı."

Yabani ellerini yere yakın bir yerde derecelendirip bunların küçük adamlar olduğunu belirtti. Bunun cüceleri ifade etmesi beklenebilirdi ama çocuklar olma ihtimâli daha yüksekti. Sonra elini daha yukarı kaldırdı. Bununla kadınları ifade ediyor olmalıydı. Yabani onları tarif edebilmek için iki elini göğsünün üzerine kubbe şeklinde koyup kalçalarını sallamıştı. Arkadaşları gülüşüp birbiri-lerini dirsekle dürttü.

"Erkekler, kadınlar ve çocuklar," dedi şövalye. "Fazla insan var mı? Çok mu insan var? Büyük binalar? Surlar? Şehirler?"

Yabaniler bunu çok eğlendirici bulmuş olacaklar ki gülmekten yerlere yattılar.

"Ne buldunuz?" diye tekrarladı şövalye keskin bir ses ve asık bir suratla. "Saçmalamayı kesin."

Yabaniler hemen kendilerine geldiler.

"Çok insan," dedi liderleri, "ama surlar yok. Evleri var." Bir yüz ifadesi takınıp omuzlarını silkti, kafasını salladı ve kendi dillerinde bir şey söyledi.

"Bu ne demek?" diye sordu şövalye arkadaşına.

"Köpeklerle ilgili bir şey." dedi diğeri. Daha evvel yabanilere komuta etmişti ve artık dillerinden bir şeyler anlamaya başlamıştı. "Zannederim ki demek istediği şu; bu insanlar ancak köpeklerin yaşamak isteyeceği evlerde yaşıyorlar."

Birkaç yabani omuzlarını kamburlaştırıp kollarını bacaklarına kadar sarkıtarak ve hırıldayarak yürümeye başladı. Sonra hepsi birden doğruldu ve birbirilerine bakıp yeniden gülüşmeye başladı.

"Karanlık Majesteleri adına! ne yapıyor bunlar?" diye sordu şövalye.

"Bilemiyorum," dedi arkadaşı. "Bence gidip kendi gözlerimizle bir bakmalıyız." Kılıcını siyah deri kınından çıkarttı. "Tehlike?" diye sordu yabaniye, "Çeliğe ihtiyacımız var mı?"

Yabani tekrar güldü. Kısa kılıcını çekip ağaca sapladı ve arkasını döndü. (Yabanilerin bir uzun bir de kısa kılıçları vardı, bunlarla savaşmada ok ve yay kullanmada oldukları kadar iyilerdi.)

Şövalye rahatlayıp kılıcını kınına geri soktu, ikisi rehberlerini izlediler. Kumsalı terk edip şekli bozuk ağaçların arasından derinlere süzüldüler. Yaklaşık yarım mil kadar bir hayvan patikasına benzeyen yolu takip ettikten sonra köye ulaştılar.

Yabanilerin maskaralıklarına rağmen şövalyeler, buldukları şey için kesinlikle hazırlıksızdılar. Öyle görünüyordu ki, büyük nehir Zaman, her yeri silip süpürdüğünde sığlıkta beklemiş olan bu topluma dokunmamıştı.
"Hiddukel adına," dedi biri kısık sesle. " 'İnsan' çok fazla bir sıfat bunlar için. Bunlar gerçekten insan mı? Yoksa hayvan mı?"

"Onlar insan." dedi diğeri etkilenmiş bir şekilde onlara bakmaya devam ederek. "Ama Alacakaranlık Çağı'nda Krynn'de gezdiğini öğrendiğimiz nitelikteki insanlardan. Bak! Aletleri tahtadan yapılmış. Tahta mızraklar taşıyorlar. Oldukça baştan savma yapılmışlar hem de."

"Uçları tahtadan, taştan değil," dedi diğeri. "Çamur kulübelerinden evler. Kalay tencereler, bir parça çelik veya demir yok görünürde. Ne açması bir topluluk! Pislikleri dışında nasıl bir tehlike oluşturabileceklerini düşünemiyorum. Kokuya bakılırsa Alacakaranlık Çağı'ndan beri yıkanmamışlar da."

"Çirkin tipler. Daha çok maymuna benziyorlar. Gülme! Sert ve tehditkâr bak."

Erkek olan insanlardan bir kaçı —tabii eğer insandılarsa, çünkü giydikleri hayvan postuna bakan için bunu söylemek zordu— sürünerek şövalyelerin yanına geldi. "Hayvan-adamlar" kollarını sallayarak ve sürünerek yürüyorlardı. Kafaları uzun, sert kıllı saçlarla kaplıydı, dağınık sakalları nerdeyse yüzlerini örtüyordu. Aşağı yukarı hareket ederek ve ayaklarını sürüyerek şövalyelere ağızları açık bir hâlde merakla ve korkuyla bakıyorlardı. İçlerinden bir tanesi nerdeyse kaba ellerini uzatıp siyah pırıldak zırha dokunacaktı.

Bir yabani hemen kendi iri cüssesiyle araya girip şövalyenin önünde dikildi.

Şövalye yabaniyi koluyla kenara itti ve kılıcını çekti. Çelik, güneş ışığında parladı. Bodur ağaçlardan birine doğru döndü. Bu

çarpık ve pürüzlü ağaçlar, altlarında yaşayan insanlara çok benziyordu. Şövalye kılıcını kaldırıp bir ağaç dalını tek ve çabuk bir hareketle kesti.

Hayvan-adam aceleyle dizlerinin üzerine çöktü. Yerde sürünmeye ve acınacak bir hâlde garip sesler çıkarmaya başladı.

"Galiba kusacağım." dedi şövalye arkadaşına. "Lağım cüceleri bile bunlarla arkadaşlık etmez."

"Bu konuda haklısın." dedi şövalye, arkadaşının gözlemini sürdürerek. "Sadece ikimiz bile bütün kabileyi silip süpürebiliriz."

"Yapabiliriz ama leş kokuyu kılıçlarımızdan asla temi-zleyemeyiz." dedi diğeri.

"Ne yapacağız? Onları öldürecek miyiz?"

"Pek de onurlu bir davranış değil. Bu zavallılar bize karşı kesinlikle bir tehdit oluşturmuyor. Bize verilen emirler burada kimin veya neyin yaşadığını bulup rapor etmekti. Bütün bu bildiklerimin yanı sıra, belki de bu kimseler onlara zarar verirsek bize çok kızabilecek bir tanrının gözdeleridir. Gri şövalyelerin felaketten kastı bu olsa gerek."

"Meselenin bu olduğundan şüpheliyim," dedi öteki şövalye. "Hangi tanrı gözdelerine böyle davranır ki?"

"Morgion, muhtemelen," dedi diğeri çarpık bir gülümseyişle.

Şövalye homurdandı. "Tamam! Onlara sadece bakarak kesinlikle bir zarar vermedik. Gri şövalyeler bizi bunun için suçlayamaz. Yabanileri adanın geri kalanını incelemeye gönder. Haydi kıyıya geri dönelim. Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

İki şövalye kumsala geri yürüdüler. Ağacın gölgesine oturup diğer devriyelerin dönmesini beklerken, yakında başlayacak olan Ansalon istilâsı hakkında konuşarak zaman geçirdiler. Siyah-ejderha pruvalı gemilerden oluşan dev donanma hakkında çene çaldılar. Minotaurlarla doldurulmuş olan gemiler Courrain Okyanusu'nda hızla yol alıyor, daha yüzlerce ve yüzlerce barbar savaşçı taşıyordu. Yaz Arifesi'nde başlayacak olan kıtanın iki yönlü istilâsı için her şey neredeyse hazırdı.

Takhisis Şövalyeleri tam olarak nereye saldıracaklarını bilmiyorlardı; böyle bir bilgi gizli tutuluyordu. Ama zafer hakkında hiç kuşkuları yoktu. Bu sefer Karanlık Kraliçe başaracaktı. Bu sefer onun orduları zafer kazanacaktı. Bu sefer kazanmak için gerekli olan sırrı biliyordu.

Yabaniler bir kaç saat içinde geri dönüp raporlarını verdiler. Ada fazla geniş değildi, belki beş mil uzunluğundaydı ve çevresi de bir o kadardı. Yabaniler başka kimseler bulamadı. Hayvan-adam kabilesi çamurdan kulübelerine saklanmış, muhtemelen bu garip yaratıkların gitmesini bekliyordu.

Şövalyeler sahil teknelerine geri döndüler. Yabaniler onu kumdan itip içine atladılar ve kürekleri kaptılar. Tekne suyun yüzeyini yararak kara gemiye doğru ilerledi. Gemi Takhisis Şöva-lyeleri'nin sancaklarını dalgalandırıyordu; ölüm zambağı, kafatası ve diken.

Şövalyeler geride bomboş, terk edilmiş bir kumsal bıraktılar.

Ama ayrılışları izleniyordu, tıpkı gelişlerinin izlendiği gibi.

A.ÖA, ÖNeCDll BİR

Siyah ejderha-pruvalı gemi ufukta kayboldu. Gözcüler görünmelerinin hiç imkânı kalmadığında ağaçlardan aşağıya indi.

"Geri gelecekler mi? Güvende miyiz?" diye sordu bir hayvan-adam diğerine, dişi olanına.

"Onları duydun. Bizim 'zararsız' olduğumuzu, onlar için bir tehdit oluşturmadığımızı bildirmek için gittiler. Ve bu da demek oluyor ki," bir kaç saniye düşüncelere daldıktan sonra ekledi, "Geri gelecekler. Hemen değil, yakında değil. Ama geri gelecekler."

"Ne yapabiliriz?"

"Bilmiyorum. Sırrımızı güvende tutabilmek için bu adada bir arada yaşamaya geldik. Büyük bir olasılıkla bu bir hataydı. Belki dünyanın dört bir yanına dağılmak bizim için daha iyi olurdu. Burada, açığa çıkarılmaya ve saldırıya uğramaya açığız. En azından diğer ırklar arasında saklanabilirdik. Bilmiyorum." diye tekrarladı umutsuzca "Ben bir şey söyleyemem, bu Kararveren'e bağlı."

"Evet." dedi erkek olanı rahatlamış bir tonda, "Bu doğru. Dönmemizi sabırsızlıkla bekliyordun Hemen gitmeliyiz."

"Bu kılıkta değil ama." diye hatırlattı arkadaşı.

"Hayır! Tabii ki değil." Dağınık, saçak saçak saçların arasından hüzünle denize doğru baktı. "Hepsi de çok kötü, çok korkutucu. Şimdi bile kendimi güvende hisset-miyorum. Ufuktaki gemi olduğundan daha korkunç görünüyor gözüme. Kara şövalyeleri görüyorum. Seslerini duyuyorum, konuştuklarını ve konuşmadıklarını. Fetih ve savaş hakkında konuşuyorlar. Sanırım ..." biraz müteredditti. "Sanırım... Ansalon'dan birilerini uyarmalıyız. Solamniya Şövalyeleri' ni meselâ."

"Bu bizim sorumluluğumuz değil." diye döndü kadın aniden kızgınlıkla, "Biz kendi başımızın çaresine bakmalıyız. Her zaman yaptığımız gibi. Bundan emin olabilirsin ki," diye acı bir tonda ekledi, "bu şartlar altında umurlarında bile olmayız. Haydi, gerçek şekline dön de gidelim."

İkisi büyülü sözler mırıldandı. Ansalon Kıtası'ndaki hiçbir büyücünün anlayamayacağı, bu bir yana konuşamayacağı sözler.

Ansalon'daki her büyücünün sahip olmak için ruhunu bile verebileceği sözler. Hiçbiri yapamazdı, yapamadı da. İşte bu kadar güçlü bir büyüydü bu. Yapılmamıştı, var olmuştu.

Ayaklarını sürterek yürüyen hayvan-adamın kabuğu çatlamış, çirkin krizalit koza, içeride saklı olan güzel periyi açığa çıkarmak için kırılmıştı. İki aşırı derecede güzel yaratık belirdi.

Böyle bir güzelliği anlatmak çok güç. Uzun narin, ince kemik-yapılı, geniş ve parlak gözlüydüler. Ama böyle tanımlanabilecek bir sürü yaratık vardı bu dünyada. Bir çok şeyin güzel olduğu düşünülürdü. Birine güzel gelen birine gelmeyebilirdi. Bir erkek cüce için en çekici şey bir dişi cücenin favorileriydi. Cüce insan kadınların pürüzsüz yüzlerini uysal ve çıplak bulurdu. Fakat bir cüce bile bu kimselerin güzel olduklarını idrak ederdi. Onun güzellik anlayışına uymasalar bile hiç fark etmezdi. Dağların üstündeki günbatımı kadar, denizdeki yakamoz kadar, vadilerden kalkan sisler kadar güzellerdi.

Tek bir söz kaba hayvan postlarını iyi işlenmiş, parıldayan ipeğe dönüştürdü. Bir diğer söz saklandıkları ağacın buruşuk dalların düzeltti, çarpık çurpuk gövdeyi pürüzsüzleştirdi. Ağaç dipdiri ve upuzun oldu, derin yeşil yaprakları okyanus rüzgâr-larıyla hışırdadı. Çiçekler etrafa tatlı bir koku yaydı. Bir başka sözle bütün ağaçlar bu değişimi yaşadı.

ikisi kumsalı terk edip şövalyelerin çamurdan-ev köyüne giderken izledikleri patikadan iç kesimlere doğru yola koyuldu. Birbirileriyle konuşmadılar; sessizliklerinde rahattılar. Konuştukları sözler kendi ırkları arasında yıllardır konuşulan şeylerden epey fazla sayılırdı. İrdalar tecritten ve yalnızlıktan haz alırdı. Uzun zaman devreleri boyunca birbirlerinin yanında olmak istemezlerdi. İki gözcünün karşılıklı konuşması bir krize yol açmıştı zaten.

Bu nedenle ikisinin dönünce gördükleri manzara, şövalyelerin çamurdan-evleri ve kalaydan tencereleri ilk gördükleri zamanki kadar şaşırtıcı olmuştu. İki İrda Bütün halkını —birkaç yüz kişi ya da daha fazlası— devasa bir meşe ağacının altında bütün tarihlerine ters düşecek bir şekilde toplanmış olarak buldu.

Çirkin, şekli bozuk ağaçlar gitmiş yerlerim gür meşe ve çam ormanlarına bırakmışlardı. Ağaçların aralarında ustalıkla tasarlanmış küçük evler vardı. Her ev diğerinden farklı bir tasarıma ve görünüşe

sahipti, ama çok azında dört odadan fazlası mevcuttu. Evler Mutfak bölümü, meditasyon bölümü, çalışma

bölümü ve uyku bölümünden oluşmaktaydı. Beş odalı evler türün genç olanlarım da barındıran yuvalarıydı. Bir çocuk rüştüne erene kadar ebeveyniyle otururdu, (durumlar aksini gerektirmedikçe genellikle anneleriyle) Rüştüne erdikten sonra ayrılır ve kendi evini kurardı.

Her İrda evi kendi kendine yetiyordu. Her İrda kendi yemeğini yetiştirir, kendi suyunu damıtır, çalışmalarına kendi başına devam ederdi. Toplumsal değiş tokuş yasaklanmış ya da ayıplanan bir şey değildi. Sadece böyle bir şey yoktu o kadar. Böyle bir fikir hiç bir İrda'nm aklına gelmezdi ya da -gelse bile- bu daha düşük seviyeli ırklara; insanlara, elflere, cücelere, kender ve gnom-lara; kara ırklardan minotaurlara, goblinlere, ejderanlara ve İrdalar arasında adları anılmayan tek ırk olan ogrelere ait bir özellik sayılırdı.

İrdalar başka bir İrda ile çiftleşmek amacıyla hayatlarında bir kez bir araya gelirdi. Bu travmatik deneyim kadın için de erkek için de aşktan ileri gelmezdi. Valin diye bilinen bir büyüsel deneyim tarafından bir araya gelmeye zorlanırlardı. Bu eski günlerde ırkın yaşlıları tarafından yaratılan büyüsel bir çalışmaydı. Hiç kaçış, korunma ya da seçme özgürlüğü yoktu. İki İrda arasında Valin oluşmaya başlarsa çift birlikte olmak zorundaydı. Eğer birlikte olmayı reddederlerse Valin onlara, ölümle sonuçlanabilecek işkencelerle acı çektirirdi.

Kadın gebe kalınca Valin biterdi. Çift ayrılır ve çocuğun iyiliği için hangisinde kalacağına karar verdikten sonra kendi yollarına giderlerdi. Bu sarsıcı deneyim İrdaların yaşamında çok nadir bir kereden fazla yaşanırdı. Bu yüzden çok az çocuk olmuştu ve sayıları hep az olarak kalmıştı.

İrdalar yaratılışlarından beri, yüzyıllardır, hep Ansalon Kıtası'nda yaşamışlardı. Daha verimli olan ırkların çok azı İrdalar-dan haberdardı. Bu mükemmel yaratıklar, efsanelerin ve çocuk masallarının konusu olmuştu. Her çocuk daha annesinin dizindeyken, ogrelerin bir zamanlar, yaratılmış en güzel ırk olduğunu ama —kibir günahları sayesinde— tanrıların gazabına uğrayıp nasıl çirkin ve korkunç canavarlara dönüştüğünü öğrenirdi. Böylece hikayeler ahlâk derslerine dönüştürülmüştü.

"Roland! Eğer kız kardeşinin saçını bir kez daha çekersen bir ogreye dönüşeceksin."

"Marigold ! Eğer yüzünün güzelliğinden dolayı böbürlen-

meye devam edersen, bir
gün aynaya baktığında kendini bir ogre kadar çirkin bulacaksın."

Efsaneye göre İrdalar tanrıların gazabından kaçmaya muvaffak olan, tanrıların kutsanmışlığını, güzelliklerini ve büyüsel güçlerini korumayı başarabilmiş olan ogrelerdi. Çok güçlü, çok güzel ve çok kutsanmışlardı. Bu yüzden dünyadan diğerleriyle yüz göz olmak istememişlerdi. Bundan dolayı silindiler. Karanlık ve mahzun bir ormanda yürüyen her çocuk bir İrdaya rastlamak isterdi. Efsaneye göre, bir İrdayı yakalarsan ona bir dilekte bulunabilirdin.

Bu da ancak diğer efsanelerin doğru olduğu kadar doğruydu ama İrdaların bütün korkularını çevreleyen şeydi; diğer ırklardan birinin bu kadar güçlü bir büyüye sahip olmak için onları kullanması. Bu korku, kullanılma korkusu, İrdaları yalnızlığa itti. Gizli saklı ve kimseyle ilişki kurmayacak kadar temkinli bir hâle soktu.

İrdaların karanlık mahzun ormanlarda veya herhangi bir yerde gezdiğinden bu yana epey zaman geçmişti. Mızrak Savaşı'nı izleyen yıllarda, İrdalar uzun yıllar sürecek sessiz sakin bir yaşam tasarlamıştı. Ama hayâl kırıklığına uğradılar. Ansalon'daki çeşitli hizipler ve ırklar bir barış antlaşması sağlayamamıştı. Daha da kötüsü kendi içlerinde de savaşıyorlardı. Sonra, kuzeyde oluşan büyük bir karanlığın söylentileri yayılmıştı.

Halkının bir başka yıkıcı savaşla karşı karşıya kalmasını istemeyen Kararveren
bir karara vardı; Bütün dünyadaki İrdalara Ansalon Kıtası'nı terk edip gizlice bu uzak adaya taşınmalarını söyleyen mesajlar yolladı ve onlar da aynen böyle yaptı. Bu adada izole edilmiş bir şekilde huzur içinde yıllarca yaşadılar. Fakat bu huzur ve tecrit de bozulmuştu artık.

İrdalar söğüt ağacının altında bu tehdide bir son vermek için toplanmışlardı. Şöval-yeleri ve barbarları tartışmak için bir araya gelmişlerdi. Birbirlerinden uzak durup ahbaplarıyla aralarındaki mesafeyi korusalar bile ağaca ve birbirlerine kuşkuyla, huzursuzlukla ve mutsuzlukla bakıyorlardı. Şövalyenin soğuk kılıcının kestiği dal yerde yatıyordu. Yaşayan ağacın kesik yerinden özsuyu sızmış akıyordu. Ağacın ruhu kederle inlemekteydi ve İrdalar acısını dindiremiyordu. Yıllar boyunca süren ve mükemmel- leştirilen huzur dolu bir yaşam artık sona ermişti.

"Büyülü kalkanımız kırıldı." dedi Kararveren bütün gruba hitap ederek. "Kara şövalyeler burada olduğumuzu biliyorlar. Geri gelecekler."

"Katılmıyorum Kararveren!" diye itiraz etti diğer bir İrda saygıyla, "Şövalyeler geri gelmeyecekler. Kılık değiştirmemiz onları kandırdı. Onlar bizim hayvanlar derecesinde işe yaramaz yaratıklar olduğumuzu düşünüyorlar. Neden dönsünler ki? Bizden ne isteyebilirler?"

"İnsan ırkının huylarını bilirsin," diye cevap verdi Kararveren, sesinde yüzyılların ağır hüznü vardı. "Kara şövalyeler şimdilik bizden bir şey istemeyebilir. Ama gün gelecek liderlerinin orduları için yeni adamlara ihtiyacı olacak, ya da bu adanın gemi inşa etmek için uygun olduğuna karar verecekler, veya buraya bir garnizon koyma ihtiyacını duyacaklar. Bir insan asla bir şeyi kendi başına bırakmaya dayanamaz Bulduğu her nesneyle bir şeyler yapmak, ona bir işlev ve anlam kazandırmak, neye yarayabileceğini anlamak için onu kurcalamak ister. Bu bize de olacak. Geri gelecekler."

Tecrit hâlinde yalnız yaşayan İrdaların idari bir güce hiç ihtiyaçları olmamıştı. Fakat sonra fark ettiler ki; hepsi adına karar verecek birinin olması gerekliydi. Böylece en eski çağdan beri Kararveren diye bilinen birini seçmeye başladılar. Seçilen Kararveren bazen erkek bazen kadın olurdu. Ne en yaşlı olandı ne de en genç olan. En bilge olan ya da en akıllı olan da değildi. Ne en güçlü ne de en güçsüz büyücüydü. Kararveren ortalama biri olurdu. Zaten ortalama biri şiddetli hareketlerde bulunmaz, her zaman sabit bir yol izlerdi.

Şimdiki Kararveren, kendinden önceki bütün Kararverenlerden daha güçlü ve daha atılgandı. Bunu kötü zamanlara bağlıyordu. Kararları hep akıllıcaydı. Ya da en azından çoğu İrda öyle olduklarına inanıyordu. Ona katılmayanlar, İrda halkının durgunluğunu bozmaya çekindiklerinden hiç bir şey söylememeyi tercih ediyordu.

"Her halükârda, yakın zaman içinde geri gelemeyecekler Kararveren." dedi plajdaki gözcülerden dişi olanı. "Gemilerinin ufukta kayboluşunu izledik ve fark ettik ki, gemide eski Ejderha Yüceefendisi Ariakas'ın oğlu Ariakan'ın bayrağı dalgalanıyordu. Ariakan da babası gibi karanlık tanrıça Kraliçe Takhisis'i takip edenlerden."

"Eğer Takhisis'in yolunu izlemeseydi Paladine'ın yolunu izleyenlerden olurdu. Eğer Paladine'ı da izlemeseydi başka bir tanrıça ya da tanrıyı izlerdi. Değişen bir şey yok." Kararveren ellerini göğsünün üstünde kavuşturdu ve başını salladı, "Tekrarlıyorum; geri gelecekler. Hiçbir şey için olmasa bile kraliçelerinin zaferi için."

"Savaş hakkında konuşuyorlardı Kararveren, Ansalon'u işgal etmek hakkında," dedi erkek olan gözcü. "Bu onları yıllarca meşgul edecektir."

"Bak, işte görüyorsunuz!" Kararveren toplantıya katılanlara zaferle baktı. "Savaş! Yine savaş. Hep savaş. Ansalon'u terk etmemizin sebebi bu. En azından burada güvende, dokunulmaz olacağımızı ummuştum." Derin derin iç çekti, "Görünüşe göre öyle değilmiş."

"Ne yapmamız gerek?"

Birbirilerinden uzak ve ayrı duran İrdalar huzursuzca bakıştılar.

"Burayı terk edip güvende olabileceğimiz bir yere taşınabiliriz." diye önerdi biri.

"Ansalon'u terk edip bu adaya geldik," dedi Kararveren, "Burada güvende değiliz, hiçbir yerde güvende olmayacağız."

"Eğer geri gelirlerse onlarla savaşırız, onları geri püskürtürüz." dedi bir İrda. Çok genç bir İrdaydı, daha yeni rüştüne ermişti. "Bütün tarihimiz boyunca böyle bir şeyi hiç yapmadığımızı biliyorum. Başka bir ırkın kanını dökmedik hiç, öldürmekten sakınmak için
hep saklandık. Ama kendimizi korumaya hakkımız var.
Dünyadaki herkesin böyle bir hakkı vardır."

Daha olgun olan diğer İrdalar, her ırkta olduğu gibi, genç birinin büyükleri utandıracak bir şeyler yaptığı zaman baktığı gibi mükemmel bir sabırla genç kadına bakıyorlardı.

Bu yüzden Kararveren konuştuğunda oldukça şaşırdılar.

"Evet Avril! doğru söylüyorsun. Bizim kendimizi savunmaya hakkımız var. Bizim huzur içinde yaşamayı seçtiğimiz hayatı yaşamaya hakkımız var. Ve ben derim ki; bu hakkımızı savunmalıyız."

Çoğu İrda şokun etkisiyle hep bir ağızdan konuşmaya başladı. "Bize insanlarla savaşmamızı önermiyorsun değil mi Kararveren?"

"Hayır." diye yanıtladı, "Tabii ki öyle demiyorum. Ama pilimizi pırtımızı toplayıp evlerimizi terk edelim de demiyorum. İstediğiniz bu mu?"

Koruyucu diye bilinen bir adam konuştu. Arada sırada Kararveren'in fikirlerine katılmazdı ve bunu belirtirdi. O konuşmaya başladığında kaşları çatılan Kararveren ile pek de kafa dengi değildi.

"Yaşadığımız tüm diğer yerlerin içinde burası en huzur dolu, en sevecen ve bize en çok uyan yerdi. Burada ayrı ayrı olsak bile birlikteydik. Yalnızlığımızı korusak bile gerektiğinde birbirimize yardım edebilirdik. Bu adayı terk etmek zor olacak. Fakat... artık eskisi gibi görünmüyor. Bence taşınmalıyız."

Koruyucu sevgiyle büyütülmüş çiçek bahçelerine ve çalılıklarla kaplı sıcak, zarif evlere doğru baktı. Diğer İrdalar ne demek istediğini biliyorlardı. Bu evler aynıydı. Çamur evlerin oluşturduğu büyülü illüzyonla değiştirilmemişlerdi. Değişiklik gözle görünemiyordu ama hissedilebiliyor, duyulabiliyor, tadılabiliyor ve koklanabiliyordu. Genelde konuşkan olan ve şarkı söyleyen kuşlar korkmuşlardı ve sessizdiler. İrdaların arasında özgürce gezinen vahşi hayvanlar mağaralarına çekilmiş veya ağaçlara saklanmışlardı. Kanın ve çeliğin kokusu havaya ağır bir şekilde yayılmıştı.

Masumiyet ve huzur parçalanmıştı. Yaralar iyileştirilebilir, yara izleri silinebilirdi. Ama anısı hep kalacaktı. Ve şimdi Kararveren bu anayurdu korumayı öneriyordu. Bu düşünce oldukça sarsıcıydı. Taşınma fikri ön plana çıkmıştı ve taraftar topluyordu.

Kararveren yön değiştirmesi ve başka bir taktik uygulaması gerektiğini gördü. "Savaşa girmeyi önermiyorum," dedi, sesi şimdi sakin ve kibardı. "Şiddet bizim yolumuz değil. Ben bu sorunu uzun zamandır inceliyorum ve bir felaketin gelmekte olduğunu görmüştüm. Daha Ansalon Kıtası'na yaptığım seyahatten yeni döndüm. İzin verin neler gördüğümü anlatayım."

Diğer İrdalar Kararveren'e hayretle baktılar. Birbirinden o kadar ayrı yaşıyorlardı ki, liderleri dışarlıklıların arasında gezme riskini göze alıp gittiğinde bile hiç biri fark etmemişti.

Kararveren'in yüzü hüzünlü ve ciddiydi. "Büyüyle kutsanmış kayığımız beni insan şehri Palanthas'a götürdü. Sokaklarında

yürüdüm. Halkın konuşmalarını dinledim.

Solamniya Şövalyeleri'nin kalesine gittim. Oradan Ergoth'un denizcilikle uğraşan şehirlerine yol aldım. Oradan ciflerin ülkesi Qualinesti'ye geçtim. Cücelerin hükümdarlığı olan Thorbardin'in kapılarından içeri girdim. Lânetli elf şehri Silvanesti'nin sınırlarına vardım. Toz Bozkırları'm aştım. Solace'ta, Kendermore'da ve Flotsam'da vakit geçirdim. Ve sonunda İstar'ın Kan Denizi'ne gittim. Oradan, fırtınanın kalbinden bu kara şövalyelerin geldiği yoldan geri geldim.

"Mızrak Savaşından bu yana insan zamanıyla yirmi beş yıl geçti. Ansalon'da yaşayanlar barış ummuşlardı. Bu bizim de onlara söyleyebileceğimiz gibi boş bir umuttu. Tanrılar kendi aralarında savaştığı sürece mücadeleleri ölümlü düzleme da yansıyacaktır. Kendisi için savaşan bu karanlık şövalyelerle, Kraliçe Takhisis şimdi her zamankinden daha güçlü.

"Liderleri Yüceefendi Ariakas'ın oğlu Ariakan. Karanlık Kraliçe'nin zayıflığım vurgulayacak kadar sağ duyulu ve cüretkârdı: 'Kötülük geri teper/ Mızrak Savaşı Karanlık Kraliçe'nin kumandanlarının bencillikleri ve aç gözlülükleri yüzünden kaybedilmişti. Savaş sırasında Solamniya Şövalyeleri'nin bir tutsağı olan Ariakan, savaş sırasında ve savaştan sonra anladı ki; Solamniya Şövalyeleri savaşı kararlılıkları ve yaptıkları fedakârlıklarla kazanmışlardı. Bu fedakârlıkların en somut örneği de Sturm Brightblade'in ölümüydü.

"Ariakan, bu düşünceleri pratiğe geçirdi. Şimdi Karanlık Kraliçe'ye ruhunu ve vücudunu adamış, dünyayı onun adına fethedecek kadın ve erkeklerden oluşan bir ordu yarattı. *Zafer* için her şeylerini verecekler. Sağlıklarını, güçlerini ve kendi hayatlarını. Onlar boyun eğmez düşmanlar. Ansalon kendi içinde bölündüğünden beri onlar bir-birlerine onur ve kan bağı ile bağlılar.

"Elfler kendi içlerinde savaş halindeler. Qualinesti'nin yeni bir hükümdarı var. Tanis Yarımelf ve son Güneşlerin Sözcüsü'nün kızı Laurana'nın oğlu. Çocuk önce kan- dirildi sonra da kraliyet rolünü üstlenmek zorunda bırakıldı. Şimdi ise ipleri, tecrit yandaşı olan ve Silvanestili kuzenleri dahil, kendilerinden olmayan herkesten nefret eden yaşlı elflerce çekilen bir kukladan farksız durumda.

"Thorbardin Cüceleri bu ciflerin güçlenmesinden dolayı bir saldırıdan korktukları için kapılarını kapamayı düşünüyorlar.

Solamniya Şövalyeleri savunmalarını hazırlıyor ama karanlık şövalyelerden korktukları için değil, ciflerden korktukları için. Paladine'ın Şövalyeleri bu kötülük şövalyelerine karşı uyarılmışlardı fakat onlar özdeyişteki gibi huylunun huyundan vazgeçmeyeceğini düşünüyorlar. Zannediyorlar ki kötülük yine geri tepecek. Mızrak Savaşı sırasında Yüceefendi Kitiara, sonunda kendi kumandanı Ariakus ile savaşmış ve kara cüppeli büyücü Raistlin Majere ikisine de ihanet etmişti. Bu kez böyle bir şey olmayacak.

"Denge bir kez daha Karanlık Kraliçe'nin lehine bozuluyor. Ama bu sefer dost- larım"—Kararveren halkına baktı, gözleri her sıraya bakıyor herkesi kendine çekiyordu— "bu sefer benim inancıma göre Kraliçe Takhisis kazanacak."

"Ama ya Paladine? Ya Mishakal? Geçmişte olduğu gibi onlara şimdi de dua ediyoruz. Bizi koruyacaklardır," dedi Koruyucu. Diğerlerinin çoğu onaylayarak kafalarım sallıyordu.

"Paladine bizi kötü şövalyelerden korudu mu?" diye sordu Kararveren sert bir tonlamayla. "Adamıza ayak basmalarına izin verdi."

"Bize hiç zarar vermediler." diye vurguladı Koruyucu.

"Şimdilik." dedi Kararveren uğursuzca. "Uzun zamandır bel bağlamış olduğumuz iyilik tanrıları bizim için çok az şey yapabilirler. Bu korkunç hadise bunu kanıtladı. Bizim büyümüz, onların büyüleri, hepsi başarısız oldu. Bence artık daha güçlü bir şeye bel bağlamamızın zamanıdır."

"Besbelli ki bir fikrin var. Söyle bize." dedi Koruyucu sert bir sesle.

"Benim fikrim şu; bizi şimdi ve her zaman dışarlıklılardan korusun diye dünyanın en güçlü büyülü ziynetini kullanmayı öneriyorum. Bu tanıma uyan ziynetin adını hepiniz biliyorsunuz: Gargath'ın Gricevher'i."

"Gricevher bizim değil," dedi Koruyucu şiddetle. "Bize ait değil. Dünyadaki halkalara ait o."

"Artık değil," dedi Kararveren. "Bu ziyneti araştıran bizdik. Onu biz bulduk. Onu elde ettik ve bu adaya güvenle korumak için getirdik."

"Biz onu çaldık," dedi Koruyucu. "Sahilde onu bulup temizledikten sonra, sadece cevherin parlaklığını ve onu komşularına gösterirken duyacağı mutluluğu düşünen saf bir balıkçıdan hem

de. Ondan hiç faydalanmadı. Büyüsü hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Büyüsünü umursamıyordu. Bu yüzden Gricevher onu kullanamazdı. Herhalde adam onun sahibi olmak istiyordu. Muhtemelen onu adamdan almakla istemeyerek de olsa tanrıların işine engel olduk. Belki de bu yüzden bize yardım etmeyi kestiler."

"Bazıları yaptığımızın hırsızlık olduğunu söyleyebilir." Kararveren, Koruyucu'ya oldukça sert bir bakış attı. "Ama bence Gricevher'i bulmakla dünyaya bir iyilik yaptık. Bu ziynet uzun zamandır nereye gitse bir yıkım kaynağı, bir sorun oldu. Daha evvel çoğundan kaçtığı gibi basit kimselerden kaçabilir. Ama şimdi bizim büyümüzle bağlandı. Onu burada kontrolümüzde tutarak bütün insanlığa fayda sağlıyoruz."

"Hatırladığım kadarıyla Kararveren, Gricevher'in büyüsünün bizi dış dünyadan gelecek bir istilâya karşı koruyabileceğini söylemiştin. Göründüğü kadarıyla konumuz bu değil," dedi Koruyucu. "Peki bizi koruyacağını nasıl söylüyorsun?"

"Uzun yıllarımı Gricevher'i inceleyerek geçirdim ve kısa bir süre önce önemli bir şey buldum." diye cevap verdi Kararveren. "Gricevher'i ilerleten güç, ona dünyayı dolaşma imkânı veriyor. Tabii bu taşın kendisi için garip bir şey değil. Ama inanıyorum ki taşın içinde saklı olan bir şey var. İnanıyorum ki taş sadece gücü içinde hapseden ve tutan bir kap—bir kabuk. Bu büyülü güç bir kere açığa çıkarsa uçsuz bucaksız bir kudretin oluşacağı şüphesiz. Toplantı üyelerine Gricevher'i kırmayı, içindeki gücü serbest bırakmayı ve bu gücü anayurdumuzu korumak için kullanmayı öneriyorum."

İrdalar hiç şüphesiz mutsuzdular. Hangi şekilde olursa olsun harekete geçmeyi sevmiyor, hayatlarını meditasyon yaparak ve çalışarak geçirmeyi tercih ediyorlardı. Bu kadar şiddetli bir harekete geçiş onlar için neredeyse düşünülemez nitelikteydi. Ama yine de kutsanmış anayurtlarına, dünyadan kaçıp sığındıkları son barınağa yapılan hasarı görmek için etraflarına bakmaları yeterliydi.

Koruyucu son bir itirazı göze aldı. "Eğer Gricevher'in içinde bir güç saklıysa, söylediğine göre çok kuvvetli olmalı. Onu kontrol edebileceğimizden emin misin?"

"Şimdi Gricevher'in kendisini kolayca kontrol edebilir durumdayız. Bu gücü kontrol edip kendimizi korumak için kullanmamızda bir zorluk görmüyorum."

"Ama Gricevher'i kontrol edebildiğinden nasıl emin olabilirsin? Belki de Gricevher seni kontrol ediyordur Kararveren!"

Koruyucu'nun arkasından bir yerlerden, İrdanın müziksel sesinden daha kaba bir ses geldi. İrdaların hepsi kafalarını sesin geldiği tarafa çevirip konuşanın görülmesi için kenara çekildiler. Bu genç bir kadındı, insan bir kadın. Yaşı, insan yaşıyla on sekiz ila yirmi beş arsında bir yerlerdeydi. İrdaların gözleri için genç kadın aşırı derecede çirkin bir yaratıktı. Basit görünüşüne rağmen —ya da bu yüzden— İrdalar genç kadına şefkat göstermiş, üzerine titreyip onu şımartmışlardı. Kız öksüz bir bebekken aralarında yaşamaya geldiğinden beri böyle yapmışlardı.

Çok az İrda, Kararveren'e böyle saygısız bir şey belirtmeye cüret edebilirdi. Genç insanın bunu biliyor olması gerekirdi. Bütün gözler tasvip etmeyen bakışlarla insanın laflarından sorumlu tutulacak olan —tam bu sebepten dolayı Koruyucu diye çağrılan adama çevrildi.

Adam oldukça utanmış görünüyordu. Kızla konuşuyor, göründüğü kadarıyla onu evlerine dönmesi için ikna etmeye çalışıyordu.

Kararveren son derece sabırlı bir tavır takındı. "Ne demek istediğini anlayamadım, Usha kızım. Sanıyorum ki ne dediğini açıklamalısın."

Genç kız bu kadar çok ilginin merkezi olmaktan memnun olmuştu. Koruyucu'nun kendini nazikçe tutan ellerinden kurtulup İrdaların oluşturduğu çemberin tam ortasına kadar iri adımlarla yürüdü.

"Gricevher'in seni kontrol etmediğini nerden biliyorsun? Eğer seni kontrol ediyorsa bunu sana söylemeye pek de gönüllü olmaz değil mi?" Usha argümanından duyduğu gurur ile etrafına baktı.

Kararveren bu argümanı kabul etti. İnsanın akıllılığını takdir etti ve dikkatlice gülümsemesini sürdürdü. Bu düşünce elbette ki de saçmaydı, hem sonra kız da hepi topu bir insandı.

"Gricevher bizim yanımıza geldiğinden beri oldukça uysaldı." dedi. "Onun için inşa ettiğimiz sunağın üstünde duruyor. Açıkça parıldıyor. Bizi kontrol ettiğinden şüpheliyim. Bu konuda endişelenmene hiç gerek yok çocuğum."

Krynn üzerinde başka hiçbir ırk büyü konusunda İrdalar kadar güçlü değildi. Tanrılar bile —Kararveren dahil olmak üzere

bazı Irdaların fısıldadığına bakılırsa— bu kadar güçlü değildi. Tanrı Reorx cevheri kaybetti. Onu bulup alanlar ve şimdi koruyanlar ise İrdalardı. İrdalar Gricevher'in geçmişteki hikayelerini, dünya üzerinde nereye gitse zarar ziyan çıkarıp kargaşaya yol açtığını biliyorlardı. Gricevher efsaneye göre kenderlerin, gnom-ların ve cücelerin yaratılışından sorumluydu. Ama bu Irdaların Gricevher'e sahip çıkmalarından önceydi. İnsanların denetimindeydi. Ne umulabilirdi ki?

Toplantı devam etti, İrdalar bu durumdan hiç bir şiddetli harekete başvurmadan kurtulmak için her yolu denediler.

Usha kısa bir süre sonra —insanların genelde yaptığı gibi— sıkıldı ve koruyucusuna evlerine gidip akşam yemeğini hazırlayacağım söyledi. Adam rahatlamış görünüyordu.

Toplantıdan evine doğru yürürken Usha ilk başta sinirlenmeye meyilliydi. Onun görüşü iyiydi ama hemen boş verilmişti. Fakat sinirlenmek çok fazla enerji ve konsan- trasyon kaybına yol açıyordu. Zihninde başka sorunları vardı. Çalılıklara doğru yürüdü, ama akşam yemeği için ot toplamak amacıyla değil.

Onun yerine kumsala doğru ilerledi. Kıyıya vardığında, etkilenmiş bir şekilde iki genç şövalyenin kumda bıraktığı ayak izlerine bakakaldı. Diz çöküp elini izlerden bir tanesinin üzerine koydu. Küçük elinden oldukça büyüktü. Şövalyeler ondan uzun ve büyüklerdi. Onları aklına getirdiğinde haz verici ama oldukça kafa karıştırıcı bir ürperti sardı vücudunu. Bu onun başka bir insanı ilk görüşüydü, erkek bir insanı.

Onlar İrdalarla kıyaslanırlarsa çirkindiler tabii ki, ama o kadar da çirkin değillerdi.

Usha çok uzun bir süre düş kurarak kumsalda kaldı.

İrdalar bir karara vardılar; Gricevher sorununu Kararveren'e bırakmakta anlaştılar. Bu durumla başa çıkmayı en iyi bilecek kişi oydu. Onun yapılması gerektiğine inandığı şey yapılacaktı. Bu da bittiğinde yalnız kalmaktan korkarak, bütün bu nahoşluğu arkalarında bırakmaya çekinerek evlerine döndüler.

Kararveren hemen evine dönmedi. En yaşlı üç İrdayı yanma çağırdı, onları özel bir görüşme için bir kenara çekti.

"Bu sorunu halkın dikkâtine sunmadım," dedi Kararveren yumuşakça. "Çünkü halkımıza vereceği acıyı biliyordum. Fakat güvenliğimizi sağlama

almak için yapmamız gereken bir şey daha var. Biz Gricevher'in yaptığı ayartmalara karşı bağışığız, ama

aramızda biri var ki öyle değil. Kimden söz ettiğimi hepiniz biliyorsunuz."

Diğerleri —ümitsiz ve mahzun bakışlarına bakılırsa— kim olduğunu biliyorlardı.

Kararveren devam etti. "Buna karar vermek beni çok üzüyor, ama bu kimseyi dışarı göndermek zorundayız. Bu gün hepiniz Usha'yı görüp işittiniz, insan kanı sebebiyle Gricevher açısından tehlikede."

"Bundan emin değiliz." Bir tanesi zayıf bir itirazı göze aldı.

"Hikayeleri biliyoruz," dedi Kararveren sertçe. "Onları araştırdım ve doğru olduklarını buldum. Gricevher yanına yaklaşan insanları bozuyor, onları kontrol edemeyecekleri istekler ve arzularla dolduruyor. Bir habere göre, savaş kahramanı Caramon Majere'nin oğulları neredeyse ona esir düşüyorlarmış. Onları kurtarmak için Tanrı Reorx araya girmiş. Gricevher Usha'yı yakalamış ve onu bizim aramızda anlaşmazlık çıkarmak için kullanmaya çalışıyor olabilir. Bu sebeple Usha, bizim güvenliğimiz için olduğu kadar kendi güvenliği için dışarı gönderilmeli."

"Ama ona bebekliğinden beri bakıyoruz." dedi yaşlılardan bir diğeri. "Burası onun bildiği tek yuva."

"Usha artık kendi türünün arasında kendi başına yaşayabilecek kadar büyük." Kararveren sert tonunu yumuşattı, "Daha evvel de bizim aramızda huzursuz olmaya ve sıkılmaya başladığını gözlemlemiştik. Bizim çalışma içeren, tefekkür içeren yaşantımız ona göre değil. Diğer bütün insanlar gibi onun da büyümek için değişikliğe ihtiyacı var. Onu alıkoyuyoruz. Bu ayrılık bizim için olduğu kadar onun için de yararlı olacak."

"Onu bırakmak çok zor olacak." yaşlılardan biri gözyaşını sildi, ki İrdalar kolay kolay ağlamazdı. "Özellikle de Koruyucu için. Çocuğun üzerine titrer hep."

"Biliyorum." dedi Kararveren yumuşak bir şekilde. "Dayanılmaz gibi görü- nüyor, ama ne kadar hızlı olursak hepimiz için o kadar iyi olur, buna Koruyucu da dahil. Hepimiz aynı fikirde miyiz?"

Kararveren'in bilgeliği onurlandırılmıştı. Adam bunu Koruyucu'ya söylemeye gitti. Diğer İrdalar aceleyle birbirilerinden ayrı olan evlerine döndüler.

"Ayrılmak mı?" Usha her zaman Koruyucu diye bildiği adama boş boş baktı. "Adayı terk etmek mi? Ne zaman?"

"Yarın Çocuğum," dedi Koruyucu. Daha şimdiden, paylaştıkları küçük evin altını üstüne getiriyor ve Usha'nın küçük eşyalarını bavul yapmak için yatağın üzerine koyuyordu. "Senin için bir tekne hazırlandı. Sen usta bir denizcisin. Tekne büyüyle kut-sandı. Denizler ne kadar sert olursa olsun alabora olmaz. Eğer rüzgâr dinerse durmaz, yüzmeye devam eder, düşüncelerimizin dalgalarıyla yönünü bulur. Seni okyanus ötesinde, bizim güneyimizde bulunan insan şehri Palanthas'a kadar güven içinde taşıyacak. On iki saatten fazla sürmeyecek bir yolculuk bu."

"Palanthas..." diye tekrarladı Usha, ne dediğini gerçekten anlayamadan, hatta bilemeden.

Koruyucu başını salladı. "Ansalon'daki bütün şehirlerin içinde kendine en uygun

Palanthas'ı bulacaksın. Nüfusu geniş ve çeşitlidir. Palanthaslılar kendilerinkinden farklı kültürlere aşırı derecede hoşgörülüdür. Garip bir şekilde, bu herhalde Yüksek Büyücülük Kulesi'nin ve efendisi Lord Dalamar'ın sayesinde olmuştur. Kara Cüppeliler'in tarikatm-dan bir büyücü olmasına rağmen oldukça saygın bir—"

Usha daha fazlasını dinlemedi. Koruyucusunu tanıyordu, biliyordu ki konuşması umutsuzluk içindeydi. Sessiz, münzevi, uysal ve kibar bir adamdı o. Bu sözler aylardır onunla konuştuğu ilk sözlerdi ve ikisinin de rahatlaması için söylüyordu bunları. Bunu biliyordu, çünkü adam kızın küçüklüğünde oynadığı bir bebeği aldığında konuşmayı kesmişti, onu göğsüne bastırmış ve bir zamanlar kıza sarıldığı gibi sarılmıştı.

Usha'nın gözleri yaşlarla doldu. Adam onun ağladığını görmesin diye hızlıca arkasını döndü.

"Öyleyse Palanthas'a gönderiliyorum, öyle mi? İyi. Biliyorsun uzun zamandır ayrılmak istiyordum. Yolculuğumu planlamıştım. Kalaman'a gitmeyi düşünüyordum ama," -omuz silkti— "Palanthas da olur. Biri de

en az diğeri kadar iyi."

Aslında Kalaman'a gitmeyi düşünmüyordu. Şehrin adı aklında canlanan ilk isimdi. Fakat bunu yıllardır planlıyormuş gibi söylemişti. İşin aslı ise korkmuştu. Dehşet, feci bir şekilde korkuyordu.

İrdalar dün gece nerde olduğumu biliyorlar! diye düşündü kendini suçlu hissederek. Kumsalda olduğumu biliyorlar. Ne düşündüğümü, neler düşlediğimi biliyorlar!

Düşleri aklında şövalyelerin görüntülerini getirmişti: genç yüzlerini, terden ıslanmış saçlarını, güçlü ve esnek ellerini. Düşlerinde onunla karşılaşıyorlardı, onunla konuşuyor, onu ejderha kafalı gemilerine alıp uzaklara götürüyorlardı. Onu sevdiklerine yemin ediyor; savaşı ve kılıçlarını bir kenara bırakıyorlardı. Saçmaydı, bunu biliyordu. Hangi erkek bu kadar çirkin birini sevebilirdi ki? Ama güzel olduğunu hayâl edebilirdi, değil mi? Usha düşlerinin utancından kıpkırmızı oldu. Düşlerinden utanmıştı. Onların içinde uyan-dırdığı histen utanıyordu.

"Evet, ikimiz de senin için gitme zamanı olduğunu biliyoruz." dedi Koruyucu beceriksizce. "Bunu daha önce de konuşmuştuk."

Doğru, Usha geçen üç sene içersinde ayrılmak hakkında konuşmuştu. Yolculuğunu planlayacaktı, neler alacağına karar verecekti, hatta o kadar uzağa gidecekti ki bir gün tasarlaması gerekliydi. Kesin olmayan bir gün, belirsiz bir gün: "Yaz Ortası Günü" ya da "Üç Ay Zamanı." Günler gelmiş ve günler geçmişti. Usha hep kalmıştı. Hep deniz çok kabarık ya da hava çok soğuk olmuştu, ya kayık yetersizdi ya da alametler iyi değildi. Koruyucusu da hep aynı fikirdeydi, onun her dediğine ve her yaptığına katılıyordu, Usha bir daha yolculuk planı yapıncaya kadar daha ötesi konuşulmuyordu

"Haklısın. Ben de gitmeye niyetliydim," dedi sesindeki titremenin heyecanından kaynaklandığının sanılmasını umarak. "Zaten bavulum şimdiden yarı yarıya hazır."

Kız gözlerini silip ona bebekliğinden beri bakan adamla yüz yüze gelmek için arkasını döndü. "Ne yaptığını sanıyorsun Koruyucum?"—ona taktığı çocukça bir addı bu— "Düşünebiliyor musun Palanthas'a gidiyorum ve yanımda oyuncak bebeğimi de götürüyorum. Onu burada bırak. Ben gidince sana eşlik eder. Ben dönene kadar birbirinizle konuşabilirsiniz."

"Geri dönemeyeceksin, Kızım," dedi Koruyucu sessizce.

Adam ona bakmadı, iyice yıpranmış oyuncak bebeği okşadı ve sonra sessizce bebeği kıza verdi.

Usha kalakalmıştı. Titremesi kabullenmeye dönüşmüş, kabullenme ise daha fazla yaş getirmişti. Bebeği hızla alıp küçük odanın öbür tarafına fırlattı.

"Cezalandırılıyorum! Düşündüklerimi söylediğim için cezalandırılıyorum. Cezalan-dırılıyorum çünkü ben o adamdan korkmuyorum! Kararveren benden nefret ediyor! Hepiniz benden nefret ediyorsunuz! Çünkü ben çirkinim, aptalım ve... ve insanım! Pekâlâ!" Usha ellerinin arkasıyla gözyaşlarını sildi, saçını düzeltti, titreyen derin bir nefes aldı. "Geri gelmeyi ben de düşünmüyordum zaten. Kim isterdi ki? Aylar boyunca kimsenin birbiriyle konuşmadığı sıkıcı bir yeri kim umursar ki? Ben değil! Bu gece ayrılacağım! Şimdi! Bavulun canı cehenneme! Sizden artık asla bir şey istemiyorum. Asla! Bir daha asla!"

Kız artık ağlıyordu —ağlıyor ve aynı zamanda yaşlarının yarattığı etkiyi görmek için adama bakıyordu. Koruyucu her ağlayışında yaptığı gibi onu çaresizce izliyordu. Kendini bırakabilirdi. Her zaman bırakmıştı. Onu yatıştırmak, rahatlatmak için her şeyi yapabilirdi her istediğini ona verebilirdi. Hep yapmıştı bunu.

İrdalar eğer aşırı derecede güçlü olmazsa, hislerini açığa vurmaya alışık değillerdi. Bu nedenle, insanın tabiatının fırtınalı huylarını gören İrdaların kafası karışmıştı. Bu nedenle onlar bir insanın duygusal acılar içinde kıvranmasını anlayamıyorlardı. Bu çok utanç vericiydi, yakışık almaz ve tanımlanamazdı. Usha bu gözyaşlarının ve sinir krizlerinin ona istediği şeyi kazandıracağını çok önceden öğrenmişti. Hıçkırıkları haykırışa dönüştü; tıkandı, yutkundu ve gizlice çok mutlu oldu. Artık şimdi gönderilmeyecekti. Şimdi değil.

Kendim gideceğim! diye düşündü kırgınlıkla. Ama kendimi iyi hissettiğim ve hazır olduğum zaman.

Kız acılar içinde hıçkırıyordu, şimdi artık ağlamayı kesmenin ve Koruyucuya onu üzdüğü için özür dileme fırsatı vermenin zamanı geldiğini düşündü. Bu sırada çok şaşırtıcı bir şey duydu.

Kapının kapanma sesi.

Usha yutkundu, el yordamıyla gözlerini silmek için bir

mendil aradı. Görebilmeye başladığında şaşkınlıkla etrafına bakındı.

Koruyucu gitmişti. Onu bırakıp dışarı çıkmıştı.

Usha, onu buraya minicik bir bebekken getirmelerinin üzerinden birçok seneler geçmiş olsa bile hâlâ onun evi olan, sessiz, küçük boş evde yalnız başına oturdu. Bir keresinde Koruyucusu'nun doğduğunu söylediği günden itibaren yılları işaretleyerek, takip etmeye başlamıştı. Ama on üç yaşına geldiğinde bunu kesti. Bu o zamana kadar hep bir oyun olmuştu ama, o yaşta —bazı sebeplerden— oyun acı verici bir hâl almıştı. Kimse annesi babası hakkında konuşmaz, neden yanında olmadıklarını açıklamazdı. Böyle şeyler hakkında konuşmayı sevmiyorlardı. Kız konuyu her açtığında bu onları üzüyordu.

Kimse ona kim olduğunu söyleyemezdi... ancak ne olmadığım söylerlerdi. Bir İrda değildi. Ve böylece —*biraz* kırgınlıkla— yılları hatırlamayı kesti ve onlar yeniden kız için önemli olduğu zaman ise işin ucunu kaçırmıştı. Dört yıl mı geçmişti, beş yıl mı? Altı? On?

Umursadığından değil, hiçbir şeyi umursamıyordu.

Usha bu kez gözyaşlarının bir işe yaramayacağını biliyordu.

Ertesi gün, gün ortasına doğru İrdalar "çocuğu" uğurlamak için bir kez daha toplandılar —iki günde iki kez, tarihleri boyunca emsali görülmemiş bir olaydı bu.

Usha öfke ve dargınlıkla doluydu. Kızın vedaları, sanki geçiyorken uğramış uzak bir akrabaya yapılanlar gibi, mesafeli ve biçimseldi.

"Umurumda değil."

Bunlar Koruyucu'nun onu —pek de yumuşak olmayan bir sesle— kendi kendine söylerken duyduğu sözlerdi. "Ayrılacağım için memnunum! Siz beni istemiyorsunuz. Kimse beni istemedi. Hiçbiriniz umurumda değilsiniz. Aynı benim sizin umurunuzda olmadığım gibi."

Ama İrdaların umurundaydı. Koruyucu bunu ona söyle-

meyi isterdi ama böyle sözler ağızdan zorlukla çıkardı, tabii eğer çıkarlarsa. İrdalar şarkı söyleyen, gülen, kaygısız çocuğa epey düşkünlerdi. Onları tefekkürlu çalışmalarından sıyırmış, kilitli *ve* kapalı kalplerini açmaya zorlamıştı. Eğer onu şımartmışlarsa da — Koruyucu biliyordu ki şımartmışlardı— bunu isteyerek yapmamışlardı. Kızın mutlu olduğunu görmek onları mutlu ediyordu, bundan dolayı onu mutlu etmek için her şeyi yapmışlardı.

Adam bunun bir hata olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Ona bu denli sertçe ittikleri dünya Usha'yı umursamıyordu. Mutlu ya da üzgün olması, canlı veya ölü olması dünyayı ilgilendirmiyordu. Bu ona -biraz geç kalınmış olarak— belki de Usha'nın disiplinle yetiştirilmesi gerektiğini düşündürdü, böyle bir değişikliği o zaman kaldırabilirdi.

Ama esasında, şarkı söyleyen vahşi kuşu serbest bırakmak zorunda kalacağını hiç düşünmemişti. Şimdi zaman gelip çattığı için, İrdalar hiç açık bir şekilde duygularını dışa vurmasalar bile, kıza hislerini bildikleri tek yolla gösterdiler —ona hediyeler vererek.

Usha hediyeleri pek zarif olmayan teşekkürlerle kabul edip aldı ve yüzlerine bile bakmadan deri kesesinin içine tıktı. Hediyeyi veren kişi hediyenin ne işe yaradığını anlatmaya çalıştığında Usha açıklamayı kestirip attı. Çok kırılmıştı, derinden yaralanmıştı ve hepsini kırmak niyetindeydi. Koruyucu onu suçlayamadı.

Kararveren, Usha'nın taş gibi sert bir sessizlikle dinlediği dokunaklı bir konuşma yaptı ve sonra zaman gelip çattı. Gelgit normaldi; rüzgâr normaldi. İrdalar iyi dileklerini ve dualarını mırıldandılar. Usha onlara arkasını döndü ve hediyeleri göğsüne sıkı sıkı bastırarak kumsala gitmek üzere ormana doğru koştu.

"Umurumda değil! Umurumda değil!" diye tekrarladı kız, Koruyucu bunun bir savunma mekanizması olmasını umuyordu.

Ona tekneye kadar eşlik eden tek kişi Koruyucu oldu. Kız onunla konuşmayı reddet-ti ve Koruyucu muhtemelen onu yanlış değerlendirmiş olduğunu düşünmeye başladı. Belki de kız hissiz ve umursamaz insanlardan biriydi. Plaja giden yolun yarısında, ikisi orman-da yalnızken Usha sendeleyerek durdu.

"Koruyucum! Lütfen!" kollarını adamın boynuna doladı ve sıkı sıkı sarıldı, bu çocukluğunu geride bırakalı beri hiç vermediği bir tepkiydi.

"Beni gönderme! Gitmeme izin verme. İyi olacağım!

Hiç sorun çıkarmayacağım! Seni seviyorum! Hepinizi seviyorum!"

"Biliyorum Kızım, biliyorum." gözleri yaşaran Koruyucu kızın sırtını beceriksizce sıvazladı. O bebekken bunu yapışını, kollarına sarıp annesinin hiçbir zaman veremediği sevgiyi vermek için elinden geleni yapışını güçlü bir şekilde hatırladı.

Usha'nın hıçkırıkları dindiğinde, onu kollarının mesafesinde tuttu ve gözlerinin içine baktı.

"Çocuğum, sana bunu söylememem gerekiyordu. Ama bizim seni artık sevme-diğimizi, bizi bir şekilde hayâl kırıklığına uğrattığını düşündüğünü bilerek seni yolla-yamam. Asla bunu yapamazsın Usha. Seni gerçekten çok seviyoruz. Buna inanmanı isti- yorum. Gerçek şu ki... bir büyü yapacağız —çok güçlü bir büyü, kara şövalyelerin dönüşünü engellemek için. Açıklaya-mam ama bu büyü senin için zararlı olabilir Usha, çünkü sen bir İrda değilsin. Senin için bir tehlike altına sokabilir. Seni gönderiyoruz çünkü senin güvende olmanı istiyoruz."

Bir yalandı belki, ama zararsız bir yalandı. İşin aslı ise Usha'nın büyüyü tehlikeye sokabileceği için gönderiliyor olduğuydu. İnsan olan Usha, Gricevher'in kristal gücünü kullanmayı planlayan İrdalar için tek engeldi. Koruyucu Kararveren'in Usha'yı gönderme kararı almasının esas nedeninin bu olduğunu biliyordu.

Usha burnunu çekti. Koruyucu, o daha küçük bir kızken yaptığı gibi burnunu ve yüzünü sildi.

"Bu... bu büyü." Usha yutkundu. "Sizi koruyacak mı? Sizi bu kötülükten kur-taracak mı?"

"Evet Çocuğum. Kararveren öyle diyor ve onun bilgeliğinden şüphe etmek için hiçbir sebebimiz yok."

Başka bir yalan. Koruyucu bir günde, yüzyıllardır süren hayatı boyunca söylediğinden daha fazla yalan söylemişti. Bu işte çok başarılı olduğunu anladığında oldukça şaşırdı.

Usha zayıfça gülümsemeye çalıştı. "Bana dürüst olduğun için teşekkür ederim Koruyucum. Ben... Ben çok üzgünüm. Diğerlerine karşı çok saldırgan davrandım. Onlara benim için, onları ne kadar çok özleyeceğimi, hepinizi her gün ve her zaman düşüneceğimi söyler misin?" Gözleri yeniden yaşlanmıştı, yutkundu ve yaşlarını sildi.

"Onlara söylerim Usha. Şimdi gel. Minotaurların dediği gibi, güneş ve gelgit kimse- yi beklemez."

Kumsala yürüdüler. Usha çok sessizdi. Sersemlemiş, olanlara inanamamış ve uyuş- muş gibi görünüyordu.

Tekneye vardılar —minotaur tasarımı ve yapımı olan geniş, iki direkli bir yolculuk teknesi. Tekne uzun zaman önce Gricevher'in taşınması sırasında İrdalarca edinilmişti. O görev bittiğinde İrdaların tekneyle yapacak hiçbir şeyi kalmamıştı ve onu kullanmasını Usha'ya öğretmesi konusunda Koruyucu'ya izin verdiler. Onu kullanması gerekeceği günün gelmesinden çok korktuğu, dehşete düştüğü hâlde.

Usha ve Koruyucu dikkâtle kızın iki bavulunu yerleştirdiler —küçük olanı kızın kişisel eşyalarını içeriyordu ve sırtına asabilirdi, büyük olanın içinde ise İrdaların verdiği hediyeler duruyordu. Usha İrdaların sıcak havada yolculuk etmeye uygun olduklarını öngördüğü elbiseler giyiyordu: açık yeşil ipekten yapılmış, bilekleri bol olan ve işlemeli şeritlerle tutturulmuş bir pantolon. Ona uyan boynu açık, belinden altın yaldızlı bir kuşakla bağlanmış ipek bir tunik. Canlı renklerle ve el işlemeliyle süslenmiş siyah kadifeden bir yelek. Başını saran yeşil ipek bir eşarp.

"Bütün bu keseler... Aynı bir kendere benziyorsun," Diye küçük bir espri yapmaya çalıştı Koruyucu

"Bir kender!" Usha kendini zorlayarak güldü. "Bana onlar hakkında hikayeler anlatmıştın Koruyucum. Sence onlardan biriyle tanışabilecek miyim, ne dersin?"

"Onlarla tanışması kolaydır ama onlardan kurtulması zordur. A evet çocuğum." Koruyucu eski hatıralarına gülümsedi. "Şen şakrak, hafif parmaklı kenderlerle tanışacaksın. Sert ve soğuk cücelerle, kurnaz ve becerikli gnomlarla, cesur ve yakışıklı şövalyelerle, gümüş sesli elflerle. Hepsiyle tanışacaksın."

Adam konuşurken Usha'nın denize doğru baktığını gördü. Yüzündeki ifade artık değişmişti, sersemlemiş ve uyuşmuş değildi. Adam şimdi yüzünde açlık görüyordu. Hayatı görmek işitmek, tatmak ve ona dokunmak için yanan büyük arzuyu. Ufukta beyaz bulutlar kümelenmişti, daha yükseğe ve daha yükseğe çıkıyorlardı. Usha bulutlan değil güneşte bembeyaz parıldayan şehirleri görüyordu. Adama öyle geliyordu ki eğer okyanus arduazdan yapılmış olsaydı, kız oraya varıncaya kadar koşardı.

Koruyucu iç çekti. İşte en sonunda yetim çocuğun insan yanı kontrolü ele geçirmiş- ti. Gözlerinde heyecan pırıltılarıyla

dudakları aralanmıştı. Şuursuz bir istekle —bütün insanların yaptığı gibi — geleceğine doğru atılıyordu.

Adam dünya üzerinde dolaşan pek az İrdadan biri olarak, masum Usha'yı bekleyen tehlikeleri kızdan daha iyi biliyordu. Onu neredeyse uyaracaktı. Kelimeler dilinin uçundaydı. Kıza kender-lerden ve şövalyelerden bahsetmişti. Şimdi ona acımasız ejderan-lardan, kötü goblinlerden, bozuk ruhlu ve kötü kalpli insanlardan, Morgion ya da Chemosh adına ağza alınmayacak şeyler yapan kara ermişlerden, yaşam solduran yüzükleriyle kara cüppeli büyücülerden, haydutlardan, hırsızlardan, yalancılardan, tecavüzcülerden söz etmeliydi.

Ama ona söylemedi. Uyarılar hiç bir zaman yapılamadı. Onun şevkini kıracak, parlak mutluluğunu söndürecek bir şey yapmaya kalbi elvermiyordu. Yakında öğrenecek, inşallah tanrılar ona göz kulak olur, tıpkı söylendiği üzere, uykudaki bebeklere, yolunu kaybeden hayvanlara ve kenderlere göz kulak oldukları gibi.

Koruyucu Usha'nın tekneye binmesine yardım etti. "Büyü tekneyi Palanthas'a kadar
götürecek. Yapman gereken tek şey, Çocuğum, batan güneşi sol yanağının olduğu tarafta tutmak. Hiçbir fırtınadan korkma. Tekne alabora olamaz. Eğer rüzgâr durursa bizim büyümüz senin deniz meltemin olacaktır, tekneye yolunda yardım edip onu hızlandıracaktır. Bırak dalgalar uyutsun seni. Sabah uyanınca, Palanthas'ın güneşle parlayan minarelerini göreceksin."

Beraber yelkenleri kaldırdılar. Bu sırada Koruyucu dalmış, kendi kendine tartışıyor, bir karar vermeye çalışıyordu. En sonunda verdi de.

Tekne yola çıkmaya hazır olduğu sırada, Koruyucu Usha'yı geminin kıç tarafına yerleştirdi ve eşyalarını derli toplu bir şekilde düzeltti. Ondan sonra siyah kurdeleyle bağlanmış bir parşömen rulosu çıkarttı. Koruyucu parşömen rulosunu Usha'ya uzattı.

"Bu ne?" diye sordu kız, ona merakla bakarak "Bir harita mı?"

"Hayır çocuğum. Bu bir harita değil. Bir mektup."

"Benim için mi?" yüzü umutla aydınlanmıştı. "Babam hakkında bir şeyler mi yazıyor? Neden beni terk ettiğini? Bana bir gün anlatacağına söz vermiştin Koruyucum." Koruyucu kıpkırmızı kesildi, ne söyleyeceğini bilemiyordu. "O...

şey... öyle değil Çocuğum. Hikayeyi biliyorsun daha ne ekleyebilirim ki?"

"Bana annemin ölümünden sonra onun beni terk ettiğini söylemiştin, ama nedenini hiç söylemedin. Çünkü beni sevmiyordu değil mi? Çünkü annemin ölümüne ben sebep olmuştum. Benden nefret ediyordu."

"Bu izlenime nereden kapıldın Çocuğum?" Koruyucu şok olmuştu "Baban seni çok seviyordu. Ne olduğunu biliyorsun. Sana anlatmıştım."

Usha iç çekti. "Evet Koruyucum," dedi. Ebeveynleri hakkındaki her konuşma böyle bitiyordu. Tamam! Sorun değildi. Kendisi hakkındaki doğruları kendisi bulacaktı.

Koruyucu konuyu değiştirmek için endişeli bir şekilde hızla mektubu uzattı.

"Bu mektup senin için değil, ama adamızı göremeyecek kadar uzaklaştığında açıp
okuyabilirsin. Bu mektubu götüreceğin kişinin bazı soruları olabilir, sadece senin cevap verebileceğin sorular."

Usha mektuba aklı karışmış bir şekilde baktı. "Peki kimin için, Koruyucum?"

Koruyucu bir an için kendi kuşkularından kurtulmak için kendi kendiyle savaşarak sessiz kaldı, sonra cevap verdi. "Palanthas'ta yaşayan çok güçlü bir büyücü var. Adı Dalamar. Bu mektubu okuduktan sonra ona götür. Bizim ne planladığımızı bilmesi doğru olur. Eğer..." Adam durdu, fakat Usha yakalamakta hızlı davrandı.

"Eğer bir şey yanlış giderse! Ah Koruyucum!" Adama sarıldı. İşte o zaman ayrılma anı gelip çatmıştı. "Korkuyorum!"

Bütün hayatın boyunca korkacaksın Çocuğum. Bu insan olmanın bir lanetidir. Adam ileri doğru eğildi ve kızı alnından öptü.

"Annenin —ve babanın— kutsayışı seninle olsun."

Tekneden dışarı çıktı. Tekneyi kıyıdan uzaklaştırıp dalgaların üzerinde gezinmesi için bıraktı.

"Koruyucu! "diye haykırdı Usha, elini onu yakalamak için uzatarak.

Fakat su veya büyü ya da ikisi birden tekneyi hızlıca uzaklaştırdı. Kıyıya çarpan dalgaların sesi kızınkini boğmuştu.

Koruyucu, tekne görüş mesafesinden çıkana kadar kumlu

plajda kaldı. Hatta ufuktaki küçük *beyaz* nokta yok olduktan sonra da orada bekledi.

Koruyucu ancak gelgit yükselip de Usha'nm kumdaki ayak izlerini sildiği zaman ar- kasını döndü ve gitti.

* 4, * a. BİR

Usha teknede yalnız başına oturup Koruyucu'nun incecik görüntüsünün git gide küçülmesini, anayurdunun kıyılarının küçülüp ufuktaki incecik bir çizgiye dönüşmesini izledi. Koruyucu ve kıyı şeridi gözden kaybolunca, Usha tekneyi çevirip geri döndürmek için dümene asıldı.

Dümen yanıt vermedi. Rüzgâr güçlü ve ısrarcıydı. İrda büyüsü teknenin Palanthas'a doğru yüzmesini sağlıyordu.

Usha kendini teknenin kıç tarafına attı, aşırı derecede acı çekiyordu. Neredeyse kendini hasta edene kadar ağladı.

Gözyaşları kalbindeki acıyı dindirmeye yaramıyordu. Onun yerine kızı hıçkırtıyor, gözlerinin kaşınmasına ve yanmasına, burnunun akmasına neden oluyordu. El yordamıyla bir mendil ararken Koruyucu'nun ona verdiği mektubu buldu. Onu pek de hevesli olmayarak açtı ve -ondan kurtulmaya çalışmalarının başka bir haklı açıklaması olmasını bekleyerek- okumaya başladı,

Ushacığım. Ben bunları yazarken sen uykudasın. Sana bakıyorum huzur içinde dinleniyorsun, kolun başının üstünde, saçların dağılmış, yanaklarında gözyaşı lekeleri var ve ben hayatıma sıcaklık getiren, neşe getiren çocuğu hatırlıyorum. Seni şimdiden özledim, ki daha gitmedin bile! Biliyorum ki, böyle yalnız başına gönderileceğin için kırgın ve kızgınsın. Lütfen inan bana sevgili çocuğum, ayrılışının senin için iyi olacağını düşünmeseydim bunu asla yapmazdım.

Toplantıda Gricevher ve bizi kontrol edişi hakkında sorduğun soruyu çoğumuzun sormakta olduğu bir soruydu. Gricevher'i kırmanın yapılacak en iyi şey olup olmadığından emin değiliz. Kararveren'in irfanına razı oluyoruz çünkü açıkçası başka bir seçeneğimiz olmadığını düşünüyoruz.

Kararveren, yapacağımız şey hakkında dış dünyaya bir ipucu verilmemesini öngördü. Bu konuda yanıldığını düşünüyorum. Uzun zamandır dünyadan çok uzak tuttuk kendimizi. Bu -birden *fazla*- trajediye sebep oldu. Benim öz kız kardeşim...

Bu noktada her ne yazılmışsa üzeri mürekkeple kar-alanmıştı. Koruyucu ona bir kız kardeşi olduğundan hiç bahsetmemişti. Nerdeydi? Ona ne olmuştu? Usha karalamanın altındaki yazıyı deşifre etmeye çalıştı ama başaramadı. İç çekerek okumaya

devam etti. Bir sonraki bölüm şu adreseydi; Dalamar, Yüksek Büyücülük Kulesi'nin efendisi, Palanthas.

Usha kibar girizgahı ve İrdalarm Gricevher'i nasıl ele geçirdiklerini — bu hikayeyi sayısız kere dinlemişti ve ona göre çok sıkıcıydı— anlatan bölümü hızlıca okudu. İlgi çekici olan kısma geçti.

Gricevher, onun için özel olarak inşa ettiğimiz sunağın üzerinde duruyor. İlk bakışta görünümü oldukça gösterişsiz. Daha yakından incelendiğinde Gricevher daha ilgi çekici oluyor, boyutu ona bakana göre değişiyor. Kararveren, onun tamamen yetişkin bir kedi büyüklüğünde olduğuna ısrar ediyor, ben ise taşı bir tavuk yumurtası büyüklüğünde görüyorum.

Façetalarının sayısını saptamak imkânsız. Hepimiz onları saydık ve hiçbirimiz aynı sonuca varmadık. Saydığımız sayılar arasındaki farklar birlerle ikilerle ölçülmüyor. Aşırı bir şekilde farklılar, sanki ayrı taşların façetalarını sayıyormuşuz gibi.

Cevherin doğası gereği kaotik olduğunu biliyoruz. Tanrı Reorx'un, Gricevher'i yeniden zaptetmek için epey uğraştığını ve hep başarısız olduğunu da biliyoruz. Gricevher onun gücünü aşıyor. Peki öyleyse, neden bizim onu korumamıza izin verildi? Kararveren'in bu soruya cevabı Tanrı Reorx'un zayıf, kolayca alıkoyulan, disiplinsiz bir tanrı olduğu idi. Bu belki doğru olabilir. Ama neden diğer tanrılar cevheri kontrol etmeye teşebbüs etmediler? Bunun sebebi, onların da cevhere karşı zayıf olmaları olabilir mi? Kaldı ki, tanrıların hepsinin güçlü olduğu doğruysa, bu mümkün müdür? Eğer Gricevher'in kendisi bütün tanrılardan daha güçlü bir büyüsel güce sahip değilse bu nasıl olabilir?

Eğer öyleyse, Gricevher bizden daha güçlü. Bu da demek oluyor ki Gricevher bizim kontrolümüz altında değil. Bize oyun oynuyor, ne sebeple ya da ne amaçla yapıyorsa, bizi kullanıyor. Bilmiyorum ama bundan korkuyorum.

İşte bu sebepten dünyanın ve Gricevher'in yaratılış tarihlerini biz İrdalarm bildiği şekliyle mektuba dahil ediyorum. Görecesiniz ki lordum Dalamar, kayıtlı olan diğer tarihlerden çok farklı, bu da mektubun Büyücüler Divanı'na sunulması gerektiğini düşünmemin başka bir sebebi. Belki de bu raporla, Gricevher hakkındaki bazı ipuçları zar zor da olsa toplanabilir.

"İrda tarihi!" Usha iç geçirdi ve nerdeyse mektubu geri

saracaktı. "Yeteri kadar dinledim. Bunu ezbere biliyorum!"

İrda dilini okumayı ve yazmayı öğrenmişti, bir de Ortak-lisan diye bilinen dili. İrdalar kendi aralarında bu dili hiç konuşmazlardı ama kız için faydalı olacağını düşünmüşlerdi. Derslerinde başarılı olmasına rağmen, Usha öğrenmekten hiç zevk almamıştı. Çalışma yanlısı İrdaların tam tersine Usha, bir şeyler yapmayı bir şeyler yapmak hakkında okumaya tercih etmişti.

Ama şimdi sızlanmak ve zırlamaktan, kendini suçlamaktan başka yapacak hiçbir şeyi yoktu. Kayığın kenarından sarkıp mendilini deniz suyuna batırdı ve alnını sildi, kendini daha iyi hissetti. Ve böylece aklını kederden uzak tutmak için okumaya devam etti. İlk başta sıkılmıştı ama sonradan ilgisini çekmeye başlamıştı. Okurken Koruyucusunun sesini duyabiliyor, kendini bir kez daha küçük masada oturmuş dünyanın yaratılış hikayesini dinliyormuş gibi hissediyordu.

Atalarımıza göre , onları bildiğimiz adlarıyla üç tanrı, Paladine, Takhisis ve Gilean ölümsüz boyutta beraber yaşıyorlardı. Bu üçü Her Şeyin ve Hiçbir Şeyin Babası Kaos'tan doğma kardeşlerdi. Paladine en büyükleriydi, dürüst ve sorumluluk sahibiydi. Gilean ortanca kardeşti, çalışkan ve tefekkür sahibiydi. Takhisis tek kızdı, en küçük kardeşti ve bazılarına göre en favorisi, hareketliydi, hırslıydı ve sıkılmıştı.

Güç istiyordu, diğerlerini yönetmek istiyordu. Denedi ama erkek kardeşleri üzerinde bir üstünlük sağlayamadı. Paladine çok güçlüydü, iradeliydi. Gilean bihaberdi. Böylece biz İrdalar, Takhisis'in bu çabasının Krynn Dünyası'nın ve bu düzlemde yaşamın başlangıcı olduğuna inanıyoruz.

Takhisis istediği zaman oldukça çekici ve akıllı olabiliyordu. Bir dünya ve içinde yaşayacak ruhlar yaratma fikriyle iki erkek kardeşine gitti. Paladine'a bu ruhların kaotik evrene nasıl bambaşka bir düzen getireceklerini anlattı. Paladine uzun zamandır hayatlarının bir amacı, bir anlamı olmaması gerçeğinden dolayı muzdaripti. O ve eşi Mishakal, değişiklik fikrinden memnun olmuş-lardı ve razı oldular.

"Tabii ki bu konuda Baba'yla konuştun," dedi Paladine "Onun iznini sağladın değil mi?"

"Ah elbette, sevgili kardeşim," Takhisis cevap verdi.

Paladine kız kardeşinin yalan söylüyor olduğunu biliyor olmalı idi ama evreni yönetmeye o kadar hevesliydi ki gerçeğe göz-

lerini kapadı.

Takhisis sonra Gilean'a gitti. Ona çalışma olanaklarından bahsetti, kendilerinden farkı yaratıkların farklı durumlarda nasıl tepkiler vereceğini gözlemleyebilme imkânını anlattı.

Gilean bu fikri ilgi çekici buldu. Hiç eşi olmadığından Zivilyn'e danıştı (Ona ne olduğu hakkında hiç bir belgemiz yok), Zivilyn başka bir ölümsüz düzlemden gelen bir tanrıdır, her düzlemde her zaman var olduğu söylenir.

Zivilyn ileriye ve geriye baktı. Sağına ve soluna baktı. Yukarıya ve aşağıya baktı ve en sonunda bunun iyi bir fikir olduğunu söyledi.

Gilean, bu vesileyle kabul etti.

"Bunu konudan elbette ki Baba'ya söz ettin," dedi Gilean, sonradan gelen bir düşünce ile, kafasını kitabından kaldırma zahmetine bile katlanmadan.

"Kesinlikle, sevgili kardeşim," diye cevapladı Takhisis.

Gilean, Takhisis'in yalan söylediğini biliyordu —Ziviliyn onu bu konuda uyarmıştı— ama bilgiye erişme fırsatı çok cazibeliydi ve bu yüzden Gilean gerçeğe gözlerini kapadı.

Takhisis, kardeşlerinin onayını aldıktan sonra projesini pratiğe döktü.

Ötede, Reorx diye bilinen bir tanrı yaşardı. Geçmişi hakkında fazla bir şey bilinmez, ama onun diğer ölümsüzlerle ilişkiden kaçınmasını sağlayacak korkunç bir trajedinin vuku bulduğu hakkında söylentiler var. Kendi düzleminde yaşıyordu, demir-hanesinde güzel ve korkunç, harika ve berbat şeyler yaratarak. Onun mutluluğu yarattıklarındaydı. Yarattığı nesnelerle yapacak bir şeyi olmadığından bittiklerinde onları bir kenara atıyordu. Onları hâlâ görürüz. Bir tanesi arada sırada yeryüzüne düşer. Onlara kayan yıldızlar deriz.

Takhisis Reorx'a gitti ve yarattığı şeyleri övdü.

"Ama ne yazık ki," dedi, "onları bir kenara atıyorsun! Aklımda bir plan var. Sıkılmanı sağlamayacak, bunun aksine ölümsüz yaşamının her günü sana yeni deneyimler kazandıracak bir şeyler yaratabilirsin. Bir dünya yaratacak ve bu dünyayı ruhlarla dolduracaksın ve bu ruhlara bildiğin bütün hünerlerini öğreteceksin."

Reorx bu düşünce karşısında büyülenmişti. En sonunda sonsuz yaratış gücü bir işe yarayacak bir anlam kazanacaktı. Seve

seve onayladı.

"Bunu Baba'ya da söyledin değil mi?" diye sordu Takhisis'e.

"Öyle olmasaydı sana hiç gelmezdim." diye yanıt verdi. Reorx -saf ve dürüst olduğundan dolayı— Takhisis'in yalan söylediğinden bihaberdi.

Tanrılar bir toplantı yaptılar: Paladine, Mishakal ve çocukları; Gilean, tek öz kızı ve evlat edindiği çocukları; ve Takhisis eşi Sargonnas ile çocuklarıyla beraberdi. Reorx geldi, demirhanesini hazırladı ve —Kaos'un sonsuz gecesinin ortasında— büyük bir kızgın demir parçası yerleştirip çekiciyle ilk darbeyi vurdu.

O anda, iki erkek kardeş gözlerim açmak zorunda kaldılar. Takhisis Kaos'a, Her Şeyin ve Hiçbir Şeyin Babası'na damşmamıştı. Onun evrene bir düzen getirme fikrine karşı çıkacağını gayet iyi bildiğinden, kasıtlı olarak entrikasını ondan gizli tutmuştu. Ve bunu kardeşlerinin bildiğinden de hiç kuşkusu yoktu.

Kaos hemen oracıkta çocuklarını onların oyuncaklarını yok edebilirdi ama -ebeveynlerin yaptığı gibi- onlara bir ders vermeye karar verdi.

"Hakikaten bir düzen yaratacaksınız," diye gürüldedi, "ama görüyorum ki bu düzen, uyumsuzluk doğuracak, hem sizin hem de yaptığınız dünyada yaşayanlar için."

Bu durumu değiştirmek için yapılabilecek hiç bir şey yoktu. Reorx'un çekicinden çıkan kıvılcımlar daha şimdiden yıldız olmuşlardı. Yıldızlardan çıkan ışıklar şimdiden yaşayan ruhlar doğurmuştu. Reorx bu ruhların içinde yaşayabileceği bir dünya biçimlendirdi.

Ve o anda Kaos'un laneti açığa çıktı.

Takhisis yeni yaratılmış ruhların kendi kontrolünde olmasını istedi, onları yönetmek ve istediklerini yaptırmak amacındaydı. Paladine ruhları kendi kontrolüne istedi. Onları erdemli olarak yetiştirmek ve dürüstlük yolunda onlara önder olmak istiyordu. Gilean ise -akademik açıdan bakınca- ikisini de avantajlı bulmuyordu. O, ruhların özgür olmalarını, yürüyecekleri yolu kendilerinin seçmesini istiyordu. Böylece dünya çok daha ilgi çekici olabilirdi..

Kardeşler tartıştılar. Çocukları ve başka düzlemlerden gelen tanrılar savaşmaya başladı. Tüm-Azizler savaşı başladı. Her Şeyin ve Hiçbir Şeyin Babası güldü ve kahkahasını duymak

korkunçtu.

Sonunda Paladine ve Gilean savaşın bütün yaratılışın sonu olabileceğini fark ettiler. Güçlerini kız kardeşlerine karşı birleştirdiler, tam anlamıyla bir zafer sağlayamadılarsa da onu uzlaşmaya zorladılar. İstemeyerek de olsa aralarında bir denge kurularak, dünyayı üçünün birlikte yönetmesine razı oldu. Bununla beraber babaları Kaos'un lanetini sona erdirmeyi umdular.

Üç tanrı yeni oluşmuş dünyada ruhlara yaşamaları ve başarılı olmaları için yetenekler vermeyi kararlaştırdı.

Paladine ruhlara hükmetme ihtiyacını verdi. Etraflarında olan şeylere hükmedip dünyada düzen sağlayabilsinler diye.

Takhisis ruhlara hırsı ve tutkuyu verdi. Dünyayı kontrol etmenin yanında onu daha iyi bir şekle getirebilsinler diye -ve kendilerini de tabii.

Gilean ruhlara seçebilme hünerini verdi. Hepsi kendi kararlarını vermekte özgür olsun diye. Hiç bir tanrı tam kontrol elde edemeyecekti.

Bütün bu yetenekler iyiydi. Hiç biri kötü değildi —tabii uç noktalara taşınmadıkları sürece. Kontrol etme ihtiyacı uç noktaya taşındığında değişim korkusuna, yeni fikirleri reddetmeye, farklı olan her şeye hoşgörüsüz olmaya yol açar.

Hırs uç noktaya taşındığında ne pahasına olursa olsun güç elde etme kararlılığına, esir almaya yol açar. Tutkular açgözlülüğe ve kıskançlığa iten saplantılara dönüşebilir.

Özgürlüğün uç noktası ise anarşidir.

Ruhlar fiziksel vücutlarını tanrıların hayal güçlerine göre kazanmaya başladılar. Paladine'ın aklından elfler -onun ideal ırkı-geldi. Onlar fiziksel dünyayı kontrol etmekten haz alıyor, kendi iradelerine göre ona şekil veriyor, uzun yaşayıp az değişiyorlardı.

Takhisis üstün güzellikte bir ırk düşünmüştü, kendisi gibi hırslı ve bencil olacaklardı. Bunlar ogrelerdi ve aç gözlülükleri arttıkça güzellikleri tükenmişti. Ama çok güçlü ve kudretliydiler.

Biz İrdaların, Takhisis'in kreasyonları olduğu ve orijinal ogreler olduğumuzu söyleyenler olabilir. Biz halkımıza neler olduğunu gördük ve bazılarımız Paladine'a dönüp yardımını diledi. Bizim Karanlık Kraliçe'den kurtulmamızı sağladı, ama bedeli çok yüksekti. Bir kez daha yoldan

çıkmamamız için diğer ırklarla bir arada yaşayamayacaktık. Tecrit edilmiş ve bu tecritte huzur

bulan yalnız bir ırk olarak tek başınalığımızı koruyacaktık. Çocuk yapmak için bir araya gelmek bile bizim için zor olacaktı. Böylece halkımızın sayısı çok büyük olmayacaktı. Kardeşlerimizin kaderinden kaçmak için bütün bu şartlar kabul edildi. Ve böylece dünya hakkımızda hiç bir şey bilmiyor —ya da biliyorsa bile hepsi yanlış.

Gilean insan ırkını tasarladı. En kısa hayata sahip olan, değişime en yatkın olan ve kolaylıkla bir taraftan başka bir tarafa geçebilen bir ırk.

Baba kendi zevkini tatmin etmek ve karmaşanın büyümesini körüklemek için hayvanları yarattı. Çoğu hayvana avantajlar vererek çocuklarını rahatsız etti. Bu yaratıkların reisi ejderhalardır; bilgeliğe, akla, uzun bir yaşama, büyüye, güce ve çetin silahlara sahiptirler.

Ejderhalar Krynn'e geldiğinden beri diğer ölümlü türler onlarla savaşma ya da onların ittifakını sağlamaya çalışmışlardır.

Bundan sonra dünyadaki dengenin yaratılışı geldi. Elfler kendilerini iyiliğin timsalleri olarak görürken, ogreleri de kötülüğün sembolü olarak betimlemeye başladılar. (İlgi çekicidir ki, bir öğrenin dünyayı gözlemleyişine göre bu durum tamamen tersinedir. Kendilerini "iyi" olarak görüp elfleri ve onlar gibi ogre ırkının kökünü kazımaya kararlı olan ırkları "kötü" olarak değerlendirirler.) insanlar tam ortadaydı ve iki tarafa da kayabilirlerdi ve daima öyle yaptılar

Bu nedenle zaman ötesi bir yarışa tutuşmuş tanrıların verdiği bütün yeteneklere sahip olan kimseler insanlardı. Kontrol sağlama ihtiyacı, hırs ve tutku ya da kendi yararları veya zararları yönünde kullanacakları seçme özgürlüğü, hepsi onlarda mevcuttu. Yaratma, değişme, değiştirme, yok etme. Buna gelişme deniliyordu.

Bu aynı zamanda büyünün de dünyaya geldiği zamandı. Tanrıların üç çocuğu beraber büyümüş ve genellikle birbirlerine yakın olmuşlardı: Paladine ve Mishakal'ın oğlu Solinari; Takhisis ve Sargonnas'ın oğlu Nuitari ve Gilean'ın kızı Lunitari. Bütün tanrılar büyü kullanıcılarıydı ama bu üçünün büyü güçleri, sanata olan sevgi ve bağlılıkları sayesinde artmıştı. Birbirlerine hiç benzemeseler de bu onların arasında bir bağ kurmuştu.

Tüm-Azizler Savaşı başladığı sırada, üçü ebeveynleri tarafından savaşa kendi yanlarında katılmak için baskı altında

tutulmuşlardı. Uç kuzen savaşın en çok sevdikleri şeyi yok edeceğinden korkuyorlardı: Büyüyü. Büyülerine dürüst ve birbirlerine sağdık olmaya yemin edip tanrıların tapınağını terk ettiler. Ölümlü bir bedeni kabul edip Krynn üzerinde yürüdüler.

Kuzenlerin her biri kendilerine bir taraftar buldu ve onlara büyü yeteneğini verdi. Bu yetenek başka ölümlülere de geçebilir ve o ölümlüler gerekli olduğunda, üç tanrıya yardım için Beslenebilirdi. Sonra üç kuzen Krynn'i terk ettiler, fakat çok yakınlarda bir yere gidip göklerde daireler çizerek, gözlerini kırpmadan, yeteneklerini kullanan ölümlüleri izlediler. Ölümlüler bu "gözleri" Krynn'in üç ayı olarak bilirdi: gümüş olanı Solinari, kızıl olanı Lunitari ve de görülmeyen Nuitari (tabii takipçileri dışında hiç kimseye.)

Biz İrdalar oldukça fazla büyüsel güce sahibiz, ama bu gücün nereden geldiğine tam olarak emin değiliz. Krynn'deki büyücülerle pek uyuşmuyoruz ve bu bir gerçek ki, siz bizi dönek olarak addedip kendi düzeninize bir tehdit ve tehlike olduğumuzu düşünüyorsunuz. Diğer türlerle ilişki kurmaktan kaçınmamızın bir çok sebebinden biridir. Büyü hayatta kalmamız için gerekli. Her İrda onunla birlikte doğar. Büyü kanımızda vardır, konuşmak gibi ve diğer duyular gibi: görmek, koklamak, duymak, dokunmak ve tatmak gibi doğal bir şekilde geliyor. Nasıl gördüğümüzü anlatmamız mı isteniyor? Dünyanın bizden, onların gözünde mucizeler olan şeyleri nasıl icra ettiğimizi açıklamamızı isteyişine bir mana veremiyorum.

Yaratılışın hikayesine devam edelim.

Yeni dünya da içinde yaşayan ölümlü ruhlar gibi genç ve vahşiydi. Elfler çok çalıştılar ve dünyada kendi yerlerini boyunduruk altına aldılar. Ogreler kendi alanlarına zorlukla adapte oldular. İnsanlar hünerlerini geliştirmenin ve daha iyiye gitmenin yollarını aradılar. Reorx -yalnız bir tanrı olarak- onlara yardım etmeyi önerdi. Denir ki Reorx'un mutlu olduğu tek zaman ölümlülerin hayatlarına karıştığı zamanlardır.

Reorx bir grup insana sayısız beceriler öğretti, bunların arasında çelik dövmek de vardı. Elfler ve ogreler nasıl üreteceklerini bilmedikleri bu metale göz dikmişlerdi. İnsanlara gelip çelik kılıçlar, bıçaklar, aletler satın aldılar. İnsanlar kabiliyetleri adına oldukça gurur duyuyorlardı ve bununla hava atmaya başladılar. Gururları yüzünden öğretmenleri Reorx'u onurlandırmayı unut-

tular. Hatta neredeyse tanrıyı görmezden gelip onunla kendilerinden kısa olduğu için dalga geçtiler, tanrı onların sağlıklı bir şekilde devam ettikleri hayatlarına burnunu sokarak kendini komik durumlara düşürmüştü.

Çileden çıkan Reorx bu insanları lanetledi. Öğrettiği becerileri onlardan geri aldı ve onları sadece keşfetme, inşa etme, yapı yapma isteğiyle bıraktı. Bu insanların kısa boylu, akıllı ve başka ırkların alay konusu olmalarına karar verdi, onları gnomlara çevirdi.

Bu sıralarda, Alacakaranlık Çağı diye bilinen bir zamanda dünyanın nispeten sabit olan dengesi bozulmaya başladı. Kendi ellerindekinden tatmin olmayan insanlar, komşularının mallarına göz dikmişti. Takhisis tarafından kışkırtılan ogreler güç istiyordu.

Elfler, yalnız bırakılmak istiyorlardı ve bu dışa kapalılığı korumak için savaşmaya hazırdılar.

Öte bir tanrı olan Hiddukel bu düzleme insanların üzerinde nüfuzu arttırmak için Takhisis tarafından getirilmişti. Hiddukel bir anlaşma uzmanıydı, anlaşmayı ve takas yapmayı aşırı derecede seviyordu ve bu konuda iyiydi. Denge terazisinin yattığı yönü kendi gücünü arttırmak için kullandı. Savaş çıkması işleri için iyi olabilirdi; silahlanma artacak, zırhlar üretilecek, orduları doyu-racak erzaklar sağlanacak ve bir sürü şey gerekecekti. Hiddukel, ölülerin ruhlarıyla anlaşma yapmada da iyi olduğundan dolayı, bu alanda da epey iyi bir kar sağlayacağını gördü.

Kargaşanın büyüyeceğini uman Hiddukel Chislev'e, ağaçların ve doğanın tanrıçasına gidip en iyi ikna kabiliyetiyle onu kötü bir kaderin çok yakın olduğuna inandırdı.

"Şu an, sadece savaş çıkmadan evvel yaşanan bekleyiş süre-sindeyiz," dedi mahzunca. "Ve bu gelişime ne yapacak? Savunma kuleleri için ağaçlar kesilecek; fidanlar, oklara ve yaylara dönüştürülecek; tarlalar talan edilecek ya da yakılacak. Irklar arasındaki bu kine hemen bir son vermeliyiz tek bir kez ve her zaman için. Doğa adına tabii ki."

"Ve bu işten senin kârın ne olacak?" diye sordu Chislev. "Senin yavru tavşanların iyiliğiyle ilgili olduğuna inanamıyorum."

"Kimse bir kalbim olduğunu görmek için bana fırsat vermiyor," diye yakındı Hiddukel.

"Çünkü sözlerinin altında yatan aldatmacayı görmek kolay," dedi Chislev sertçe.

"Eğer bilmek istiyorsan söyleyeyim, savaş finansal pazar için epeyce kötü olacak. Altının değeri düşecek; herhalde değersiz bir şey olacak. Pazarlar baskına uğrarsa çiftçiler mallarını satacak yer bulamayacaklar. Ve ayrıca tavşanları çok severim."

"Güveçtelerse belki." Chislev iç çekti. "Fakat haklı olduğun bir nokta var. Irklar arasında büyüyen hırsı gördüm ve bununla kendi adıma ilgiliyim. Gilean'la konuştum ama bunun nasıl bir şey olduğunu bilirsin, kafasını o kitaptan hiç kaldırmaz. Hep yazar, yazar da yazar."

"Takhisis'le bir iki çift laf etmeyi dene." Hiddukel burnunu çekti, "Ya Sargonnas'la beraber minotaurların didişmelerini izliyor ya da hastalık, açlık, seller getiriyor. Bizim gibiler için artık ayıracak zamanı yok."

"Ne yapmamızı öneriyorsun? Anladığım kadarıyla bir planın var."

"Her zaman olmaz mı, benim ağaçlara aşık dostum? Eğer bu dünyada hakim olan güç tarafsızlık olursa, denge sabit durur hiç değişmez. Katılıyor musun?"

"Sanırım," dedi Chislev dikkatle, Hiddukel'e güvenmiyordu ama buna karşı da çıkamazdı. "Ama ben bunda..."

"Ah! Reorx'a git. Ondan içinde tarafsızlığın özünü bulunduran bir cevher yaratmasını iste. Bu cevher tarafsızlığın bir güvencesi olacak. Tarafsızlık Krynn'deki en güçlü kuvvet olacak, diğer iki zıt kutba üstün gelecek. Merkeze bağlı olacaklar, ondan fazla uzaklaşamayacaklar"

"Peki bu cevher yaratıldıktan sonra ne yapacağız? Güven içinde saklaman için sana mı vereceğiz?" Chislev kibar bir tanrıçaydı, fakat iğneleyici olmaya meyilliydi, özellikle de Hiddukel'in yanındayken.

"Tabii ki hayır!" Hiddukel şaşırmıştı, "böyle bir sorumluluğu istemezdim! Onu saklaması için kendi halkından birine ver. En mantıklısı bu olur, değil mi?"

Chislev Hiddukel'e dikkatle baktı, fakat o kadının incelemesini elden gelen en büyük gayretle masum görünerek, dünyanın kaderi için samimi bir endişe sergileyerek karşıladı. Kraliçe Takhisis'in bile Hiddukel ile girdiği çoğu münazaradan yenik çıktığı söylenir.

Bu konuşmanın sonucu olarak Chislev ormanını terk edip dünyada ölümlü bir formda yürüdü. Gördükleri onu oldukça rahatsız etti. Çelik kazanları gece içinde kızıl bir öfkeyle yanıyor, elfler yeni elde ettikleri kılıçlarını parlatıyor, insanlar paralannı sayıyor, ogreler kafa koparma üzerine antrenman yapıyordu. Chislev çok üzülmüştü, bir şeyler yapılması gerektiğine karar verdi.

Chislev bu sorunu, bütün düzlemleri, bütün zamanları, geçmişi ve geleceği görebilen bir tanrı olan eşi Ziviliyn ile konuştu. Ama geçmişinden edindiği deneyimlere dayanarak Chislev biliyordu ki Ziviliyn'den kesin olarak "evet" ya da "hayır" cevabını almak zordu. Bir iş yapmaya karar verirdi hep, sonra buna başka bir açıdan bakınca vazgeçer, başka bir şey yapmaya karar verirdi ve sonra yine başka bir açıdan bakıp fikrini değiştirirdi. Bu sıkılıp da hiçbir şey yapmamaya karar verene kadar sürerdi.

Bu sorun harekete geçmeyi gerekiyordu ve Chislev bunu yapmaya karar verdi. *Bizzat* kendi Reorx'a gitti.

Hiç bir tanrı Reorx'u ziyarete gitmezdi, bu zamanının büyük bölümünü insanlarla ahbaplık kurarak geçirmesinin bir nedeniydi. Bir ziyaretçisinin olmasına şaşırmış ve memnuniyet duymuştu, özellikle de Chislev gibi narin bir güzelliği ve tatlı bir mizacı olan bir ziyaretçinin.

Reorx'un ona gösterdiği ilgi için çok mahcup olmuştu, yaşadığı dağınık yeri toparlamak amacıyla koşuşturması, pasta hazır-laması, aceleden mobilyalarına takılıp tökezlemesi, çaydanlığı kaybetmesi, ona evrendeki yemeklerden her ne istiyorsa ikram edebileceğini söylemesi.

Chislev bir suçluluk sancısı hissetti, tanrının yalnızlığını gör-düğünde onu bu kadar ihmâl ettiği için kendini azarladı. Gelecekte daha sık ziyaret edeceğine yemin etti; Chislev çayını içti ve ricasını dile getirdi.

Reorx kabul etmekten mutluluk duymuştu. Bir cevher mi istiyordu? Bir cevheri olacaktı. Yüzlerce cevheri olacaktı. Evren-dekilerin en güzelleri.

Chislev utanarak sadece bir cevher istediğini söyledi, basit bir cevher, içinde nötrlüğün özünü taşıyan bir cevher.

Reorx sakalını kaşıdı, düşüncelerle kaşları çatıldı. "Peki bu tam olarak ne olacak?"

Chislev'in aklı oldukça karışmıştı. "Nötrlüğün Özü... şey..."

"Kaos?" diye önerdi Reorx.

Chislev sorunu, Her şeyin ve Hiçbir Şeyin Babası Kaos'un cisimleşmiş hâli duymasın diye korkuyla ele almıştı. "Küçük bir parça yakalayabilir miyiz ne dersin? Fazla değil. Sadece dünyadaki nötrlüğü güvence altına alacak kadar."

"Olmuş bilin. Hanımım." dedi Reorx görkemli bir kendine güvenişle. "Bu cevheri nereye ulaştıracağım?"

Chislev bu konuda oldukça kafa patlatmıştı. "Lunitari'ye ver. dünyaya en yakın olan o. Aynca ölümlülerin işleriyle devamlı ilgilenir. O bunu korumak için en iyisi."

Reorx ona katıldı. Elini öptü, bir sedire takılıp çay fincanını devirdi, utancından kızararak hemen demirhanesine yollandı.

Chislev sıkıntısı rahatlamış bir şekilde, şükranla ormanına döndü.

Reorx'un Kaos'tan nasıl bir parça alıp cevherin içine koymayı başardığı bilinmemektedir. Ama sonra olanlara göre, bunu kesinlikle yapabilecek nitelikteydi. "Gricevher" diye adlandırdığı bir şey yarattı, bittiğinde onu saklaması için Lunitari'ye götürdü. Hemen cevher tarafından çekilmişti ve onu kırmızı ayın merkezine yerleştirdi. Taşın ona bakan herkes tarafından arzulanması gibi garip bir etkisi olduğundan, gözünün önünden nadiren ayırdı.

Bu maalesef cevherin yaratıcısı Reorx'u da kapsıyordu. Taşı Lunitari'ye verdikten sonra Reorx, geceleri cevheri düşlediğini fark ettiği zaman huzursuzlaşmıştı. Ondan ayrıldığına pişman oldu. Lunitari'ye gidip alçak gönüllükle onu geri vermesini istedi.

Lunitari geri çevirdi. O da geceleri onu düşünüp, kırmızı ayda parıldayışını görmek için uyanmayı seviyordu.

Reorx üzülmüş ve kızmış bir hâlde Gricevher'i kendisi için almanın bir yolunu buldu. Reorx ölümlü bir şekle bürünüp bir zamanlar kendi yarattığı ırkın; gnomlarm arasına karıştı. İcat ettiği şeyler hayata karşı en az yıkıcı olan bir gnom seçti, mal mülk sahibi bir gnomdu bu. Bu gnoma - bir rüyada- Gricevher'i gösterdi.

Gnom tabii ki de Krynn'de hiçbir şeyi istemediği kadar Gricevher'i istiyordu. Ayrıcalıklı olarak, buharla çalışan çok başlı bir tornavida hariç. Bu ikincisi elde edilemez bir şeydi (komite bu konuda tıkanıp kalmıştı.) Gnorn Gricevher'i ele geçirmeye karar

verdi. Bunu nasıl yaptığı diğer hikayelerde de anlatılır. Fakat büyülü bir merdiven, çeşitli kaldıraç ve makaralar, büyülü bir ağ ve Reorx'un yardımı sayesinde geri alma işlemi yapılmıştır.

Gnomun Gricevher'i, Lunitari dünyanın öbür tarahndayken büyülü ağ yardımıyla ele geçirdiğini söylemek yeterli olacaktır.

"Sadece bu şey," dedi gnom, taşa hayranlıkla bakarak, "benim döner bıçaklı turşu kesicim ve sakal tıraşı aletimi çalıştırmaya yeter." Gnom taşı tam icadına yerleştirmek üzereydi ki Reorx bir gnom görünüşünde belirip onu kendisi için istedi.

İkisi tartışmaya başladılar, onlar tartışırken Gricevher ağından kurtulup kaçtı.

Bu olay Reorx'un, Lunitari'nin, Gnom'un ya da herhangi birinin düşündüğünden daha fazlasının Gricevher'de olduğunun belirtisiydi.

Reorx cevherin havada uçmasını şaşkınlıkla seyretti.
Onun peşinden koşup takip etti (akrabalarından biriyle beraber
gnomda öyle yaptı) ama hiçbiri onu yakalayamadı. Gricevher
gittiği her yerde fesat çıkararak, hayvanları ve bitkileri
değiştirdi, büyü-cülerin büyülerini etkiledi ve kendi başına hatırı sayılır bir baş belası oldu.

Artık bütün tanrılar Gricevher'den haberdardı. Paladine ve Takhisis Gricevher'i ilk onlara danışmadan yaptığı için Reorx'a kızmış ardı. Chislev bu entrikadaki rolünü utana sıkıla itiraf etti, omuzlarını silkip yüksek sesle gülen Hiddukel'in de bu işte parmağı olduğunu belirtti.

Çevirdiği dolap işe yaramıştı. Gricevher dengeyi sağlayacağına daha beter bozmuştu. Elfler insanlarla savaşa girmeyi planlıyordu, insanlar elflerle savaşmaya hazırlanıyordu ve ogreler herkesle savaşmaya meyilliydi.

Bu hikayeyi çabucak bir sona bağlamak istersek, Gargath adında bir insan Gricevher'i yakalamayı başardı. Onu kendi kalesinde değişik büyü malzemeleriyle hapsetti (Ya da o öyle düşünüyordu. Benim kanaatimce Gricevher onu tutmasına izin vermişti, karşılaştığım hiç bir insan büyüsü onu bu kadar uzun süre elinde tutamazdı.)

Gricevher'i onlarca yıldır takip eden Gnomlar Gargath'in kalesini kuşatma altına aldılar. Duvarları kırmayı ve içeri girmeyi, (kazayla) başardılar. Gnomlar avluyu aşıp arzulu bir şekilde

Gricevher'e dokundular. Bir grup gnom Gricevher'in içinde ne olduğunu merak ettiklerinden kırılıp açılmasını talep etti. Diğer bir grup gnom onu yaşadıkları yere götürüp değerli olduğu için saklamak istedi.

Çok parlak gri bir ışık herkesi kör ederek avluyu aydınlattı. Oradakiler bir daha görebildikleri zaman bu iki grubun birbirüeriyle kavga etmekte olduklarına tanık oldular. Ama şaşırtıcı olan şuydu ki, gnomlar artık gnom değillerdi. Gricevher'in gücü onları değiştirmişti, taşı hazine olarak saklamak için isteyenleri cücelere, merakları yüzünden isteyenleri ise kender-lere dönüş-türmüştü.

En son icatları —mucidi Loosenut Gatling sebebiyle Gatling Tatarı diye bilinen dönüp küme hâlinde ateş saçan tatar yayı— üzerine çalışan ve kale duvarı arkasında kalan gnomlar Gricevher'den çıkan büyülü ışığın etkilerine maruz kalmadılar. Onlar ışığın savaş alanını gece vakti aydınlatmak için kullanılan ve bu sebeple yağla çalışan gaz balonuyla taşınan büyük şamdan kolundan geldiğim zannettiler. Gaz burada açıklamak için oldukça karmaşık olan yeni bir teknikle elde ediliyordu ama içinde limon suyu, metal çatal dişi ve su bulunmaktaydı. Sonradan oluşan patlamadan sağ çıkanlar gnomlar olarak kaldılar.

Gricevher ufukta kayboldu. Reorx ve diğerleri onu yakalamak için değişik girişimlerde bulundu. Gricevher insanların onu yakalamasına izin veriyor. Cevher onları kendi amaçları için ya da belki de eğlenmek için kullanıyor, bu onu sıktığında onları serbest bırakıyor. Gricevher "kaçıyor."

Ama şimdi biz İrdalar Gricevher'e sahibiz. Onu irademize boyun eğdirecek olan biziz. -Ya da Kararveren öyle iddia ediyor-O, bu gece cevheri kırıp açacak, içindeki büyüyü bizi ve anayurdumuzu insanoğlunun baskınından sonsuza dek korumak için kullanacak.

Bu Koruyucu'nun düzenli ve okunabilir el yazısıyla yazdığı Dalamar'a gönderilen mektubu bitiriyordu. En altta aynı elle yazılmış ama sanki el yazarken titriyormuş izlenimi veren düzensiz bir not vardı. Bu Usha içindi.

Sevgim ve dualarım seninle geliyor kalbimin çocuğu, vücudum gelmese bile.

Bizim için dua et.

Usha dipnot üzerine çok düşündü. Hikayenin bazı

kısımlarında gülmüştü. Koruyucu onu arada sırada, kendi deyimiyle "gnom hikayeleri" anlatarak eğlendirirdi. Onu gülümserken gördüğü nadir zamanlardan biri *de* gnomların fantastik makinelerini anlattığı zamanlardı. Kız hatırlayarak gülümsedi ama gülümseyişi yavaş yavaş silinip gitti.

Onun insan aklı tehlikeyi görebilir miydi?

Öyle olmadığını anladı, Koruyucu görmüştü ve biliyordu. Ona mektubu vermesinin sebebi buydu. İrdalar umutsuzdu. Yabancıların görgüsüz, barbarca, kan ve çelik kokan tecavüzü onları çok korkutmuştu. Nesiller boyu bildikleri yaşam tarzını korumak amacıyla böyle davranıyorlardı.

Usha mektubu kucağına bıraktı. Gözleri yaşlarla doldu, ama artık kendine acıdığı için .ağlamıyordu. Bu yaşlar onu büyüten adama olan sevgisi ve özlemi yüzündendi. Böyle yaşlar değişik bir yerden gelirdi, ya da elfler öyle inanır. Böyle yaşlar kalpten gelir ve acı yüzünden oluşmalarına rağmen acıyı garip bir şekilde dindirirlerdi.

Teknenin sallayan ritmi ve iplerin üzerinde mırıldanan rüzgâr onu yormuş, uykusunu getirmişti. Usha uyuyana kadar ağladı.

"5*

ve

TAŞI KIRIP A.ÇCDAR,

İrdalar bir daha toplanmadılar. Cevherin kırılma zamanı geldiğinde —üç ayın da göklerde olmadığı bir zamandı, özellikle de efsaneye göre hâlâ cevherde gözü olan Lunitari— Kararveren tek başına cevherin durduğu sunağa doğru yürüdü.

Diğer İrdalar birbirinden ayrı evlerinde kaldı, hepsi kendi büyüsünü yapıyor, Kararveren'e yardım gönderiyordu. Yalnızlıkta bir kudret vardı, ya da İrdalar öyle olduğuna inanıyordu. Bir kişiden fazlası olunca konsantrasyon bozulur, enerjiler bölünürdü.

İrdaların taşı üzerine koydukları sunak adanın coğrafi merkezinde bulunmaktaydı. Sunak İrdaların köy dediği ama diğer ırklar için dağınık bir yerleşim merkezinden başka bir şey olmayacak yerden biraz uzaktaydı. İrdalar sokaklara kaldırım yapmazdı, pazarlar kurmazdı, lonca toplantıları düzenlemezdi. Tapınaklar ve ya da saraylar inşa etmezlerdi, hanlar veya tavernalar da yapmazlardı, hiçbir şey değil ama adanın etrafına rast gele serpiştirilmiş evler, hepsi de sahibi nerede kendini rahat his-setmişse orada inşa edilmişti.

Sunak üstüne karmaşık sihirli semboller oyulmuş cilalı ahşapla süslenmişti. Ansalon'dan büyü yoluyla getirilmiş, yedi devasa çam ağacının arsında oluşmuş bir açık alanda duruyordu.

Bu ağaçlar o kadar yaşlıydı ki Gricevher'in ilk kez Reorx'un elinden kaçışını görmüş gibiydiler. Çam ağaçları Gricevher'in yeniden kaçmasına engel olmak amacıyla duruyormuş gibi görünüyorlardı. Çamların dalları birbirilerine yaklaşıp kenetlenmişti; ana kolları ve kabukları bir tanrının bile geçmekte zorlanacağı ağaçtan bir duvar oluşturmuştu.

Kararveren yedi çam ağaçlı korunun önünde durdu, ağaçların içinde yaşayan yedi ruhun lütufta bulunmalarını diledi.

Çam ağaçları Kararveren'in koruya girmesine izin verip gür dallarını açtılar ve içeri girmişti işte. Geniş dalları kafasının üstünde yayılmıştı. Kafasını kaldırdığında takım yıldızı bir yana tek bir tanecik yıldız bile göremiyordu. Takhisis'i veya Paladine'ı

göremiyordu. Ve onları göremediği için onların da onu göremediğini umuyordu. Çam ağaçlarının tentesi Kararveren'i ve Gricevher'i dışardan gelecek bir engellemeye karşı koruyacaktı.

Koru Gricevher'in yaydığı ışık dışında akıl almaz derecede karanlıktı, kaldı ki bu ışık da sönüktü, ancak bir parıltıdan ibaretti.

Neredeyse somurtuyormuş gibi, diye düşündü Kararveren.

Ama taş etrafı görülebilecek kadar aydınlatıyordu. Kararveren'in o kadar da fazla ışığa ihtiyacı yoktu. İstese bütün koruyu gündüz vakti gibi aydınlatacak bir büyü yapabilirdi ama yaptığı şeyin dikkât çekmemesini tercih etti. Ölümsüz bir göz, parlaklığı görüp neler döndüğünü merak edebilirdi.

Kararveren merkezde sakince duran sunağın önüne ilerledi. Yalnız olmaktan, İrdalar için çok kıymetli olan yalıtımdan mutluydu. Ama içinde halkının zihinlerini ve ruhlarını hissedebiliyordu. Başını eğdi ve o enerjinin içine sürüklendi. Sonra ellerini uzatarak Gricevher'i avuçlarının içinde tuttu, onu dikkâtle inceledi.

Taşı tutmak hoş değildi. Keskin ve düzdü, ılık ve soğuktu ve onun ellerinde hapis olduğu için kıvranıyordu. Onu tuttukça gri ışık giderek artan bir nabız gibi adamın gözlerini acıtana kadar büyüdü. Adam Gricevher üzerindeki zihinsel kontrolünü arttırdı ve ışık duruldu, boyun eğmişti. Kararveren parmaklarını cevherin üzerinde gezdirdi, pürüzsüz yüzeyleri üzerinde kayıyor, her keskin uca deyiyor, arıyorlar, yüklüyorlardı. En sonunda aradığını buldu, cevhere ilk dokunduğunda keşfettiği şeyi, ona bu fikri veren şeyi.

Bir çatlak, daha doğrusu bir açıklık. Bunu daha onu görmeden hissetmişti. Kehri-barın içinde böceklerin bulunacağı gibi, kesinlikle yaratılışı sırasında bir tür yabancı madde Gricevher'in içinde hapis olmuştu. Herhalde bu şey cevher soğuduğu, mineraller çöktüğü, karmaşık bir kristalizasyona uğradığı zaman oluşmuştu. En azından Kararveren böyle olduğunu tahmin ediyordu. Yabancı maddenin kendisi önemli değildi. Önemli olan zayıf bir yerinin olmasıydı. Buradan, bu noktadan çatlatılacaktı.

Kararveren cevheri sunağın üzerine koydu. Tahtaya oyulmuş büyülü semboller bir tılsım yaptılar, Gricevher'in dikkâtini üzerilerinde tuttular.

Kararveren büyüye yardım ederken, büyünün önemli olmadığı gibi garip bir izlenime kapıldı, Gricevher sunağın üzerinde burada tutulduğu için durmuyordu, burada durmak istediği için duruyordu.

Bu izlenim o kadar da iç açıcı değildi. Kararveren'in Gricevher'i kontrol altında tutması gerekiyordu, başka hiçbir yolu yoktu. Büyünün gücünü arttırdı.

Cevher şimdi İrdanm parıldayan sinerjik ağına boyun eğmişti. Kararveren eline iki alet aldı -bir çekiç ve sivri uçlu bir çivi. İkisi de gümüştendi, Gümüş Ay Solinari'nin ışığında dövülmüştü. Aletler büyülü tılsımlarla kutsanmıştı. Kararveren çivinin sivri ucunu cevherin çatlak yerine yerleştirdi. Çubuğu dikkatlice dengeledi, sıkıca kavradı, küçük çekici üstünde kaldırdı.

Bütün İrdaların düşünceleri birleşmişti, Kararveren'e akıyor ona güç ve kudret veriyordu.

Adam çekiçle çubuğa hızlı ve sert bir şekilde vurdu.

Kumsalda, İrda köyünden ve sunaktan birkaç fersah ötede bir tekne karaya çıktı. Bu tekne diğer teknelerin alışılmış olan tarzında denizleri aşıp gelmemişti. Göklerden aşağıya inmişti, başlangıç noktası bit yıldızdı - göklerdeki tek kırmızı yıldız. Kıvırcık siyah sakallı ve saçlı bir cüce teknenin içinde oturuyordu —Ansalon'dan veya Krynn'in herhangi bir yerinden izleyen için, bir cücenin göklerden aşağı bir tekneyle inmesi şaşırtıcı bir sahne olurdu. İrdalar da izlemiyordu zaten. Gözleri kapalıydı, düşünceleri Gricevher'in üstünde yoğunlaşmıştı.

Cüce; söylenerek ve kendi kendine konuşarak tekneden dışarı çıktı ve rüzgârla taşınan kumların içine hemencecik neredeyse bileklerine kadar battı. Cüce lanet okuyarak ormana doğru istemeye istemeye ilerledi.

"Demek hırsızlar bunlarmış," sakallarının arasından homurdandı. "Bunu bilmeliydim. Kimse benim hazinemi benden bu kadar uzun süre saklayamaz. Her şeye rağmen onu geri alacağım. Paladine olsun ya da olmasın, onu bana geri verecekler, yoksa sakalım adına benim adım da Reorx değil!"

Bir metalin başka bir metale çarpma sesi, çan sesi gibi geceye yayıldı.

Reorx durdu, kafasını yana yatırdı. "Garip. İrdaların metal işlemeciliği güzel sanatı üzerine çalıştıklarını bilmiyordum." Sakalını okşadı. "Belki de onları hafife aldım."

Başka bir çınlama sesi geldi. Evet, bu kesinlikle bir çekiç darbesinin sesiydi. Ama ses çelik bir çekicin derin tınısından o kadar yoksundu ki cüce bile İrdaların bir anda at nalı ve çivi yapımına ilgi duymaya başladığına kendini inandıramadı. Gümüş işlemeciliğiydi herhalde. Evet, bu gümüşten çıkan sesti.

Çaydanlık ya da güzel kadehler. Kuyumculuk belki. Cücenin gözleri parıldadı. Kıvılcım saçan cevherlerle çalışmak, onları metalle...

Cevherler.

Bir cevher, bir çekiç darbesi...

Korku Reorx'u sarstı, bu var oluş düzleminde hiç bilmediği bir korkuydu. Gölgelerin ötesini görmeye çalıştı. Tanrının gözleri keskindi. Açık bir gecede, uzaktaki bir yıldızdan bakıp herhangi bir kıtada, herhangi bir ülkede, herhangi bir şehirde, yere dikkatsizce düşürülen bir madeni parayı görebilirdi. Ama çam ağacı korusunun karanlığının ardını göremiyordu. Bir şey görüş kabiliyetini bloke etmişti.

Cüce titreyerek ileri doğru tökezledi, dehşeti onu soğuk, terli ellerle yakalamıştı. Korkusu hakkında en garip düşüncesi; korkusunun, yüzyıllardır aklında çırpınan bir şüphe sayesinde çoğalmış olmasıydı. Bunu hiç kabullenmemişti, açıkça hiç araştırmamıştı, çünkü bu ihtimâl, yapmaya yeltenmek için çok dehşet vericiydi. Kesinlikle hiçbir ölümsüz arkadaşına bunu söylememişti.

Reorx; Paladine'ı, Takhisis'i ve Gilean'ı yardıma çağırmayı düşündü ama bu yapmış olmaktan korktuğu şeyi açıklamak anlamına gelirdi ve her zaman İrdaların bu deliliği durdurmalarını sağlama ihtimâli vardı. Kimse daha bilge olamazdı.

Ve her zaman yanılıyor olma ihtimâli vardı, boş yere korkuya kapılmış olabilirdi.

Cüce hızım arttırdı. Şimdi gri bir ışığın titremesini görebiliyordu.

"Benden uzun süre saklanamazsınız," diye haykırdı ve yoluna devam etti.

Reorx gözlerini ışığa dikmişti, etrafını çevreleyen şeylerle ilgilenmiyordu. Paldır küldür çalılara daldı, açıkta duran ağaç köklerine takılıp tökezledi, ıslak çimde ayağı kaydı. Bir orduya yetecek kadar patırtı kütürtü yaptı. Gürültü İrdalann konsantrasyonunu bozdu. Bir ordunun yaklaşmakta olduğunu —kara zırhlı şövalyelerin geri döndüğünü düşündüler ve bu onların korkularıyla ve umutsuzluklarını arttırdı. Kararveren'i acele etmesi için uyardılar.

Cüce çam ağaçlarının korusuna vardı. Gri ışık merkezden dışarı sızıyordu; onu birbirilerine sarılmış ağaç dalları arasından uğursuzca parlarken görebiliyordu. Reorx içeri girebilmek için bir yer aradı ama çamlar savaş pozisyonunda birbirilerine yakın duran askerler gibiydi. Kalkanları düşmana karşı tuttukları katı bir duvara benziyordu. Tanrının bile içeri girmesine izin vermeyeceklerdi. Reorx sinir bozukluğu içinde nefes nefese lanet okuyordu, korunun etrafında içeri girebilecek bir yer arayarak döndü de döndü.

Gümüş çınlama yoğun bir şekilde arttı. Gri ışık her darbeyle biraz sönüyor sonra daha da parlak yanmaya başlıyordu.

Reorx ne olduğunu bildiğinden emindi ve dehşeti de emin oluşuyla büyüdü. İrdaya durmasını söylemek için bağırmayı denedi, ama çınlayan çekiç darbeleri haykırışlarını boğdu. En sonunda bağırmayı bıraktı, koşmayı kesti.

Nefes nefese kalmıştı, saçından ve sakalından ter damlıyordu, parmağım en büyük iki çam ağacına doğru uzattı ve rüzgâr patlamasına benzer bir sesle haykırdı. "Demirhanemin kırmızı ışığı üzerine yemin ederim ki, eğer geçmeme izin vermezseniz köklerinizi kurutacağım, dallarınızı solduracağım ve kozalaklarınızı yemeleri için solucanlar yollayacağım!"

Çam ağaçları titredi. Dalları gıcırdadı, iğneleri kızgın cücenin etrafına döküldü. Bir açıklık oluştu, bir tek onun sıkışarak geçebileceği kadardı.

Tombul tanrı nefesini tuttu, vücudunu gövdelerin arasına sıkıştırdı, çabaladı ve yukarı aşağı hareket etti, en sonunda bir nefesle öbür tarafa geçti. Ve tam o anda, tam korunun içine girip sendelemişken, Kararveren demir çubuğa parlak ışıkla yanıp sönen yedinci darbeyi vurdu.

Çatlak dünyayı yarıp parçalarcasına geceyi ikiye böldü. Cevherin gri ışığı parıl parıl parladı. Demirhanesinin göklerde kırmızı bir yıldız olarak

parlayan ateşine bakmaya alışkın olduğu

hâlde Reorx bunu kaldıramadı ve gözlerini kapamak zorunda kaldı. Kararveren çığlık attı ve başını elleri arasında kavradı. Sancı içinde inleyerek yere yığıldı. Cevherin üzerinde bulunduğu sunak parçalara ayrıldı.

Ve sonra bir ışık parladı.

Cüce gözlerini açma riskini göze aldı.

Gricevher'in üzerinde durduğu sunak şimdi karanlıktı. Bu doğal ve normal bir karanlık değildi, dehşet verici, uğursuz bir karanlıktı.

Reorx bu karanlığı tanıdı; ondan doğmuştu.

Vahşi ve paniklemiş bir fikirle hasarı onarmak için ilerlemeye çalıştı, ama çizmeleri bir zamanlar biçimlendirdiği dünyadan daha ağırdı. Diğer tanrıları uyarmak için bağırmayı denedi ama dili sanki metalden yapılmıştı, ağzında hareket ettiremiyordu. Hüsranla sakalını i yolup gelmekte olan şeyi beklemekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Karanlık birleşip bir bütün oluşturmaya başladı, bir şekil ve biçim aldı. Ölümlü bir insan şekline büründü, bu diğer tanrıların insan şekli alması gibi hürmetten değildi, zalim bir alaydı bu. Büyümüş, genişlemiş bir insan şekliydi. Karanlıktan bir dev ortaya çıktı, çam ağaçlarından yüksek olana dek büyüdü de büyüdü.

Erimiş metalden bir zırh giyiyordu. Saçları ve sakalları alevler içinde çatırdıyordu. Gözleri karanlık iki çukurdu ve derinlerinde öfke yanıyordu.

Reorx titreyerek dizleri üzerine çöktü.

"Hazretleri!" diye fısıldadı cüce korkuyla.

Dev zafer içinde gürledi. Kollarını kaldırdı, çam ağaçlarının dalların kibrit çöpleri gibi kırdı. Parmak uçları bulutları süpürdü, onları bir bez parçası gibi yırttı. Yıldızlar, takım yıldızlar dehşet içinde parladı.

"Özgürüm! bu perişan hapisten en sonunda kurtuldum! Ah, benim sevgili çocuklarım!" Dev kollarını genişçe açtı, önünde titreyen yıldızlara baktı. "Sizi ziyarete geldim! Babanızı karşılamıyor musunuz?" yüksek bir sesle güldü.

Reorx daha evvel hiç bilmediği bir dehşetin içindeydi, ama aklını kaybedecek kadar korkmamıştı. Büyük bir cüretle devin dikkâti yukarı yoğunlaşmışken, paramparça olmuş sunağın yanma doğru elleri ve dizleri üzerinde emekledi.

Yıkıntının içinde Gricevher kırılmış ve ikiye bölünmüş duruyordu. Hemen yanında onu kırıp açan İrda yatıyordu. Reorx elini onun üzerine bir kalp atışı bulabilmek için koydu. Ölümlü hâlâ yaşıyordu ama bilinçsizdi.

Reorx Irdayı kurtarmak için hiçbir şey yapamazdı; cüce kendini kurtarmayı başarabilirse şanslı sayılırdı. Bu felaketten kurtulmak için bir şeyler yapılmalıydı, Reorx'un ne ya da nasıl yapılması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Aceleyle, Gricevher'in kırılmış iki yarısını kapıp parçaları sunağın enkazının altına ittirdi, üzerilerini ağaç kırıntılarıyla örttü. Sonra geriye dönüp sunaktan uzaklaşabildiği kadar uzağa sıvıştı.

Hareketi sezen dev, çam ağaçlarının köklerine çukur kazıp saklanmaya çalışan cüceye baktı.

"Benden kaçmaya mı çalışıyorsun, Reorx? Seni çelimsiz şey, nankör bir tanrının küçük şeytanı seni!"

Dev, korkusundan sinmiş cücenin yanına eğildi. Devin sakalından çam ağaçlarının üzerine közler yağdı. Yerdeki kurumuş çam iğnelerinden dumanlar tütmeye başladı.

"Beni hapsetmekle oldukça akıllı davrandığını düşünüyordun değil mi, solucan?"

Reorx yukarı ürkek bir bakış attı, "Gör... göründüğü gibi değil, aziz Her Şeyin Babası—"

"Her Şeyin ve Hiçbir Şeyin Babası," dev ikinci sözü uğursuzca vurgulayarak düzeltti.

Reorx sarsılmıştı ama kekelemeye devam etti. "Bu... Bu bir çeşit kazaydı. Taşı dövüyordum, Kaos'un az miktarda, küçücük bir parçasını yakalamaktı niyetim. Bunun ne zaman ve nasıl olduğundan hâlâ emin değilim. Ama görünüşe göre sonunda sizi yakalamıştım."

"Peki neden beni serbest bırakmadın öyleyse?"

Babanın öfkesinin ısısı cüceye çarptı, yoğunlaşan dumanda öksürmeye başladı.

"Yapacaktım!" dedi Reorx çaresiz bir samimiyetle zar zor nefes alarak. "İnanın bana Her Şeyin Babası, ne yaptığımı bilseydim sizi serbest bırakırdım, ama bilmiyordum. Yemin ederim ki bil..."

"Ahmak!" Babanın öfkesi cücenin etrafındaki çimleri ateşle doldurdu. "Sen ve benim nankör çocuklarım beni hapsetmek için bana komplo

kurdunuz. Tek bir cılız tanrı tarafından mı esir alındım yani? Beni yakalamak için güçlerinizi birleştirdiniz. Ama

beni yakaladığınız hâlde kontrol edemediniz. Değerli oyuncaklarınıza yeterli derecede *zarar* verdim. Bu arada sizin kuklalarınızdan, beni kurtarmak için oyuna getirilebilecek birini arayıp durdum. En sonunda onu buldum!"

Dev Kararveren'e bir baktı. Kayıtsızca geniş, çizmeli ayağını adamın vücudunun üzerine koydu ve bastırıp onu ezdi, toprağa gömdü. Kemikleri kırılmıştı. Devin çizmelerinin altından kan akıyordu.

Reorx midesi bulanarak kafasını çevirdi. Bariz bir şekilde sırada kendisinin olduğu gibi mutsuz bir izlenimde kapıldı.

Dev cücenin ne düşündüğünü biliyordu. Baba uzun uzun acımasızca Reorx'a baktı. Tanrının kıvranmasını izlemekten zevk alıyordu.

"Evet seni de böyle ezebilirim, ama şu an değil. Daha değil." Baba yeniden göklere baktı ve yumruğunu yıldızlara doğru salladı. "Bana hürmet etmeyi reddettiniz. Benim tarafımdan yönlendirilmeyi reddettiniz. Bir dünya yaratmak, bu dünyayı kuklalar ve oyuncak bebeklerle doldurmak için kendi yolunuza gittiniz. Evet çocuklarım, size hayat verdiğim gibi onu geri alabilirim. Şu anda güçsüzüm çünkü ölümlü bir form almak zorunda kaldım. Ama her saniye gücüm artıyor. Hazır olduğumda oyuncağınızı yok edeceğim, sonra sizi ve yarattığınız şeyi yaratıldığınız şeye, unutul-muşluğa geri yollayacağım. Hazırlıklı olun çocuklarım. Her Şeyin ve Hiçbir Şeyin Babası geri döndü."

Baba ilgisini tekrar cüceye yöneltti. "Benim elçim sen olacaksın, gideceksin ve çocuklarımı onları bekleyen felaket hakkında uyaracaksın. Onarı durumu değiştirmek için benden kaçarken seyretmek eğlenceli olacak! Ve onlara bunu göstereceğim!"

Baba sakalından alevden bir tel kopardı ve çam ağaçlarının üzerine fırlattı. Önce biri sonra diğeri alev aldı, ateş içinde parladı. Hâlâ yaşayan ağaçlar, dalları kükreyen bir cehennem içinde yok olurken acı içinde kıvrandı.

Reorx dumanın ve küllerin arasında diz çöktü, çıra gibi yanıcı ormanın bir çam ağacından diğerine yayılan alevleri durduramayacak kadar çaresizdi. Alevler ağaçtan ağaca atladı. Alevler yerde cızırdıyordu. Alevler havayı bile yakıyor, kavuruyor ve bomboş bırakıyordu. Alevler yangını yayan, kükreyen rüzgârlarını kendileri yaratıyordu.

Birkaç saniye içinde alev fırtınası İrda köyüne vardı.

Reorx coşan rüzgârın ve çatırdayan alevlerin arasından ölüm çığlıkları duydu. Gözlerini elleriyle kapatan tanrı ağladı... Irdalar için, dünya için.

Koruyucu sersemlemiş bir hâlde ve hareketsiz bir şekilde evinde oturdu. Biliyordu ki -bütün Irdalar biliyordu— Kararveren ölmüştü. Kulağa sözler gibi gelen patlayan gök gürültüsünü duymuştu, ama sözler anlaşılamayacak kadar devasaydı, canavar-caydı. Sonra penceresinin camından bakan Koruyucu alevlerin kızıl parlaklığını gördü. Ölen çam ağaçlarının çığlıklarını duydu.

Parlaklık daha da aydınlandı. Isıyı hissedebiliyordu. Korlar evinin üzerine yağmaya başladı, biraz sonra evin çatısı yanmaya başladı. Camından dışarı ne yapması gerektiğin- den emin olmayarak — yapılabilecek bir şeyi vardıysa tabii— baktı.

Birkaç yaşlı İrda, yangını büyüleriyle durdurmaya çalıştı. Yağmur çağırdılar, ısının içinde buharlaştı. Buz çağırdılar, eriyip su oldu ve fokurdamaya başladı. Rüzgâr çağırdılar, yanlış yöne esti, sadece alevleri hızlandırdı. Koruyucu İrdaların bir bir yok olmasını izledi.

Uzak bir komşu yanan evinden dışarı kaçtı. Okyanus hakkında bir şeyler haykırıyordu. Eğer denize varabilirlerse güvende olacaklardı.

Çimende ilerleyen alevler kadının eteğinin kenarına şakacı, ölümcül bir çocuk gibi yapıştılar.

Kadının elbiseleri alevler içinde parladı. Yaşayan bir meşaleye dönüşmüştü.

Koruyucunun evinin çatısı artık yok olmuştu. Arkalardan bir yerlerden bir çarpma sesi geldi: bir kirişin düşüşüydü bu. Koruyucu öksürdü, boğuldu. Dumanın içinden hâlâ görebiliy-orken, kıymetli eşyasını bulana kadar evi aradı.

Oyuncak bebeği göğsüne bastırdı ve sonunu —uzun bir süre değil— bekledi.

Denizin çok açıklarında, tekne kuzeyden gelen sıcak

rüzgârla sallanmaya ve yalpalanmaya başladı. Bu düzensiz hareket — uykusunu getiren nazik hareketten faklı bir şeydi— onu uykusundan uyandırdı. Önce yönünü şaşırmıştı, nerede olduğunu hatırlamıyordu. Göklere ve yıldız kümelerine doğru uzanan yelkenlerin ve direklerin görüntüsü onu rahatlattı.

Gök gürültüsünü duydu, doğrulup oturdu, fırtınayı görebilmek için karanlık gökleri taradı. Teknenin alabora olacağından korkusu yoktu; İrda büyüsü onu en sert rüzgârda bile suyun üstünde tutardı.

Kuzeyden, anayurdunun bulunduğu yönden titreşen bir şimşek çaktı. Onu izledi, sonra parlak kızıl bir ışık gökyüzünü aydınlattı. Kararveren büyüsünü yapıyor olmalıydı.

Usha tekrar uyumaya geri dönemedi. Kıç tarafında büzüşmüş bir şekilde oturdu, kızıl parıltının giderek daha da parlamasını izledi. Sonra onun küçülmekte olduğunu gördü. Sonra da solup gitmişti.

Usha gülümsedi. Büyü çok kuvvetli olmalıydı. Ve işe yaramış olmalıydı.

"Artık emniyette olacaksın Koruyucu," dedi yavaşa.

O konuştuğu sırada belirgin, borazanların tatlı tatlı çınlayan sesleri suyun üstünde sürüklendi. Usha arkasını döndü. Güneş denizin ortasından doğuyordu, dünyaya nefretle bakan ateşten, kırmızı bir göz gibi görünüyordu. Bu garip ışıkla güneş banyosu yaptı, Palanthas kulelerinin minareleri kan kırmızısı parlıyordu.

ONURLANDIRILAN ÖLÛLeR. T6k BİR TUTSAk. BULUŞCDASl.

Solamniya Şövaly eleri' nin naaşları, Thoradin Körfezi' nin kıyısındaki kumsala uzun bir sıra hâlinde yatırılmıştı. Sayıları çok fazla değildi, sadece on sekiz tane. Hepsi yok edilmişlerdi, bir kişi hariç. Beyleri arkalarındaki bir sırada yatıyordu. Bunlar da ölmüşlerdi. Düşmanlarından başka ölülerle ilgilenecek kimse kalmamıştı.

Sıcak bir rüzgâr kumda ve uzun çimenlerde girdap gibi döndü, yaşamsız yatan adamların vücutlarını kaplayan yıpranmış ve kanla lekelenmiş pelerinleri kaldırıp kopardı. Bir Şövalye subay gömme işlemini denetliyordu.

"Cesurca savaştılar." Adam ölü şövalyelerin sıfatlarını takdim etti. "Sayıca azlardı, ani bir saldırıyla karşı karşıyaydılar, arkalarını dönüp kaçabilirlerdi. Fakat yenileceklerini bildikleri hâlde mevkilerini korudular. Lord Ariakan bize, onları eksiksiz bir onurla gömmemizi emretti. Her adamı düzgünce yatırıp, silahlarını yanı başına koymamızı. Zemin, naaşları gömemeyeceğimiz kadar bataklık. Buradan fazla uzakta olmayan bir mağara bulunduğu söylendi. Vücutları orada mezara koyacağız ve orayı cesur adamlar için dinlenme yeri olarak kapatacağız. Naaşları incelediniz mi? isimlerini saptamamızın bir yolu var mı, Savaşçı Şövalye Brightblade?"

"Sağ kalan bir kişi var beyim," diye beyan etti şövalye, amirini selâmlayarak.

"Gerçekten mi? Bunu bilmiyordum."

"Beyaz cüppeli bir büyücü beyim. Sonunda yakalandı." "Ah elbette," Altkumandan şaşırmamıştı. "Büyücüler orduların arkasında savaşırlar, güvenli bir yerden büyülerini yaparlar, çünkü sanatları gereği zırh ya da ağır silah taşımaları yasaklanmıştır. "Solamniya Şövaly eleri' nin, büyücülerden yararlanması çok garip. Eski günlerde böyle bir şey hiç olmamıştı. Yine de zaman değişiyor. Bu büyücü ölülerin isimlerini biliyor olmalı. Onu, diğerlerinin kimliklerini saptaması için buraya getirin, biz de onları onur içinde dinlenmeye bırakabilelim. O nerede şimdi?"

"Gri şövalyeler tarafından alıkoyuluyor beyim."

"Git ve onu getir, Brightblade."

"Evet beyim, emriniz olur, beyim."

Şövalye ayak işini yapmak için ayrıldı. Görevi kolay değildi. Şimdi Thoradin Körfezi'nin güney yakasındaki tek sessiz yer, deniz duvarının üzerindeki savaş alanı idi. Kara kumdan geniş kıyı adamlar ve eşyalarla doluydu. Destek tekneleri kumsalları doldurmuş, bir oraya bir buraya sallanıyordu ve her dakika daha fazla tekne geliyordu. Kara şövalyelerin emrindeki yabaniler, yığmlarca malzeme ve levazımatı boşaltıyordu, kangallarca ipten su varillerine, sadaklarca oktan ölüm zambağıyla - Takhisis'in kara şövalyelerinin nişanlarıyla— işaretlenmiş kalın kalkanlara kadar her şey taşınıyordu.

Kıyıya atlar taşınıyor; terbiyecileri hayvanlara yakın durup yolculuklarının yakında biteceğine söz vererek, dehşetlerini yatıştırıyordu. Lord Ariakan'ın, karaya çıkışlarının daha fazla engellenmeye çalışılacağından korkusu olmadığı hâlde, şövalyeler tarafından sürülen mavi ejderhalar, göklerde devriye geziyordu. İzciler yakındaki balıkçı kasabasında yaşayan insanların hepsinin kaçtığını bildirmişti.

Tabii ki onun geldiğini bildirirlerdi, ama eğer büyük bir güç toplanır da ona karşı yollanırsa o burada olmayacaktı. Kumsal üssü kurulmuştu. Hızlıca kuzeye ilerleyip, bir açık deniz liman şehri olan Kalaman'ı zaptetmeyi düşünüyordu. Kalaman bir kere düştü mü, askerlerinin geri kalanını; şövalyelerin kuzeydeki Turbidus Okyanusu'ndaki ele geçirilemez istihkamı olan Fırtına Kalesi'nden çağırabilirdi. Gemileri için bir açık deniz limanıyla beraber orduları kümelenir, Vingaard Nehri'nden Solamniya Ovaları'nın kalbine doğru ana hücumu başlatabilirdi.

Onun hedefi: Krynn'de düşman işgaline karşı hiç düşmemiş olan tek yeri, uzun yıllarını bir tutsak olarak geçirdiği yeri almaktı. Açık olmak gerekirse onurlu bir tutsaktı ama bir esirden başka bir şey değildi. Her gece rüyasında gördüğü tek yeri almak istiyordu. Ve alabilirdi, hiç şüphesi yoktu. Bu yerde ona güçlerinin sırlarını öğretmişlerdi. Zaten zayıflıklarının sırrını biliyordu. Lord Ariakan'ın amacı -Yüce Ermiş Kulesi idi. Ve oradan sonra, dünya.

Brightblade karmaşanın arasından sıyrıldı. Subayların bağırmalarından, ağır yük altındaki yabanilerin küfürleri ve

homurtularından, kişneyip duran korkmuş atların seslerinden ve bazen yukarıda bir mavi ejderhanın yol arkadaşına tiz bir çığlıkla seslenişinden neredeyse sağır olmuştu.

Sabahın erken saatinde güneş parlıyordu; daha yazın başı olmasına rağmen ısı şimdiden çok şiddetliydi. Şövalye zırhının büyük bir bölümünü savaş bittiği anda çıkartmıştı ama göğüs levhası ve askıları üzerindeydi, ölüm zambağı onun bir zambak şövalyesi olduğunu belirtiyordu. Savaşta yer almamış bir ejderha bini-cisiydi, yerde savaşmıştı. Savaş sonunda onun bölüğü iki tarafın da ölüleriyle ilgilenme sorumluluğunu üstlenmek için seçilmiş ve böylece o da, yönetimde ikinci mertebe olmasına rağmen ayak işlerim yapan biri konumuna düşmüştü.

Nasıl komutanı ölü gömme işlemini yürütme görevine getirilmekten gocunmadıysa, Brightblade de bundan gocun-mamıştı. Bu Takhisis Şövalyeleri'nin disiplinlerinin bir parçasıydı, Karanlık Kraliçelerine bütün kapasiteleriyle hizmet ediyor ve yaptıkları işlerle onu zafere taşıyorlardı.

Brightblade plajın yarı yolunda durmak ve Gri Şövalyelerin, Diken Şöval-yeleri'nin karargâhlarını nereye kurduklarım sormak zorunda kaldı. Onların bir koruda ağaçlardan barınak yaptığını öğrendiğine müteşekkir oldu.

"Bunu bilmeliydim," dedi kendi kendine, ince bir gülümsemeyle. "Bulabildiği bir konforun tadını çıkartmayan bir büyücü görmedim hiç."

Brightblade kalabalık, sıcak ve gürültülü plajı terk edip, nispeten daha serin olan ağaçların gölgeliğine daldı. Gürültü azalmıştı, ısı da öyle. Serinliğin ve sakinliğin tadını çıkarmak için bir anlığına durdu, sonra yoluna devam etti, ne kadar serin ve davetkâr olursa olsun görevini tamamlayıp bu yeri terk etmek için oldukça istekliydi. Büyü yeteneği bağışlanmamış biri olarak bu yeteneğe sahip insanların arasında gezinirken, şimdi alışılagelmiş rahatsızlığı ve huzursuzluğu yaşıyordu.

Diken şövalyelerini kumsaldan biraz uzakta, uzun çam ağaçlarından oluşmuş bir koruda buldu. Karmakarışık büyü sem-bolleriyle süslenmiş bir sürü geniş, ahşap sandık yerde duruyordu.

Çıraklar parşömenler dolusu listelere göre sandıkları istifliyordu. Şövalye bu sandıklardan uzak durdu. Yaydıkları koku mide bulandırıcıydı, çırakların bu kokuya nasıl dayandığını merak etti, sonra, zamanla alışmış olduklarını tahmin etti. Diken Şöva-

iyeleri kendi malzemelerini her zaman kendileri taşırdı.

Sandıkların birinden yayılan pis kokuya yüzünü ekşitti. İçeri bir göz attığında, en iyisi tanımlanmaması gereken çürümüş ekşi nesneler gördü. Tiksintiyle kafasını çevirdi, bunlar yerine amacına yoğunlaştı. Ağaçların gölgelerinin arasından beyaz bir yama gördü, güneş ışığında parlıyordu, yine de kısmen gri ile kararmıştı. Brightblade, aşırı hayalperest biri değildi, ama aklına koyun beyazı bulutların fırtına grisiyle örtülmesi gelmişti. Bunu iyiye alamet olarak değerlendirdi. Çekingenlikle yetkili kişiye -Gecelordu diye bilinen yüksek rütbeli, güçlü bir kadın büyücü— doğru ilerledi.

"Hanımefendi, bendeniz Savaşçı Şövalye Steel Brightblade," diye selâmladı adam. "Altkumandan Şövalye Trevalin tarafından, tutsağınız olan beyaz cüppeli büyü-cünün ona sevk edilmesi talebiyle gönderildim. Lord Trevalin'in, ölülerin onur içinde gömülmeleri amacıyla vücutlarını teşhis etmek için tutsağa ihtiyacı var. Bununla beraber," kulak misafiri olunmasın diye kısık sesle ekledi, "sayılarını doğrulamak için de gerekli." Trevalin eğer Solamniya Şövalyeleri'nden biri kaçmışsa bilmek isterdi, bu biri muhtemelen liderlerden birini yakalama umuduyla pusuya yatmış olurdu.

Gecelordu şövalyenin selâmına karşılık vermedi, adamın talebinden hiç memnun olmuş gibi gözükmüyordu. Yaşlıca bir kadındı, muhtemelen kırklarının sonunda, Lillith bir zamanlar kara cüppeliydi, fakat fırsat kapıyı çalınca bağlılığını değiştirmişti. Bir diken şövalyesi olarak, kara cüppeliler de dahil olmak üzere, Ansalon üzerindeki diğer büyücüler tarafından bir hain olarak düşünülüyordu. Aynı Karanlık Kraliçe'ye hizmet etmiş olan bazı büyücüler için bu biraz kafa karıştırıcı gözükebilirdi. Ama kara cüppeliler öncelikle karanlık büyünün tanrısı Nuitari'ye hizmet ederlerdi, annesi olan Kraliçe Takhisis sonra gelirdi. Diken şövalyeleri ilk, son ve tek olarak Karanlık Kraliçe'ye hizmet ederdi. Gecelordu Steel Brightblade'i dikkatlice izledi. "Trevalin neden seni yolladı?"

"Hanım efendi," diye başladı Brightblade, bu istenmeyen soru üzerine duyduğu rahatsızlığı belli etmemeye çalışarak, "O anda müsait olan tek kişi bendim."

Gecelordu kaşlarını çattı, şimdiden kaşları arasında derin kara bir çizgi oluşmuştu. "Kumandanınız Trevalin'e dönün ve ona

başka birini yollamasını söyleyin."

Brightblade omuzlarını silkti, "Özür dilerim Hanımefendi ama, ben emirlerimi Altkumandan Trevalin'den alırım. Eğer verdiği emri değiştirmesini istiyorsanız direk olarak ona başvurmalısınız. Siz yetkili subayımla konuşana kadar burada kalacağım."

Gecelordu'nun kaşları daha da derin çatıldı, ama protokolün kancalarına takılmıştı. Steel'e verilen emirleri değiştirebilmek için, Trevalin'le konuşmak amacıyla çıraklarından birini kumsala geri yollamak zorundaydı. Bu yolculuk da hiçbir başarı sağlayamayacaktı, Trevalin zaten eli tez biriydi ve bu şövalyenin rahatlıkla yapabileceği bir iş için başkasını yollamazdı.

"Bu Karanlık Kraliçemizin iradesi olmalı," diye mırıldandı Gecelordu, Steel'e yeşil, delip geçici gözlerle bakarken. "O zaman öyle olsun, ben de boyun eğiyorum. Aradığınız büyücü orada." Bu garip konuşmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sormak için de hiç istekli değildi.

"Trevalin, neden büyücüyü istiyor?" diye sorguladı Gecelordu.

Steel sabrım korudu, kendim tekrarladı. "Ona vücutları teşhis etmek için ihtiyacı var. Beyaz Cüppeli hayatta kalan tek kişi." O anda tutsak başını kaldırdı. Beti benzi atmış, neredeyse kumda yatan naaşlar gibi solgun olmuştu. Beyaz Cüppeli, onu korumakla görevli olanları ürküterek ayağa kalktı.

"Hepsi değil!" mahvolmuş bir sesle bağırdı. "Kesinlikle, hepsi değil!"

Steel Brightblade, saygılı ve ağırbaşlı bir şekilde selâmlayarak cevap verdi. Ona böyle öğretilmişti. Rütbesi, sıfatı ve eğitimi ne olursa olsun, herkese saygılı davran. Hatta düşmanın bile olsa. Özellikle de düşmanınsa. Düşmanına her zaman saygı duy; böylece onu hiç küçümsemezsin.

"Biz de öyle olduğuna inanıyoruz Büyücü Efendi, ama bunu kesin olarak bilebileceğimiz bir yol yok. Ölüleri şeref içinde gömmeyi, türbeye isimlerini kaydetmeyi planlıyoruz. Onları teşhis edebilecek tek kişi sizsiniz."

"Beni onlara götürün" diye istekte bulundu genç büyücü. Yüzü ateşle kızarmıştı. Cüppesinde kan lekeleri vardı, bazıları muhtemelen kendi kanıydı. Yüzünün bir kenarı fena hâlde morarmış ve kesilmişti. Çantaları ve keseleri ondan alınmış ve bir

kenara koyulmuştu. Bazı şansız çıraklar, iyi olana eğilimleri nedeniyle sadece bir *beyaz* cüppelinin kullanabileceği arkaik objeleri yanmayı -ya da daha kötüsünü- göze alarak istiflemişlerdi.

Böyle eşyalar bir gri şövalyenin kolaylıkla kullanabileceği türden değildi. Diken Şövalyeleri beyaz, siyah ve kırmızı olmak üzere üç ayrı aydan da güç çekebildikleri hâlde, bazen her büyü kendi kişiliğine ters olana şiddetli tepkiler verebilirdi. Bir Diken Şövalyesi Solinari'ye adanmış bir eseri kullanabilirdi, ama ancak uzun saatler boyunca en disiplinli ve en şiddetli çalışmalar sonunda bunu yapabilirdi. Beyaz Cüppeli'nin büyü malzemeleri ve alıkoyulan diğer eşyaları burada korunacaktı, üzerinde çalışılacak ve emniyet içinde ellenemeyenleri, Diken Şövalyeleri için daha değerli -ve daha az zararlı- büyülü eserlerle değiştirilebilecekti.

Brightblade her nasıl oluyorsa, Beyaz Cüppeli'nin yanında bir asa taşıdığını fark etti. Ahşap asanın tepesinde çok yüzlü bir kristali sıkı sıkıya tutan, gümüşle süslenmiş bir ejderha pençesi vardı. Şövalye, bu asanın kesinlikle büyülü ve muhtemelen çok değerli olduğunu fark edebilecek kadar büyüden anlıyordu. Beyaz cüppelinin ona sahip olmasına neden izin verildiğini düşündü. "Büyücünün gidebileceğini düşünüyorum," dedi Gecelordu görgüsüzce ve isteksizce. "Ama tek bir şartla, ona eşlik edersem." "Kesinlikle Hanımefendi."

Brightblade şaşırdığını belli etmemek için elinden geleni yaptı. Bu Beyaz Cüppeli çok yüksek derecedekilerden biri değildi. Çok gençti, bununla beraber hiçbir yüksek derecedeki Beyaz Cüppeli, kendinin tutsak alınmasına izin vermezdi. Ama Lillith -Diken Şövalyeleri'nin baş mertebesi — bu genç adama neredeyse, Palanthas'ın Yüksek Büyücülük Kulesi'nin Efendisi olarak tanınan Lord Dalamar'a karşı davrandığı kadar itinalı bir ihtiyatla davranıyordu.

Beyaz cüppeli zayıfça yürüdü, ağır bir biçimde asaya dayanıyordu. Yüzü acı ve kederle asılmıştı. Yürürken irkiliyor, ağlamamak için dudaklarını ısırıyordu. Bir lağım cücesi gibi sürünüyordu. Bu hızla giderlerse, naaşlara ulaşmak günün geri kalan kısmını ve geceyi alacaktı. Altkumandan Trevalin gecikme için hiç de memnun kalmayacaktı.

Steel Gecelordu'na baktı. Büyücü onun tutsağıydı. Ona yardım teklif etmek de kadına düşüyordu. Gecelordu merakla

karışık ikisine de —Steel'in bu durumda ne yapacağını görmeyi bekler gibi — garip bir memnuniyetsizlikle bakıyordu. O ise, ona öğrettikleri gibi onurlu bir davranışta bulunacaktı. Eğer Gecelordu bunu beğenmiyorduysa...

"Koluma tutunun Büyücü Efendi," diye önerdi Steel Brightblade. Soğuk ve serinkanlılıkla konuşmuştu, ama saygılıydı. "Yürüyüşü daha kolay bulacaksınız."

Beyaz Cüppeli kafasını kaldırdı ve hemen temkinli bir kuşkuya dönüşen bir hayretle bakakaldı. "Bu ne çeşit bir tuzak?"

"Tuzak yok beyim. Acı içindesiniz ve açıkçana görünüyor ki zorlukla yürüyorsu- nuz. Size yardımımı teklif ediyorum, beyim."

Beyaz Cüppeli'nin yüzü şaşkınlıkla büküldü. "Ama... sen onunkilerden... birisin."

"Eğer Karanlık Kraliçemiz Takhisis'i kast ediyorsan haklısın," diye yanıtladı Steel Brightblade ciddiyetle. "Vücudum ve ruhumla ona aidim. Ama bu cesurluk ve mertlik gördüğüm bir kimseyi selâmlamayacak kadar onursuz bir adam olmamı gerektirmiyor. Yalvarıyorum bayım, yardımımı kabul edin. Yol uzun ve fark ettiğim kadarıyla yaralısınız."

Genç büyücü Gecelordu'na sanki o bunları tasvip etmeye-cekmiş gibi baktı. Kadın düşündüyse bile hiçbir şey söylemedi. Yüzü ifadeden yoksundu.

Beyaz Cüppeli besbelli ki tereddüt ederek, hâlâ düşmanının bir tarafında kötülüğün yatmakta olduğundan korkarak kara şövalyenin yardımını kabul etti. Kendinin yere fırlatılacağını zannetmişti, ezileceğini ve dövüleceğini. Bunların olmadığını anladığında şaşırmış -ve belki de hayâl kırıklığına uğramış- görünüyordu.

Steel'in yardımıyla genç büyücü daha rahat ve daha hızlı yürüyordu. Kısa bir süre sonra ikisi serin ağaç gölgelerinden sıcak güneşe çıkmışlardı. Kampı görünce, Beyaz Cüppeli'nin yüzü korku ve dehşetle doldu.

"Çok fazla asker var..." dedi yavaşça kendi kendine. "Sizin minik takımınızın kaybetmiş olması küçük düşürücü bir şey değil," diye gözlemledi Steel Brightblade. "Sayıca çok azdınız."

"Fakat..." Beyaz Cüppeli acıyla sıktığı dişleri arasından konuştu, "eğer daha güçlü olsaydım..." gözlerim kapadı ve ayakları

üzerinde sallandı, kendim kaybetmenin sınırında gibiydi.

Şövalye bayılan büyücüye yardım etti. Omzunun arkasından bakan Brightblade sordu; "Neden şifacılar, Kafatası Şövalyeleri onunla ilgilenmedi Gecelordu?"

"Yardımlarını reddetti," diye cevapladı Gecelordu kabaca. Omuz silkti. "Ve Karanlık Majeste'nin hizmetkarları olarak ona yapabilecekleri bir şey yoktu."

Brightblade'in bunun için hiçbir cevabı yoktu. Karanlık ermişlerin yöntemleri hakkında pek az şey bilirdi. Ama savaş yaralarını sarmayı biliyordu, kendi deneyimleriyle öğrenmişti bunu.

"Bir yara lapası tarifim var, sana vereceğim," diye söz verdi, büyücüye bir kere daha yürümesi için yardım ederken. "Annem..." durdu, kendini düzeltti, "Beni yetiştiren kadın öğretmişti bunu yapmayı. Otlar kolayca bulunur. Yaran içeride mi?"

Genç büyücü başını salladı, ellerini göğüs kafesine bastırdı. Büyücünün beyaz cüppesi kana bulanmış, yarasına yapışıp kalmıştı. Elbiseyi olduğu yerde bırakmak en iyisiydi herhalde, yarayı kapalı tutuyordu.

"Bir mızrak," genç büyücü cevap verdi. "Göz ucuyla gördüğüm bir darbe. Kardeşim."

Ne söylemek üzere idiyse kendini durdurdu, sessiz kaldı.

Ah demek bu yüzden, Steel anlamıştı. Solamniya Şöva-lyeleri'nin yanlarına bir büyü kullanıcısı almasının sebebi buydu demek. Bir kardeş kılıcıyla savaşıyor, diğeri ise asasıyla. Ve bu yüzden ölüleri görmek için oldukça endişeli. En iyisini umuyor, ama kalbinin derininde ne bulacağını iyi biliyor. Onu uyarmak için bir şey söylemeli miyim? Hayır, bize yardım edecek bilgileri açıklamayabilir.

Steel duygusuzca davranmıyordu. Genç büyücünün, kardeşinin kaderi hakkında- ki gözle görünür endişesini anlayamıyordu o kadar. Bir Solamniya Şövalyesi kesinlikle savaşta ölümü kabul eder, hatta onu selâmlardı. Onurlu bir ölünün yakınları gurur duymalıydı, acı çekmemeliydi.

Ama bu büyücü genç, diye kendi kendine cevap verdi Brightblade. Belki de bu onun ilk savaşıydı. Bu oldukça fazla şeyi açıklıyordu.

Kalabalık kumsalda yollarına devam ettiler, şövalye ve tutuklusu meraklı bakışlarla izleniyordu. Yine de kimse onlara bir

şey söylemedi. Gecelordu arkadan takip ediyordu; gözlerindeki yeşil bakış onlardan hiç ayrılmadı. Steel ağır metal zırhında yanan kızgın yoğunluğu hissettiğine yemin edebilirdi.

Ölülerin vücutlarının bulunduğu savaş yerine vardıklarında kıpkırmızı parlayan güneş tam tepeye varmıştı. Güneşin doğuşu olağandışıydı, kızgın ve ateşli kırmızıların dışa vurumu ve zafer dolu morlar. Sanki güneş kabarıp kurumuş dünyaya gücünü gösteriyordu. Bu gün cehennem gibi olacaktı. Gece bile ferahlık getirmeyecekti. Isı, boğucu bir battaniye gibi üzerinde uyumaya çalışanları sarmak için kumlardan yükselecekti. Gerisi bunu fark etmekten tükenmiş olanlara gece vakti de gelecekti.

Steel, amiri olan Altkumandan Sequor Trevalin'in yanına kadar Beyaz Cüppeli'ye eşlik etti.

"Efendim, emrettiğiniz gibi işte tutsak burada."

Altkumandan tutsağa baktı, sonra bakışlarını onlara eşlik etmiş olan Gecelordu'na kaydırdı. Trevalin onlara eşlik etmiş olan şerefli yol arkadaşını gördüğü zaman şaşırmıştı. Ona küçümseyerek bakan Gecelordu'nu selâmladı.

"Size bu konuda yardımınız için müteşekkirim, Hanımefendi."

"Fazla bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum," diye cevapladı acı acı, "Bu Majesteleri'nin isteği."

Bu yorum Trevalin'in kafasını oldukça karıştırdı. Kraliçe Takhisis yaptıkları her şeyi görüyordu -ya da şövalyeler öyle olduğuna inanıyordu- fakat, Majesteleri'nin, tutsakları teşhis etmekten başka, ölümsüz aklıyla yapacak bir sürü işi olmalıydı. Ne de olsa büyücüler garip kimselerdi ve Gecelordu hepsinden de garipti. Onun ne kast ettiğini kim bilebilirdi ki şimdi? Trevalin kesinlikle sormayı düşünmüyordu. Yapılması gereken vazifesini hızla sürdürdü.

"Büyücü Efendi, bu şövalyelerin isimlerini ve unvanlannı bize söyleyecek olursanız, biz de bunları kaydedeceğiz, gelecek kuşaklar onların mertliklerini hakkettikleri gibi onurlandırabilsin-ler diye."

Genç büyücü yürüyüşten, sıcaktan ve çektiği acıdan dolayı bitap düşmüştü. Sersemlemiş gibiydi, naaşlara hiçbirini tanımadan, sanki yabancıların naaşlarına bakıyormuş gibi bakakaldı. Steel'e dayadığı kolu titredi.

"Efendim belki de," diye önerdi Steel, "büyücü biraz su alabilir. Ya da bir kadeh şarap."

"Elbette." Trevalin şarap temin etmedi, ama kemerindeki küçük bir şişede sakladığı kuvvetli brendiyi çıkardı.

Genç büyücü, büyük bir ihtimâlle, dudaklarından ne geçtiğini bile bilmeden ve aldırış etmeden içti. Ama ilk yudumda solgun yanaklarına renk gelmişti. Bu kısa dinlence onu daha iyi etmiş gibi görünüyordu. Hatta Steel'in kolundan çıkıp kendi başına ayakta durmayı bile başardı.

Beyaz Cüppeli gözlerini kapadı. Dudakları hareket etti. Sanki bir dua ediyordu, Steel fısıldadığı bir kelimeyi duydu "Paladine."

Brendiden çok duanın sayesinde yeniden güç geldi, genç büyücü topallayarak ilk naaşın yanına gitti. Beyaz Cüppeli eğildi ve yüzüne örtülmüş pelerini sıyırdı. Hüzünlü olduğu kadar da rahatlatıcı bir sarsıntı, şövalyenin ismini unvanını ve yurdunu söylerken sesini titretti.

"Sor Llwewlyn ap Ellsar, Sancrist'in Guthar kasabasından olan Gül Şövalyesi."

Ölülerin sırasına, genç şövalyenin ilk başta tahmin ettiğinden daha fazla güç ve yüreklilikle ilerledi.

"Sor Horan Devisthor, Palanthas kasabasından olan Taç Şövalyesi; Sor Yori Beck Caergoth'lu Taç Şövalyesi; Sor Percival Nelish..." devam etti

Trevalin tarafından çağırılan bir yazıcı, bütün ayrıntıları listeye kaydediyordu.

Ve sonra genç büyücü en son iki naaşın yanına geldi. Durdu, ölülerin sırasına geri baktı, herkes onun sayım yaptığını görebiliyordu. Başını eğdi, ellerini gözlerinin üstüne bastırdı ve kıpırdamadan durdu.

Steel Trevalin'in yanına sokuldu.

"Bana kardeşiyle ilgili bir şeyden söz etti, beyim."

Trevalin başını anlayışla salladı, bir şey söylemedi. Beyaz Cüppeli, subayın bilmesi gereken her şeyi açık etmişti. Daha fazla Şövalye yoktu, kimse kurtulamamıştı.

Beyaz cüppeli yere çömeldi. Titreyen bir elle, hareketsiz *ve* soğuk yüzü örtmüş olan pelerini kenara sıyırdı. Acısından boğulacak gibi oldu, naaşa yakın bir yere kıvrılıp oturdu.

"Affedersiniz beyim," dedi yazıcı. "Dediğinizi anlamadım.

Bu adamın adı?"

"Majere" diye fısıldadı beyaz cüppeli yıkılmış bir hâlde. "Sturm Majere. Ve bu da" -diğer şövalyenin yüzünü örten pelerini kaldırmak için uzandı— "Tanin Majere."

Onlara doğru eğilerek parçalanmış yüzerindeki kanları temizledi, ikisini de buz gibi alınlarından öptü.

"Benim kardeşlerim."

BİR *şeneç* BORCU. ÖIÖCD t>ükcr>ü, TA.frLi.Ye.

"Majere." Steel yüzünü genç büyücüye döndü. "Majere. Bu ismi biliyorum."

Acısına yenilmiş olan Beyaz Cüppeli cevap vermedi. Büyük olasılıkla duymamıştı bile. Yine de Gecelordu duymuştu. Garip bir tıslama sesi çıkardı, içe çekilen bir nefes sesiydi. Yeşil gözler yarı yarıya kapandı. Kıstığı gözkapaklarının altından Steel'e baktı.

Adam Gecelordu'na hiç aldırmadı. Steel ileri doğru yürüdü, büyücünün yanında durdu. Genç adam asker kardeşlerinin iriliğinden ve kaslarından yoksun olmasına rağmen uzundu, yapılıydı. Saçları parlak kestane rengiydi; omuzlarına kadar uzanı-yordu. Elleri bir büyücünün elleriydi; ince parmaklı, kıvrak, narin. Steel genç adamı incelediğinde şimdi sadece kumda yatan naaşlarla değil bir zamanlar Steel Bright-blade'in hayatını kurtaran adamla benzerliğini görebiliyordu.

"Majere. Caramon Majere. Bunlar..." — Steel ölü şövalyeleri işaret etti — "onun yaşça en büyük iki oğlu olmalı. Sen de en genç olanı. Sen Caramon Majere' nin oğlu musun?"

"Ben Palin," diye cevap verdi genç büyücü kırık dökük. Bir eliyle kardeşinin soğuk alnındaki, ıslak kıvırcık saçları geriye doğru taradı. Diğer eliyle sanki onu hayatta tutan gücü asadan çekiyormuş gibi asaya sıkıca tutunmuştu. "Palin Majere."

"Caramon Majere'nin oğlu, Raistlin Majere'nin yeğeni." Gecelordu yüksek bir fısıltıyla vurguladı.

O anda — bunlara pek ilgi göstermeyen, naaşları taşımanın lojistiğini düşünen, görev için seçeceği adamları planlayan — Altkumandan Trevalin kafasını kaldırdı, genç Beyaz Cüppeli'ye büyük bir ilgiyle baktı.

"Raistlin Majere'nin yeğeni mi?" diye tekrarladı. "Büyük bir ödül," dedi Gecelordu. "Değerli bir ödül. Amcası şimdiye kadar Ansalon'da gezinmiş olan en güçlü büyücüydü." Palin hakkında konuştuğu hâlde gözleri hâlâ Steel'in üzerindeydi. Şövalye fark etmedi. Naaşlara bakıyordu, yüzündeki karanlık ifad-

eden, onları gerçekten görmeden aklında bir şeyler düşündüğü, zor bir karar verdiği anlaşılıyordu.

Sonra Palin kıpırdandı, etrafları yaşlardan kızarmış gözlerini kaldırdı. "Sen Steel'sin. Steel Brightblade, Sturm'ün oğlu..." Kardeşininkiyle aynı olan ismi söylediğinde sesi yeniden çatladı.

Steel -neredeyse— kendi kendine konuştu, "Böyle karşılaşmamız, garip bir rastlantı..."

"Rastlantı değil," diye belirtti Gecelordu yüksek sesle. Yeşil gözler, mücevherden yarıklar gibiydi. "Engel olmaya çalıştım, fakat Karanlık Majesteleri üstün geldi. Peki bu ne demek? Bu neyin işaretçisi?"

Steel kadına öfkeli bir bakış attı. Şövalyenin Gecelordlarına ve onların işlerine sonsuz saygısı vardı. Büyüyle çeliği birleştirmeye yanaşmayan Solamniya Şövalyeleri' nin aksine, Takhisis Şövalyeleri büyü ustalarını savaşlarında kullanıyorlardı. Büyücülere de Savaşçı Şövalyelere verildiği gibi rütbe ve statüler veriliyordu; büyücü- ler, yönetimdeki seviyeleri ne olursa olsun onurlandırılıyor ve saygı görüyorlardı. Fakat Ariakan ne kadar engellemeye çalıştıysa bile, bu iki grup arasında hâlâ bazı sürtüşmeler vardı. A noktası ile B noktasından başka bir şey görmeyen uygulamacı bir savaşçının, A ve B'nin yanı sıra, değişik düzlemlerin içindeki varlıkları da gören bir büyücüyü anlaması umulamazdı.

Ve bütün Diken Şövalyeleri arasında bu kadın, en az uygulamacı olandı -deyişteki gibi dört taraflı bir objenin altı ayrı tarafını gören, en ufak kazada bile bir anlam arayan, fal taşlarını günde üç kez fırlatan, horozların sakatatlarını dikkâtle inceleyen biriydi. Altkumandan Trevalin ve takımı onunla çalışmanın yol açtığı zorluklar hakkında bir kereden fazla tartışmışlardı.

Bir rastlantı. Başka bir şey değildi. Ve o kadar da garip bir rastlantı da değildi. Solamniya Şövalyeleri ve büyücü kardeşleri, bir Takhisis Şövalyesi ile karşılaşmıştı. Bütün dünya farkında olmasa bile, dünya savaştaydı. Bu üçü herhangi bir zamanda karşılaşabilirdi. Steel tek bir konuda minnettardı: İki Majere kardeşin ölümlerinden sorumlu değildi. Her şeye rağmen görevini yapmış olabilirdi, ama böylesi daha iyiydi. Adam kumandan subayına döndü.

"Altkumandan Trevalin. Sizden bir iyilik rica ediyorum. Bu iki şövalyenin vücutlarını, gömmek için anayurtlarına geri

götürmeme izin verin. Aynı zamanda Beyaz cüppeliyi de kendi halkına götürüp fidyesini de alacağım."

Trevalin hayretle Steel'e baktı; Palin de sersemlemiş bir şekilde adama bakakalmıştı. Gecelordu homurdandı, burnundan soludu ve başını salladı.

"Anayurtları nerede?" diye sordu Trevalin.

"Abanasinia topraklarının merkezinde, Qualinost'un hemen kuzeyindeki Solace. Babalan orada bir han işletiyor."

"Ama orası düşman topraklarının bir hayli içinde. Çok büyük bir tehlike içinde olursun. Eğer görevinin Görüş ile ilgili özel bir bağlantısı olsaydı, onaylardım. Fakat bu..." Trevalin bir elini salladı. "Naaşları götürmek için... Hayır sen kaybetmeyi göze alamayacağım kadar iyi bir savaşçısın Brightblade. Talebini yerine getiremem." Yaşlı şövalye merakla genç olanına baktı. "Kaprisli biri değilsindir Brightblade. Bu acayip talepte bulunmanın sebebi ne?"

"Babaları olan Caramon Majere, benim amcamdır, Annem Kitiara uth Matar'ın üvey kardeşidir. Ölü şövalyeler de benim kuzenlerimdir. Bununla beraber..." Steel'in yüzü kayıtsız ve ifadesizdi, ses tonu gerçekçiydi. "Caramon Majere, Yüce Ermiş Kulesi'nde, neredeyse yakalanacağım bir savaşta benim tarafımda dövüşmüştü. Ona bir şeref borcum var. Lord Ariakan'a göre, şeref borçları ilk fırsatta ödenmelidir. Kendiminkini ödemek için bu fırsatı kullanabilirim."

Altkumandan Trevalin tereddüt etmedi. "Caramon Majere senin hayatım mı kurtardı? Evet bu hikayeyi duyduğumu hatırlıyorum. Ve bunlar O'nün oğullan." Şövalye sorunu kafasında Görüş -Karanlık Kraliçe'nin Büyük Planı— ile kıyaslayarak ciddi bir şekilde göz önünde bulundurdu. Staj döneminde her Şövalyeye Görüş öğretilirdi, ona kendi tek ipliğinden, nasıl geniş bir halının dokunduğu gösterilirdi. Hiçbir şeyin Görüş ile ters düşmesine izin yoktu. Bir şeref sözünün bile.

Nasıl olsa savaş bitmişti. Görev tamamlanmıştı. Kara Şövalyeler zamanlarını batıya hareket etmeden önce, kumsal karargahını kurmak için harcayacaklardı. Trevalin tek bir şövalyenin eksikliğinin, en azından yakın gelecekte, fazla duyulmayacağını görüyordu. Ve düşman hakkında edinebildikleri kadar fazla bilgi edinmek şövalyelerin yararınaydı. Steel'in

düşman topraklarına yapacağı yolculuğu boyunca sonradan faydalı olacak çok fazla şey görüp işiteceği şüphesizdi.

"Sana gitmen için izin veriyorum, Brightblade. Yolculuk tehlikeli olacak, ama tehlike ne kadar büyükse zafer de o kadar büyük olur. Bu şövalyelerin vücutlarını gömme işlemi için ana yurtlarına götüreceksin. Beyaz Cüppeli'nin fidyesine gelince, onu ve bu adama ne yapılacağım değerli yol arkadaşımız kararlaştıracak."

Trevalin karar verme konusunun ve uygulama yönteminin dışında bırakılmasının verdiği kızgınlıkla fokurdayan Gecelordu'na baktı. Steel'in kumandanı değildi, gitmesi ya da gelmesi hakkında söyleyebilecek bir şeyi yoktu. Beyaz Cüppeli onun tutsağıydı ve onunla ne yapacağına karar verme hakkına sahipti.

Sorunu tarttı, besbelli ki büyücüyü alıkoymak ve geri dönüşünde getireceği fidyeye olan ihtiyacı arasında bölünmüştü. Ya da belki de bir şey onu rahatsız ediyordu. Bakışı Steel'den Palin'e doğru kaydı ve yeşil gözleri alev aldı.

"Beyaz Cüppeli ölümle hüküm giymiştir," dedi beklenmedik bir şekilde.

"Ne? Neden? Ne sebeple?" Trevalin şaşırmıştı. Sabırsız görünüyordu. "Teslim oldu. Bir savaş tutsağı. Fidye ödemeye hakkı var."

"Fidye istemi zaten yapıldı," diye cevap verdi Gecelordu. "Yaşamını kaybe-deceğini bile bile reddetti."

"Bu doğru mu, genç adam?" Trevalin Palin'e sertçe baktı. "Fidyeyi reddettiniz mi?"

"Benden veremeyeceğim bir şeyi istediler," dedi Palin. Elleri asanın tahta kısmını sıkıca kavradı ve herkes şimdi fidyenin ne olduğunu biliyordu. "Asa benim değil. Bana ödünç verildi. Hepsi bu."

"Asa mı?" Trevalin Gecelordu'na döndü. "Bütün istediğin asa mıydı? Eğer reddediyorsa al o lanet şeyi."

"Denedim." Lillith sağ elini sergiledi. Avuç içi kabarmış, yanmıştı.

"Bunu sen mi yaptın Beyaz Cüppeli?" diye sordu Trevalin. Palin gözleri dökmediği yaşlarla kızarmış olsa da adamın bakışıyla yüzleşti. "Bu o kadar önemli mi beyim? Magius'un Asası bana kutsal bir güvenle verildi. Ona sahip değilim. Üzerinde sadece sınırlı bir kontrolüm var. Asa kimseye değil ama kendine ait. Yine de hayatımı kurtarmak için ondan ayrılmayacağım."

Kara şövalyelerin ikisi de genç adamın cevabından etkilenmişlerdi. Gecelordu etkilenmemişti. Hepsine ters ters baktı ve yaralı elini ovuşturdu.

"İlginç bir sorun," diye belirtti Trevalin. "Bir kimse kendine ait olmayan bir şeyi yaşamı için vermek zorunda bırakılamaz. Arkadaşlarına ve ailesine gidip onun için fidye parasını toplamalarını söyleyebilir ama onlardan çalamaz. Genç adam asayı bırakmamaya şeref sözü ile bağlı. Siz Hanımefendi, buna rağmen hayatını talep edebilirsiniz. Fakat, bana öyle geliyor ki bu Görüş'e aykırı olur."

Gecelordu Trevalin'e keskin bir bakış attı, karşı çıkmak için ağzını açtı. Ama Görüş'ün nizamları, ne olursa olsun, her şeyden önce geliyordu. Adam bitirene kadar sessiz kalmalıydı.

"Görüş, Karanlık Majesteleri'nin davasını her alanda her şekilde geliştirmeyi talep eder. Bu genç adamın yaşamını almak davaya hiçbir yarar sağlamaz. Ruhu, kazançlı çıkacak olan Paladine'a gider, bize değil. Bu genç adamın yaşamını bir şeyle, VVayreth büyücülerinin sahip olduğu güçlü bir büyülü objeyle takas etsek dahi..."

Gecelordu'nun sert ifadesi yumuşadı. Palin'e tahminde bulunurcasma baktı, garip bir şekilde, aynı bakış Steel'e de gitti. "Belki de," kendi kendine mırıldandığı duyuldu, "Belki de sebebi budur. Pekâlâ," dedi yüksek sesle. "Bilgeliğinize boyun eğiyorum, Altkumandan Trevlain. Palin Majere'nin Fidyesi için kabul edeceğimiz bir şey var." Dramatik bir şekilde durdu.

"Ve bu nedir Hanımefendi?" diye sordu Trevalin, işlerine dönmek için sabırsızlanıyordu.

"Büyücülerden, Cehennem'in Boyutkapısı'nı açmalarını istiyoruz.

"Ama... bu imkânsız!" diye haykırdı Palin

"Karar vermek sana ait değil, genç adam," diye cevap verdi Gecelordu serinkanlılıkla. "Büyücüler Divanı'nın yargılama yetkisi altındasın. Onlar karar vermeli. Boyutkapısı'nı açmak Magius'un Asası'nı taşımaya benzemez. Böyle bir karar Divan'a aittir."

Palin başını salladı. "İstediğiniz şey yerine getirilmeyecek - getirilemez. Bu imkânsız. Şimdi canımı alsanız bile olmaz. Ölmek için," diye ekledi yavaşça, eli ölü kardeşinin omzunda duruyordu, "daha iyi refakatçiler bulamazdım."

"Hüküm verildi, Beyaz Cüppeli. Bizim tutsağımızsın ve

bizim kararlarımıza boyun eğmek zorundasın." Trevalin sertti. "Fidye talebini Büyücüler Divanı'na iletmek için, Şövalye Brightblade'in eşliğinde VVayreth Kulesi'ne yolculuk edeceksin. Eğer kabul etmezlerse karşılığı yaşamın olacak. Ölmek için bize geri getirileceksin."

Palin omuzlarını silkti, hiçbir şey söylemedi, iki yolu da umursamıyordu.

"Sen, Steel Brightblade, tutsak için sorumluluğu kabul ettin. Eğer kaçarsa, onun şeref sözünü kendi üzerine alacaksın. Bedel olarak senin hayatın gerekecek. Onun yerine ölmek için hüküm giyeceksin."

"Anlıyorum, Altkumandanım dedi Steel. "Ve cezasını da kabul ediyorum." Yolculuğunuzu tamamlamanız için iki haftanız var. Kırmızı ve gümüş ayların gökte olduğu ilk gece bana, kumandanına, başarılı olduysan da olmadıysan da rapor vermelisin. Eğer tutuklun kaçarsa, bana gecikmeden, hemen rapor vermelisin."

Steel selâm verdi ve mavi ejderhasını eyerlemek için ayrıldı. Trevalin -minnetle— işlerine geri döndü ve iki naaşı taşıma işlemine hazırlaması için yardımcılarından birini emretti. Diğer şövalyelerin vücutları, türbeye nakledilmek amacıyla bir at arabasına yüklendi. Palin, vücutları temizlemek amacıyla elinden geleni yapmak için kardeşlerine yakın durdu, kanları temizleyip bulutlanmış, sabit bakan gözleri kapadı.

Lillith Palin'in yanında kaldı, onu yakından dikkatlice izledi. Kaçacağından korkmuyordu. Daha çok bir ipucu arıyordu. Neden -dünyadaki bütün genç büyücüler arasından— bu genç büyücü buraya yollanmıştı, bu savaşta dövüşmek için mi? Neden tek kurtulan o olmuştu? Ve en önemlisi, neden Palin Majere kuzeni Steel Brightblade ile bir araya getirilmişti?

İkisinin görüntülerini, beraber yürürlerken, birbirleriyle konuşurlarkenki hâllerini aklında canlandırdı. Ailesel bir benzerlikleri yoktu. Alında ikisi -ilk bakışta- daha fazla birbirinden faklı olamazdı. Steel Brightblade uzundu, kaslıydı ve iri yapılıydı. Güçlü ve orantılı yüzünü çevreleyen uzun, koyu ve kıvırcık saçları; geniş, koyu, yanan gözleri vardı. İnkâr edilemeyecek kadar yakışıklı bir adamdı. Çoğu kadın bir defa Steel Brightblade'e hayranlıkla baktıktan sonra bir daha bakmak istemezdi. Kesinlikle çekiciydi ama çekicilik orada kalıyordu. Herkes açıkça görebiliyordu ki, kalbiyle ve ruhuyla acımasız bir sevgiliye bağlıydı; Savaş tek

başına bütün şehvetini, arzularını tatmin edebiliyordu. Adamın soğuk, gururlu, kendini beğenmiş edası sadece görevini yaparken, savaşırken canlanıyordu. Silahların çarpışma sesleri en sevdiği müzikti, meydan okuma şarkısı onun söyleyebileceği tek şarkıydı.

Kuzeninin tersine Palin Majere, ince yapılı, kumral saçlıydı ve açık tenliydi. İnce kemik yapılıydı, nüfuz eden zeki gözlere sahipti, Gecelordu'na hemen amcasını hatırlat- mıştı. Raistlin Majere'yi bir kere görmüştü ve karşılaştığı anda yeğenini tanımıştı. Elleri, diye düşündü. Amcasının zarif, becerikli dokunuşuna sahipti.

Aynı kanı paylaşan kuzenler. Evet benzerlik oradaydı, vücutlarında değilse, ruhlarında. Steel gücünü biliyordu. Palin daha kendininkinin farkına varmamıştı. Ama amcasında olduğu gibi onun da içindeydi. Bunu nasıl Karanlık Majeste'nin avantajına çevirebilirdi? Kesinlikle bu ikisinin bir araya getirilmesinin bir sebebi olmalıydı!

Rastlantı değil. Hayır büyük bir plan iş başındaydı, ama o anda Gecelordu bunu çözemiyordu. Cevap kendi gelecekti. Bu konuda hiç şüphesi yoktu. Yalnızca sabırlı olması gerekiyordu. Bu yüzden izledi ve bekledi.

Palin -ya yalnız olduğunu düşündüğünden ya da umursamadığından — kardeşle- riyle konuşmaya başladı.

"Benim suçumdu Tanin," dedi yavaşça, göz yaşlarıyla boğulmuş bir sesle. "Ölümünüz benim hatamdı. Biliyorum ki beni affedeceksiniz. Ne yaptıysam yapayım beni hep affettiniz. Ama ben kendimi nasıl affedebilirim? Eğer büyümde daha güçlü olsaydım, daha sıkı çalışsaydım, daha fazla büyü öğrenseydim... Eğer korkudan donup karmaşaydım, bütün bildiklerimi unutmasaydım, sonunda sizi başarısızlığa uğratmazdım. Eğer amcama daha çok benzeseydim.

Amcama daha çok benzeseydim...

Lillith bu sözleri duydu. Heyecanla karışık bir korku ürpertisi kollarındaki deriyi kabarttı. Planı gördü. Karanlık Majesteleri'nin düşünceleri ona zahir olmuştu, ölümlü bir zihne ne kadar açık görünebilirse o kadar açıktı. Öyle olmalıydı! Bu sebepten olmalıydı. Bu iki adam -biri kuşkuları ve kendine güven-sizliğiyle, diğeri gururu ve kibiri sayesinde— birbirilerinin çöküşü olacaktı.

Gece lordu, Steel Brightblade'e güvenmiyordu. Ona, soyu

hakkında bilgi edin-diğinden beri güvenmiyordu. Takhisis Şöva-lyeleri'nin seçkin sınıfına kabul edilmesine karşı uzun süre tartışmıştı. Alametler kötüydü; görme taşları, bir felaketi haber veriyorlardı.

Solda beyaz bir taş -yürekli fedakârlığıyla, düşmanı tarafından bile onurlandın- lan Solamniya Şövalyesi Sturm Brightblade— sağda siyah bir taş -yetenekliliği ve savaşta korkusuzluğuyla bilinen bir ejderha ordusu komutanı Kitiara uth Matar. İkisi de ölmüştü ama -Gecelordu hissediyordu ki— bir tasarımla değil, kazayla dünyaya getirilen çocuğa erişmeye çalışıyorlardı.

Serinkanlı ve Karanlık Kraliçesine sadık gözükmesine rağmen Steel Brightblade'in içinde kabaran bir kargaşa denizi olmalıydı. En azından Gecelordu öyle olduğunu tahmin ediyordu. Ve iyi bir sebebi vardı. Steel Brightblade, bir Solamniya Şövalye-si'nin kılıcını taşıyordu, babasının kılıcını. Ve elf yapımı bir ziynet takıyordu (bu çok gizli bir sırdı). Yıldızziyneti diye bilinen mücevher aşıklar arasında değiştirilen bir yadigardan başka bir şey değildi. Sturm Brightblade'e Mızrak Savaşı sırasında, Silvanesti Elfleri'nin Kraliçesi Alhana Yıldızmeltemi tarafından verilmişti. Ve Sturm brightblade —ya da Sturm Brightblade'in naaşı, eğer Steel'in anlattıklarına inanılırsa tabii— mücevheri oğluna vermişti.

Beyaz bir taş solda, siyah bir taş sağda ve tam merkezde bir kaleyi temsil eden taş. Kalenin tepesinde ateşi temsil eden bir taş. Lillith belirtileri okuduğu hâlde; genç adam ikiye bölünmüştü ve bu iç çatışma bir felaketle sonuçlanacaktı. Alevler tarafından hırsla yenilip yutulan bir kale neyi temsil edebilirdi?

Gecelordu uzun süre canla başla tartışmıştı ama kimse ona kulak asmamıştı. Çok güçlü bir büyücü olan Kafatası Lordu bile -Kraliçe Takhisis'in sevgili kullarından olduğu söylenen çok çok yaşlı bir kadın— Steel'in şövalyeliğe kabulünü tavsiye etmişti.

"Evet yıldızziynetini takıyor," diye gevelemişti dişsiz ağzının içinde kocakarı, "Demirden yapısının tek çatlağı bu mücevher. Onu kalbinin içini görmek için kullanacağız ve oradan da düşmanlarımızın kalbinin içini görebileceğiz!"

Saçmalayan yaşlı aptal.

Ama şimdi Gecelordu anlamıştı. Fikrini görme taşlarına yaptığı gibi, zihnindeki siyah örtüye fırlattı. Masaya temiz bir şekilde düşmüştü,

yuvarlanıp sekmemişti, tam yerine oturmuştu.

Düşünüp taşınarak, sözlerini dikkâtle seçerek genç büyücünün yanına gitti.

"Amcan hakkında konuşuyordun," dedi, Palin'in tepesinde durarak ve kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuş bir şekilde ona yukarıdan bakarak. "Onu hiç göremedin değil mi? Tabii ki hayır. Sen çok gençsin."

Palin hiçbir şey söylemedi, Magius'un Asası'nı biraz daha sıkıca kavradı. Genç adam, kardeşleri için yapabileceği her şeyi yapmıştı. Şimdi yapabileceği tek şey, onları eve götürüp annesini ve babasını olan bitenden haberdar etmenin acı göreviydi. Şu anda zayıf ve saldırıya açıktı. Gecelordu'nun vazifesi nerdeyse çok kolaydı.

"Raistlin bu dünyayı sen doğmadan önce terk etti." Palin yukarı baktı ve bu şimşekler çakan bakışla, hiçbir şey söylemediği hâlde her şeyi açık etti.

"Dünyayı terk etti. Bizim Ölümcül Kraliçemiz tarafından her gün işkence gördüğü Cehennem'de kalmayı seçti."

"Hayır." Palin konuşmak zorunda kaldı, "hayır bu doğru değil. Fedakârlığı için amcama huzurlu bir uyku bahşedildi. Bu bilgi babama Paladine tarafından verilmişti."

Lillith genç adamla aynı seviyeye gelmek için dizlerinin üzerine eğildi. Ona daha da yaklaştı. Çekici bir kadındı ve istediği zaman bir yılan kadar büyüleyici ve cazibeli olabilirdi.

"Baban öyle olduğunu söylüyor. Zaten öyle olduğunu söyleyecekti değil mi?"

Kadın genç adamın yanında huzursuzca kıpırdandığını hissetti ve çok derinlerinde bir yerde heyecanlandı. Adam ona bakmamıştı ama, kadın onun kuşkusunu seziyordu. Adam bunu daha evvel düşünmeliydi. Babasına inanmıştı -bir parçası inanmasa bile— zırhındaki çatlak kuşkuydu, kadın zehirli zihinsel kılıcını bu çatlaktan saplamıştı.

"Ya baban yanılıyorsa? Ya Raistlin Majere yaşıyorsa?" Daha da yakına sokuldu. "Sana çağrıda bulunuyor, değil mi?" Bu bir tahmindi ama Gecelordu haklı olduğunu hemen anladı. Palin geri çekildi, gözlerini kapadı.

"Eğer Raistlin bu dünyaya geri dönerse, seni de çıraklığına kabul eder. Varoluş düzleminde yürümüş en büyük büyücüyle çalışırsın. Amcan sana çok kıymetli bir hediye vermiş. Sevgili kuzeni için yapamayacağı ne var?"

Palin kadına baktı, bir bakıştan fazlası değildi ama kadın gözlerin içinde yanıp tutuşan ateşi gördü ve biliyordu ki bu, adamı tüketecekti.

Gecelordu tatmin olmuştu, ayağa kalktı ve yürüyüp gitti. Artık tutsağı bırakabilirdi. Adam güvendeydi -baştan çıkmanın güvenli ipinde sallanıyordu. Ve yanlışlıkla, kuzenini de kendiyle beraber sürüklemişti. İşte Karanlık Kraliçe ikisini bu yüzden bir araya getirmişti.

Lülith elini siyah ipek bir çantaya daldırdı, rasgele bir avuç taş aldı. Sihirli sözleri mırıldanarak taşları yere serpiştirdi. Gecelordu ürperdi.

Tahmin ettiği şey doğruydu. Takhisis iki ruha da sahip olmalıydı, hem de hemen.

Felaket çok yakındaydı.

şetmi, pek öe ooevvesiz

YORUCU BİR

Gün ortası güneşinin ısısı, alevler içindeki yağ gibi Branchala Körfezi'nin sularına akıyordu. Usha'nın teknesi limanı dolduran binlercesine katıldığı zaman, öğle vakti, Palanthas Limanı' nın en hareketli saatiydi. Bu derecede ısıya, gürültüye ve kargaşaya alışmamış olan Usha sallanan teknesinde oturdu ve dehşetle etrafına baktı.

Devasa tüccar kadırgaları, minotaurlardan oluşan mürette-batlarıyla Ergoth'un denize açılacak olan siyah derili insanlarının kullandığı geniş balıkçı takalarına sürtünüyordu. Daha küçük olan *pazar* mavnaları çarpışıyor ve burunlarını kalabalığa veriyorlardı, küfürlerden oluşan bir fırtınaya sebep oluyor, daha geniş bir tekneye tasladıkları zaman bardaktan boşalırcasına sintine suyu ya da balık kafası yağmuruna tutuluyorlardı. Bu kargaşaya ek olarak, bir gnom gemisi limana girmişti. Diğer gemiler, kendileri ile gnomlar arasına koyabildikleri kadar deniz koyabilme çabasıyla demir alıyorlardı. Aklı olan hiç kimse, duman püskürten çirkin şeye yaklaşarak hayatını ya da kolunu bacağını riske atmazdı. Liman reisi, kendi özel boyalı teknesiyle orayı burayı dolaşıyor, terleyen kel kafasını kuruluyor ve bir konuşma borusunun içinden kaptanlara bağırıyordu.

Usha neredeyse yelkenlerini kaldıracak, teknesini çevirecek ve evine dönecekti. Minotaurların acımasız küfür sesleri (onlar hakkında bir şeyler duymuş ama hiç bir tanesini görmemişti) onu korkutmuştu; gnomların gemisi -duman yığınları tehlikeli bir biçimde yakınlaşıp büyüyordu — onu şoka uğratmıştı. Ne yapacağı ya da nereye gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kargaşanın hemen dışında küçük balıkçı teknesinde oturmuş, sessiz sakin sallanan yaşlı bir adam onu gördü, zorlukla farkına varıp, yolunda ilerleyerek kayığın küreklerini çekti.

"Buralara yabancısında" sen değil mi?" diye sordu yaşlı adam, Usha'nın adamın onu bir yabancı olup olmadığını öğrenmek için sorguya çektiğini (en sonunda) anlamasını sağlayacak şekilde.

Yabancı olduğunu itiraf etti ve teknesini nereye yanaştırabileceğini sordu.

"Buraya değil," dedi yıpranmış bir pipoyu içine çekerken. Pipoyu ağzından çıkartıp, mavnalara doğru salladı. "Epey tehlikeli çok çiftçi var."

Tam o anda bir minotaur yelkenlisi Usha'nın teknesinin arkasında belirdi ve neredeyse onu batırıyordu. Kaptan kenara tutunarak, eğer yolundan çekilmezse teknesini -ve onu- ikiye böleceğine yemin etti.

Usha paniklemiş bir şekilde ellerim küreklere attı, ama yaşlı adam onu durdurdu.

Kendi teknesinde ayakta duran yaşlı adam -inanılmaz bir hüner, diye düşündü Usha, teknenin vahşice sallanışını hesaba katarak- çatırdayan kemik seslerine benzeyişinden dolayı, mino-taurların kendi lisanı olması gereken bir dilde kaptana cevap verdi. Usha, yaşlı adamın tam olarak ne demiş olduğunu hiç bilemedi ama minotaurun son yaptığı hırıldamak ve adamlarına yelkenlinin yönünü değiştirmek için emir vermek oldu.

"Zorbalar," diye mırıldandı yaşlı adam yeniden otururken. "Ama gemicilikte lanet olsun ki iyiler. Bilirim. Her zaman mürettebatımı onlardan seçerim." Adam kızın teknesine meraklı meraklı baktı. "Kaliteli bir tekne. Yanılmıyorsam minotaur yapımı. Bununla nereden geldin?"

Usha adamın sorusunu duymazdan geldi. Ayrılmadan önce, Koruyucu onu kendi hakkında kimseye bir şey açıklamaması konusunda uyarmıştı. Adamı hiç duymadığını farzetti -küreklerin çarpma sesleri, küfürleşmeler ve liman reisinin borusunun gürültüsü arasında bu oldukça kolaydı. Yardımı için adama teşekkür ederek nereye yanaşabileceğini yeniden sordu.

"Doğuya doğru," diye piposunun sapıyla işaret etti yaşlı adam. "Orası bir halk rıhtımı, genelde yanaşma ücreti alırlar ama,"-adam artık tekneye değil kıza bakıyordu— "Bunun gibi bir yüzle ve böyle gözlerle, senin beleşe geçmene izin verirler herhalde."

Usha kızgınlık ve utançla kızardı, ağzına gelen sert cevabı yuttu. Yaşlı adam, kibar ve yardımsever davranmıştı. Kızın çirkin tipiyle alay etmek istiyorduysa bu hakkı elde etmişti. Adamın söylediklerinin gerisi —"ücret" ile ilgili bir şey ve "beleşe" geçmesine izin vermeleri konusu— hakkında hiçbir fikri yoktu. Birbirine geçmiş gemi direklerine bakarak adamın bahsettiği iskelenin yerini saptadı, ana rıhtımla karşılaştırıldığında bir huzur limanı gibi

görünüyordu. Usha yaşlı adama —epey soğuk bir şekilde— tekrar teşekkür ederek teknesini o yöne doğru sürdü.

Halka açık liman çok daha az kalabalıktı ve küçük teknelerle sınırlıydı, aslında varlıklı kimselerin keyif tekneleri vardı. Usha yelkenlerini indirdi, kürek çekerek içeri girdi, bir iskele buldu ve demir attı. Eşyalarını toplamaya başladı, bohçalardan birini omzuna attı, diğerini beline bağladı ve tekneden dışarı tırmandı. Tekneyi iskeleye bağladı ve onu terk etmek için döndü, sonra son bir kez bakmak için durdu.

Tekne; anayurduyla, Koruyucu'yla, sevdiği herkesle arasındaki son bağdı. Ondan uzaklaştığı zaman geçmişinden de uzaklaşıyor olacaktı. Geçen gece gökte parlayan garip kırmızı ışığı hatırladı ve birden ayrılmaktan nefret etti. Ellerini onu tekneye bağlayan ipe koydu, tekne de onu anayurduna bağlıyordu. Gözleri yaşlarla doldu. Yan kör bir şekilde döndü ve giysisinin kolunu yakalamış olan karanlık ve sert bir şeye tosladı.

Bel hizasından bir yerlerden gelen bir ses sordu, "Nereye gittiğini sanıyorsun küçük kız? Park ücreti gibi küçük bir sorun var."

Usha ağlarken yakalanmaktan utanmış bir şekilde hızlıca gözlerini sildi. Yanına gelip konuşan gri, dağınık sakallı ve buğday yüzlü, günlerini güneşin sudaki yansımasını seyrederek geçiren-lerinkiler gibi kısık gözleri olan bir cüceydi.

"Ücret mi? Ne kastettiğinizi anlayamadım, beyim," diye cevap verdi Usha, bak-mamaya çalışarak. Koruyucusu'nun hikayelerinden cüceleri bildiği hâlde hiç cüce görmemişti.

"Tekneni yanaştığın yerde bırakabilmen için vermen gereken ücret! Palanthas halkının bu işletmeyi insanların iyiliği için yaptığını düşünmüyorsun herhalde, değil mi küçük kız? Ücreti var. Tekneyi ne kaçarlığına bırakacaksın? Günlük mü, haftalık mı aylık mı? Ücret buna göre değişir."

"Ben... ben bilmiyorum," dedi Usha çaresizce.

Ircalarda para kavramı yoktu. Her İrda, zaten basit olan ihtiyaçlarını kendi elleriyle yaparak ya da nesneleri büyüleyip bir varlığa dönüştürerek, kendi karşılardı. Bir İrda hiçbir zaman hiçbir şeyi başka biriyle değiştirmeyi düşünmezdi. Böyle bir davranış başka birinin ruhuna tecavüz etmekle eş değerdeydi.

Usha koruyucusunun cüceler hakkında ona anlattığı hikayeleri hatırlamaya başladı. "Sana bir şeyler verirsem bunun

karşılığında teknemi burada bırakmama izin mi vereceğini söylemeye çalışıyorsun?"

Cüce, gözleri neredeyse kapanana kadar kısılarak kıza baktı. "Sorun ne küçük kız? Kafana bir şey mi çarptı?" sesinin tonunu, sanki bir çocukla konuşurmuş gibi inceltti. "Evet küçük kız, bu sevimli cüceye bir şeyler ver -tercihen soğuk, ağır çelik- ve sevimli cüce de senin tekneni olduğu yerde korusun. Eğer sevimli cüceye bir şeyler vermezsen -tercihen soğuk, ağır çelik- sevimli cüce senin kahrolası teknene el koyacak! Kaptın mı?"

Usha'nın yüzü kızardı. Çeliği yoktu, bu terimle cücenin ne demek istediğinden de emin değildi. Ama kalabalıkça bir adam topluluğu, bazıları çok sert görünümlüydü, sırıtarak ikisinin etrafında toplanmaya başlamıştı. Usha sadece uzaklaşmak istiyordu. Elini torbalarından birine soktu, parmaklan bir şey yakaladı. Onu çıkardı ve cüceye doğru gösterdi. "Çeliğim yok. Bu işini görür mü?"

Cüce nesneyi eline alıp yakından inceledi. Kısık gözleri yüz yıldır açılmadıkları kadar genişçe açıldı. Sonra çevresindeki adamların ilgisini çektiğini anlayan cüce etrafına ters ters baktı ve ellerini sıkıca kapadı.

"Platin, Reorx'un sakalı adına! Hem de bir yakutla beraber," diye mırıldandığı duyulmuştu. Ellerini adamlara doğru salladı. "Defolun, aval aval bakmayın öyle! Kendi işinize gidin yoksa Lord'un korumalarım üzerinize salarım!"

Adamlar gülüşmeye başladılar, bazı terbiyesiz şeyler söyleyerek dağıldılar. Cüce, Usha'nın elbisesinin koluna yapışıp onu kendi boyuna çekti.

"Bunun ne olduğunu biliyor musunuz, Hanımefendi?" şimdi çok çok daha kibardı.

"Bu bir yüzük," dedi Usha cücenin bir yüzüğün ne olduğunu bilmediğini düşünerek.

"Tabii." Cüce dudaklarını yaladı. Bakışları açgözlülükle torbaya doğru gitti. "Bunun... bunun geldiği yerde daha fazlası da olabilir mi?"

Usha onun bakışını beğenmemişti. Ellerini sıkı sıkı torbasına koydu, onu göğsüne çekip bastırdı. "Bu kadarı teknemi sana emanet edebilmem için yeterli mi?"

"Ah, tabii ki Hanımefendi! İstediğiniz kadar. Onunla çok iyi ilgileneceğim. Güvertesini fırçalamamı ister misiniz? Yapışan

midyeleri kazıyayım mı? yelkenleri onarayım mı?"

"Nasıl isterseniz, beyim." Usha yürümeye başladı, sahile ve onunla beraber sıralandıkları görülen geniş binalara doğru gidecekti.

"Onu almaya ne zaman geleceksiniz?" diye sordu cüce, kısa bacaklarıyla onun boyuna yetişebilmek için hoplayıp zıplarken.

"Bilmiyorum," dedi Usha, kaygısız ve kayıtsız görünmeye çalışarak, aklının karışmış olduğunun anlaşılmasını istemiyordu. "Geri döndüğümde onu burada bulduktan sonra gerisi fark etmez."

"Burada olacak, Hanımefendi. Ve ben de onunla birlikte olacağım," dedi cüce. Sert ellerinin parmaklarından birinin aceleyle çalıştığını gördü, sanki hesap yapıyor muş gibiydi. "Birkaç ekstra masraf çıkabilir."

Usha omuz silkti, yoluna devam etti.

Cücenin hevesli bir iç çekişle "Platin!" dediğini duydu, "Hem de bir yakutla beraber!"

Usha Palanthas Limanı yetkililerinden kolayca sıvışmıştı, çünkü onların kim oldukları hakkında bir fikri yoktu ve onlara kim olduğu, neden Palanthas'a geldiği hakkında ne gibi bir açıklamada bulunabileceğini bilmiyordu. Korumaların hemen yanından şehir surunun yeniden inşa edilmiş bölümüne doğru o kadar kendine güvenerek ve kararlılıkla ilerledi ki, fazla mesaiye kaldığı besbelli olan korumalar onu durdurup sorguya çekmekle vakit harcamadılar. Olduğu yerde bulunmaya tamamen hakkı varmış gibi görünüyordu.

Kendine güveni aslında masumiyetiydi. Kararlılığı ise dehşetinin ve düştüğü karmaşanın üzerine giydiği bir ceketti.

Sonraki birkaç saatini Palanthas'in sıcak, toza bulanmış ve aşırı kalabalık caddelerini dolaşarak geçirdi. Her bir dönemeçte onu şaşırtacak, korkutacak, gözlerini kamaştıracak ya da tiksindirecek bir şeyler gördü. Nereye gittiği ve ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu, bildiği tek şey; şu Lord Dalamar'ı bir şekilde bulması gerektiğiydi. Bunun üzerine uyuyacak bir yer bulabileceğini düşündü.

Koruyucu ona, "kira" ve "iş", "para" kazanma gibi şeylerden belli belirsiz bahsetmişti. Koruyucu daha açık anlatamazdı. Uzun yaşamı boyunca insanlarla ilişkilerini kısıtlı tuttuğu hâlde, "ekmek parası için çalışma" kavramını duymuş ve bunun akıl sır erdirilemeyecek bir fikir olduğunu düşünmüştü.

Usha'nın hiçbiri hakkında bir fikri yoktu.

Aşırı derecede korkmuş bir şekilde öylece bakakaldı. Süslü -Irdaların tek kişilik küçük yuvalarından oldukça farklı— binalar üzerinde kule gibi yükselmişti, çam ağaçlarından bile daha uzunlardı. Mermerden bir orman içinde kaybolmuştu. Ve insanların sayıları! Palanthas'ta sadece bir dakikada gördüğü kişilerin sayısı, Irdalar arasında yaşarken şimdiye kadar gördüklerinden daha fazlaydı. Ve bütün bu kimseler büyük bir telaş içerisindeymiş gibi görünüyorlardı; koşuşturuyor, itişip kakışıyor, kızarmış yüzleriyle, soluk soluğa kalmış bir şekilde hızlı hızlı yürüyorlardı.

İlk başta Usha korku içinde şehrin bir çeşit berbat bir acil durumla sarsıldığını düşünmüştü. Büyük bir ihtimâlle savaş çıkmıştı. Kuyudan su çeken küçük bir kıza sorarak bu günün bir "çarşı günü" olduğunu ve şehrin alışılmadık bir şekilde —herhalde sıcaklar nedeniyle— durgun olduğunu öğrenmişti.

Körfezin yanı sıcaktı; sudan yansıyan güneş Usha'nın açık tenini gölgede bile yakıyordu. Ama en azından rıhtımdayken esip geçen serin bir okyanus meltemini hissetmişti. Bu ferahlık şehrin içine doğru dürüst ulaşamıyordu. Palanthas cehennem gibiydi. Kaldırımlardan yükselen ısı, üzerinde yürüyenleri sanki kızgın bir tavanın üzerine oturmuşlar gibi kızartıyordu. Fakat dükkanlar ve evlerin içlerine nazaran caddeler daha serindi. İşlerini bırakıp gidemeyen dükkan sahipleri, kendilerini yelliyor ve uyuya kalmaktan kendilerini almaya çalışıyorlardı. Fakir kimseler boğucu evlerini terk etmiş, bir nefes dolusu hava yakalayabilmek için parklarda veya çatılarda uyuyorlardı. Zenginler mermer taşlı evlerinde oturup ılık şaraplarım içiyor (Dağ tepelerindeki karların neredeyse tamamen erimesi nedeniyle hiç buz yoktu çünkü) ve halsizce ısıdan şikâyet ediyorlardı.

Birbirine yakın duran bir sürü terleyen vücuttan yayılan kötü koku, çöp ve atıkların güneşte pişerken çıkardıkları koku Usha'nın nefes almasını engelliyor ve ağzını burnunu tıkamasına neden oluyordu. Böyle ölümcül bir koku içinde kimin yaşayabileceğini düşündü, ama küçük kız ona yaz vakti Palanthas kokusundan başka hiçbir şeyin kokmadığını söylemişti.

Usha bütün Palanthas'ı dolaştı, yürüdü de yürüdü. Bazılarının ona "Büyük Kütüphane" olduğunu söylediği devasa bir binanın önünden geçti ve Koruyucu'nun burayı, 'dünyadaki her şey hakkındaki bilgi kaynağı' olarak saygıyla andığını hatırladı.

Buranın Lord Dalamar'ın nerede olduğunu soruşturmak için iyi bir yer olduğunu düşünerek, Büyük Kütüphane'nin avlusunda dolaşan kahverengi cüppeli bir adamı durdurup, soruşturmasını yaptı. Keşiş gözlerini genişçe açtı, Usha'dan yaklaşık altı adım uzaklaştı ve bir sokağı işaret etti.

Adamın tarifini takip eden Usha dar bir sokaktan geçip karanlık ağaçların oluşturduğu bir koruyla çevrelenmiş olan korkunç bir kule gördü. Birkaç dakika önce terliyor olmasına rağmen şimdi ani bir ürpertiyle sarsılmıştı. Soğuk ve nemli karanlık sanki ağaçlardan dışarı akıyormuş gibi görünüyordu. Titreyerek arkasını döndü ve kaçtı, kendini kavurucu güneşin altında bulduğunda açıkçası çok rahatladı. Usha, keşişin Lord Dalamar hakkında yanıldığını düşündü. Kimse böyle dehşetengiz bir yerde yaşayamazdı.

Yazıta bakılırsa Paladine için yapılmış bir tapınak olan güzel binayı geçti. Parkları ve zenginlerin gösterişli, aynı zamanda temiz görünümlü evleri geçti. (Usha onların müze oluklarını düşünmüştü.) Parıldayan elmaslardan tutun şövalyelerin giydikleri zırhlara ve taşıdıkları kılıçlara kadar bir sürü büyüleyici nesnenin bulunduğu mağazaları geçti.

Ve her zaman yüzlerce insan.

Kaybolmuş ve aklı karışmış olan, adamı allak bullak eden bu şehre neden gönderildiğini kestiremeyen Usha sokakları dolaşmaya devam etti. Isıdan ve bezginlikten yorgun düşmüştü ve yavaş yavaş bilinci yerine geliyordu, yürürken insan- lar ona bakıyordu. Bazıları onu durdurup, ağızlan beş karış açık şaşkınlıkla bakıyordu. Diğerleri -genelde şık giyinmiş erkekler-tüylü şapkalarını çıkartıp ona gülümsüyorlardı.

Usha doğal olarak onun görünüşüyle alay ettiklerini zannetti ve bunun gaddarca olduğunu düşündü. Pejmürde, sefil, kendine acıyan bir hâlde Koruyucu'nun onu nasıl böyle nefret verici bir yere yolladığını merak etti. Sonunda yavaş yavaş bu bakışların, şapka çıkarmaların ve selâm vermelerin sebebinin beğeni olduğunu anladı.

Yolculuğun onun görünüşünü değiştirdiği gibi garip bir fikirle, Usha bir dükkanın camında yansımasını incelemek için durdu. Cam dalgalıydı ve yüzünü eğri büğrü çarpıtmıştı, ama evinde ayna yerine kullanmaya alışık olduğu, içi su dolu küçük kap da böyle yapıyordu. Değişmemişti. Saçları hâlâ gümüş-sarı idi,

gözleri hâlâ o acayip renkteydi, yüzü muntazamdı ama İrdalarm hünerle yaratılmış, biçimli ve mükemmel güzelliklerinden yoksundu. Her zaman olduğu gibi -onun görüşüne göre- tipsizdi.

"Ne kadar da garip kimseler," dedi Usha kendi kendine, genç bir adam kendini ona bakmaya kaptırıp kazayla bir ağaca çarptıktan sonra.

En sonunda, neredeyse deri çizmelerinin tabanlarını aşındırdığı zaman, Usha sıcak güneşin batmakta olduğunu, binaların gölgelerinin uzamakta olduğunu ve bir parça daha serinlediğini fark etti. Sokaktaki kimselerin sayıları azaldı. Anneler kapılara çıkıp çocuklarını eve çağırıyordu. Birkaç sevimli evin camından bakınca Usha toplanan aileler gördü. Yıpranmıştı, bitkindi, yalnızdı. Geceyi geçirebilecek bir yeri yoktu ve kurt gibi acıkmış olduğunu fark etti.

Koruyucu, yolculuğu için ona yiyecek tedarik etmişti ama o daha Palanthas'a doğru yelken açmadan önce hepsini yemişti. Şanslı bir şekilde yolu şehrin pazar yerine düştü.

Satıcılar kepenklerini kapatmaya başlamıştı, gece çöküyor-du. Usha insanların bu itiş tepiş şehirde, yemek için ne yaptıklarını merak etti. Şimdi cevabını almıştı. Anlaşılan Palanthas halkı yemekleri masalarda servis etmiyordu. Sokakta ellerinde yiyorlardı. Usha bunun oldukça garip olduğunu düşündü, ama bu şehirdeki her şey bir garipti zaten.

Üzerinde birkaç parça garip meyvenin bırakılmış olduğu bir barakanın yanına sokuldu. Meyveler kurumuş ve solmuştu, bütün gün sıcaktan pişmişti ama ona mükemmel görünüyordu. Birkaç elma kapan Usha bir tanesini ısırdı, silip süpürdü ve geri kalanını torbalarından birinin içine tıkıştırdı.

Meyve dükkanını terk etti, bir fırının yanına geldi ve akşam yemeğine bir somun ekmek ilave etti. Usha etrafına bakmıyor, şarap ikram eden bir baraka arıyordu ki etrafında uğursuz bir kargaşadır koptu.

"Yakalayın onu! Tutun onu! Hırsız! Hırsız!"

SALÖIRI. TUTUKLANIŞ. ŞAŞIRIYOR.

Usha etrafında zıplayıp hoplayan, deri bir önlük giymiş, uzun ince bir adama şaşkınlıkla bakakaldı. "Hırsız!" diye bağırdı adam onu işaret ederek. "Benim meyvelerimi çaldı!"

"Benim de ekmeğimi alıp kaçtı," dedi adamın arkasından koşan una bulanmış kadın nefes nefese. "İşte burada, torbasını içinde duruyor! Bunu geri alacağım, seni edepsiz."

Fırıncı ekmeği yakalamaya çalıştı. Usha kadının eline vurdu.

Kadın inlemeye başladı. "Cinayet! Beni öldürmeye çalıştı!"

Genelde pazar yerine takılan, ham şarap içip bela arayan aylaklar ve külhanbeyleri hemen olayın kokusunu duymuşlardı. Alay eden bir kalabalık Usha'nın etrafına toplandı. Paçavralar içindeki kaba saba bir adam kızı yakaladı.

"Üzerini aramaya gönüllü olacağım!" diye haykırdı. "O elmaları bluzunun içine tıkıştırmış gibi görünüyor!"

Kalabalık güldü ve daha da sıkıştırdı.

Usha bu kadar kaba bir muameleyle hiç karşılaşmamıştı. Yumruklarını da seslerini de hiç yükseltmeyen bir topluluğun arasında büyümüştü, şımartılmış ve üzerine titrenmişti, neredeyse kendinden geçmiş bir şekilde şok oldu. Hiç silahı yoktu ve bu ani panikle İrdaların ona verdikleri büyülü eşyaları kullanmak aklına gelmemişti. Nasıl olsa onları nasıl kullanacağını bilemezdi, ona verdikleri kullanım talimatlarına hiç kulak asmamıştı.

Adamın pis elleri bluzunu yırttı; parmakları tenine değmek için yokladı. Arkadaşları ona tezahürat yapıyordu.

Panik yerini öfkeye bıraktı. Köşeye sıkışmış bir hayvanın vahşiliği Usha'nın içinde yandı. Dehşetten doğan bir güçle vahşice saldırdı. Kime zarar verdiğini bilmeden, vurdu, ısırdı, tekmeledi ve yumrukladı, hepsine zarar vermek istiyordu, bu berbat şehirde yaşayan her şeye zarar vermek istiyordu.

Güçlü eller kolunu kavradığında, onları arkada bağlayıp acı verecek şekilde büktüğünde, net ve sert bir ses "Pekala, şu saçmalığı kesin genç bayan!" dediğinde Usha'nın gözlerine inen kanlı sis gitti.

Usha gözlerini kırptı, zorlukla nefes alıyordu, etrafı sersemlemiş bir şekilde hayâl meyal görebiliyordu.

Koyu kırmızı tunik ve tozluklar giyen, resmi bir havası olan, uzun, kaslı bir adam onu zaptetti. Kalabalık onun gelişiyle eğlencelerini mahveden bu bekçiye farklı ve renkli yorumlar yaparak hızlıca dağıldı. Kıza sarkıntılık eden adam yere serilmiş, münasip yerlerini tutarak inliyordu.

"Bunu kim başlattı?" Bekçi etrafına göz gezdirdi.

"Benim tezgahımdan ekmek çaldı Efendim," diye haykırdı fırıncı, "Ve sonra hepimizi öldürmeye çalıştı."

"Onlar benim elmalarım," diye suçladı manav, "Onları alıp, hiçbir şey olmamış gibi, salatalıklar kadar sakin bir şekilde öylece yürüdü gitti."

"Hiçbir şeyi çalmak istemedim," diye karşı çıktı Usha, burnunu çekerek. Göz yaşları daha evvel başı belâdayken Koruyucu'ya karşı her zaman işe yaramıştı ve kız eski alışkanlıklarına dönmekte oldukça hızlıydı. "Meyvelerin ve ekmeğin herhangi biri alsın diye oraya bırakıldığını sanıyordum." Gözlerini sildi, "Kimsenin canını yakmak istemedim. Yorgunum ve kayboldum, açım ve o adam...ellerini... benim..."

Bu iğrenç an aklına gelince göz yaşları gerçeğe dönüştü. Bekçi ona çaresizce baktı, onu yatıştırmaya çalıştı. "Bak, bak şimdi. Ağlama. Sıcak başına vurdu herhalde. Bunlara hakları olan ücretlerini ver ve biz de anlaşalım. Değil mi?" diye ekledi, ona dik dik bakan ama sonra gönülsüzce başlarını sallayıp razı olan satıcılara ters ters bakarak.

"Hiç param yok," diye yutkundu Usha.

"Serseri!" dedi adam dişlerini sıkarak.

"Daha da beteri," diye burnunu çekti kadın "Besbelli ki olması gerekenden daha iyi değil. Şu dışarlıklı elbiselerine bir baksanıza! Onun kütüğe bağlanıp kamçılanmasını istiyorum!"

Bekçi memnun görünmüyordu ama fazla seçeneği yoktu. Uğruna savaş çıkan ekmek yerde duruyordu, karmaşa sırasında Usha'nın torbasından düşmüştü ve kız kötü kokan, aşırı derecede olgunlaşmış elmayı ezip parçalamıştı.

"Bütün bunlarla sulh yargıcı ilgilenecek. Benimle gelin genç bayan. Ve siz ikiniz, eğer şikayetçi olmak istiyorsanız sizin de gelmeniz gerekli."

Bekçi Usha'yı önüne kattı. İki pazarcı kızın götürüldüğü

yere kadar arkalarından seğirtti, kadın haklı bir şekilde kızgınlığıyla katıydı, elma satıcısı tedirginlikle bu işin ona para kaybettirip kaybettirmeyeceğini düşünüyordu.

Usha uyuşukluktan ve bitkinlikten dolayı nereye götürüldüğünü hiç umursamıyordu. Onu tutsak edenin yanından tökezleye tökezleye yürüdü, başını öne eğmişti, bu berbat yeri daha fazla görmek istemiyordu. Sokaklardan ayrıldığının ve askerlerle aynı koyu kırmızı tunikten giyen daha fazla adam tarafından korunan, ağır ahşaptan devasa bir kapısı bulunan, baştan aşağıya taştan yapılmış geniş bir binaya girdiğini belli belirsiz fark edebilmişti. Kapıyı açtılar. Koruması kızı içeri soktu.

Götürüldüğü taştan duvarlı oda, sokakların parlaklığı ve sıcaklığından sonra, rahatlatıcı bir şekilde serindi. Usha etrafına ve yukarıya baktı. Bekçi, iki satıcıyla tartışıyordu. Usha onları görmezlikten geldi. İşin içinde olduğu hâlde, bunların hiçbirinin onunla bir alâkası yokmuş gibiydi. Hepsi de mektubunu ulaştırdığı an terk edeceği bu berbat şehrin bir parçasıydı.

Bu meseleden sıkılmış gibi görünen irice bir adam maşlardan birinde oturmuş, sayfaları yağlanmış bir deftere bir şeyler yazıyordu. Adamın arkasında oturan ya da soğuk taş zeminde uyuyan insanlarla dolu devasa bir oda vardı. Tavanla yer arasına dikilmiş, içerdeki kimseler ile dışarıdakiler! ayıran, sayısız demir çubuk vardı.

"İşte başka birisi daha, gardiyan. Önemsiz bir hırsızlık olayı. Sulh yargıcı sabahleyin durumu öğrenene kadar onu diğerlerinin yanına kilitle," dedi bekçi.

İri adam kafasını kaldırdı, Usha'yı gördü. Gözleri genişledi. "Eğer Hırsızlar Loncası onun gibi elemanlar alıyorsa. Kendim gidip katılırım!" dedi bekçiye, alçak bir sesle. "Madem öyle, Bayan, bu keseleri bana bırakmanız gerekecek."

"Ne? Neden? Bunlara dokunmayın! "Usha değerli eşyalarını sıkıca tuttu.

"Onları geri alabileceksin," dedi bekçi, omzunu silkip onu temin etti.

"Haydi genç bayan, sorun çıkartmayın. Zaten yeteri kadar başınız belada."

Usha keselerini kısa bir süre daha elinde tuttu. İri adam kaşlarını çattı, onları zorla almak hakkında bir şeyler söyledi.

"Hayır, bana dokunmayın!" dedi Usha ve istemeye istem-

eye keselerini -giysilerinin olduğu küçük ve hediyelerinin bulunduğu büyük torbayı- çıkarttı ve onları gardiyanın önündeki masaya koydu.

"Sizi uyarmalıyım," dedi öfke dolu bir sesle, "o bohçadaki eşyaların bazıları büyülü şeylerdir, bu yüzden onlara saygılı olsanız iyi olur. Ayrıca Lord Dalamar diye bilinen birine ulaştırmam gereken bir parşömen taşıyorum. Bu Dalamar kimin nesidir bilmiyorum ama onun eşyalarını karıştırmanızdan hiç memnun kalmayacaktır."

Usha onu yakalayanları etkilemeyi umuyordu ve başardı da, ama yapmayı istediği şekilde olmadı bu. Bohçaları merakla didikleyen gardiyan sanki onlar her an patlayabilecek bir tür gnom icadıymış gibi bir anda ellerini geri çekti.

Elma satıcısı "Bütün suçlamalardan çekiliyorum!" diye haykırdı ve hızlıca sıvıştı.

"Bir cadı," diye bildirdi fırıncı, olduğu yerde durarak. "Düşündüğüm gibi. Onu kazığa bağlayıp yakın."

"Artık öyle bir şey yapmıyoruz," diye hırladı gardiyan, ama solgundu ve allak bullak olmuştu. "Dalamar mı dedin?"

"Evet aynen öyle dedim." Usha bu velvele karşısında oldukça ürkmüştü ama ismin bu insanlara bir şeyler ifade ettiğini görünce bundan yararlandı. "Bana iyi davransanız akıllık edersiniz. Yoksa Lord Dalamar'ın canı sıkılabilir."

İki adam düşük sesle tartıştı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı gardiyan.

"Hanım Jenna'yı çağıralım. O bilir," diye cevapladı bekçi.

"Onu hücreye kapatayım mı?"

"Etrafta dolaşmasını mı istiyorsun?

Konuşma, Usha'ya demir çubukların gerisindeki odaya kadar -saygıyla- eşlik edilmesiyle sona erdi. Neredeyse hemen, insan çocuklar olduklarını düşündüğü bir kalabalık etrafını kuşattı. Gardiyanın onlara sövdüğünü duyduğunda, çocukların ne gibi bir suç işleyebileceğini merak etti.

"Buraya gel, seni lanet olasıca kender! Bak şimdi! Anahtarlarım nerede? Ah, seni namussuz! Geri ver onları! Sen kendine oturacak bir yer bul Kızım," diye haykırdı gardiyan Usha'ya doğru, kenderlerin elinden devamlı bir şeyler çekip alırken. "Yakında biri gelecek. Ve sen benim

pipomla ne yapıyorsun? Ve sen de o tütün torbasını yerine koy, ah yardım et Gilean,

birazdan..."

Gardiyan söylenerek ve lanet okuyarak hücreyi terk etti, minnetle masasına geri çekildi.

Demek bunlar kenderlerdi! Koruyucusunun "Krynn'in neşeli hırsızları" diye tabir ettiği kimselerle tanışmak ilgisini çekmişti. Onlarla tanışmak sorun değildi, çünkü her zaman meraklı olan kenderler, onların hapishanesi olduğunu düşündükleri yere gelen yabancılarla tanışmaya her zaman hevesliydiler.

Kenderler hep bir ağızdan konuşarak, beş saniye içinde otuz tane soru sorarak kızın etrafını sardılar. Hızlı ve anlaşılmaz bir şekilde konuşuyor, kıkırdaşıyor, ona dokunup, hafifçe vuruyorlardı. Gürültü patırtı, ısı, korku ve açlık bütün bular aniden olmuştu ve kızın dayanabilmesi için çok fazlaydı. Oda gözlerinin önünde kaymaya başladı, sonra yana yattı. Hava parıldayan yıldızlarla doldu.

Usha'nın sonra bildiği tek şey yerde uzanmış, kenderler-den birinin meraklı yüzüne bakıyor olduğuydu. Bu kender diğerlerinden daha yaşlı gibi görünüyordu; gözlerinin altında buruşuk çizgiler vardı ve gamzesi ağzına kadar yayılmıştı. Uzun saçı gri gölgelerle doluydu, kafasının üstünde bir düğümle bağlanmış, omuzlarından sarkıyordu. Yüzü bir çocuğun ya da tüm kenderlerinki gibi sevimli, arkadaş canlısı ve meraklıydı ama diğerlerinin hepsinden daha olgun görünüyordu. Kenderlerden herhangi biri fazla yaklaştığı zaman, bu yaşlı kender onları kovalıyordu. İnsan toplumunun hücreye tıkılmış olan kaba kimseleri bile, ona saygı gösteriyor ve mesafelerini koruyor gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordu Usha doğrulup oturmaya çabalayarak.

"Bayıldın," diye açıkladı kender. "Ve ben gerçekten de, biraz daha yatman gerektiğini düşünüyorum. Ben hiç bayılmadım -en azından hatırlamıyorum. Bunu bir ara denemem gerektiğini düşünüp duruyorum, ama asla başaramayacağım galiba. Kendini nasıl hissediyorsun? Gardiyan bir süredir yemek yemediğin için kendinden geçtiğini ve bu yüzden buraya geldiğini söyledi. Ve açıkça belli ki öyle olmuş. Aç mısın? Bir saat içinde bize ekmek ve çorba getirecekler. Buranın yemekleri iyidir. Palanthas'ın çok iyi bir hapishanesi var, Ansalon'un en iyilerinden biri. Ne kadar da olağanüstü gözlerin var. Bir çeşit altın rengi, değil mi? Kesinlikle bana tanıdık geliyorsun. Daha evvel tanışmış mıydık? Hiç Solace'ta

bulundun mu?

"Sanmıyorum," diye cevapladı Usha bitkinlikle. Kenderin sohbeti rahatlatıcıydı, ama sayısız soruları aklım karıştırmıştı. "Solace hakkında hiçbir şey duymadım."

Kendini berbat hissediyordu. Başı ağrıyordu ve boş midesi onu kemiriyordu. Koruyucusu ona kenderler konusunda dikkatli olmasını söylemişti, ama bu şimdiye kadar tanıştıkları arasında onunla sevecenlikle konuşan ilk kişi buydu. Etrafına bakındığmda -pantolonunun rengiyle aynı olan parlak yeşile bakınca- başının altında kenderin pelerininin yastık niyetine durduğunu fark etti.

Usha müteşekkirdi ve gülümsemeye çalıştı, "Kimsin sen?"

Kender şok olmuş gibiydi, üzülmüştü. "Kendimi tanıtmadım mı? Sanırım hayır. Ama tam bayıldığın sırada kendimi tanıtmaya hazırlanıyordum." Küçük, fındık kahverengisi elini uzattı. "Adım Tasslehoff Burrfoot. Arkadaşlarım bana Tas der.

Senin adın ne?"

"Usha." Kız elini kabul etti ve ciddiyetle sıktı.

"Sadece Usha mı? Bildiğim çoğu insanın iki adı vardır."

"Sadece Usha."

"Her neyse, çok hoş bir isim, iki isim bir aradaymış kadar hoş." Kender onu düşünceli düşünceli inceledi. "Biliyor musun Usha, bana gerçekten birini hatırlatıyor- sun. Kim olduğunu düşünüp duruyorum."

Usha bilmiyordu ve umurunda da değildi. Yeni arkadaşı tarafından korun- düğünü hissederek gözlerini kapattı, kendini bıraktı ve uykuya daldı.

Bilincinin sınırında bir yerdeyken, kenderin huşu içinde mırıldandığını duydu. "Buldum işte! Altın renkli gözleri var —tıpkı Raistlin'inkiler gibi!"

Büyücü.

Sıcak çorbanın kokusu Usha'yı uykusundan uyandırdı. Kısa süren dinlencesin- den sonra kendini daha iyi hissediyordu. Arkasını taş bir duvara yaslayarak küçük bir kaseden tavuk suyuna çorba içti ve başına bundan sonra ne geleceğim düşündü. En azından yatacak yer sorununu çözmüştü.

Şimdi gece vaktiydi. Hapishanenin girişindeki duvarda yanan birkaç meşalenin cılız ışığıyla aydınlanan hücre karanlıktı.

Kender Tas, çorbasını içti ve kendi esmer ekmeğinden iri bir parça ikram etti. "Alsana, hâlâ aç görünüyorsun."

Usha kendi ekmeğini üç ısırıkta bitirmişti. Tereddüt etti. "İstemediğinden emin misin?"

Tas kafasını salladı, "Hayır, sorun değil. Eğer acıkırsam, torbalarımda yiyecek bir şeyler vardır elbet." İncecik vücudunu kaplamış olan şişkin çantaları gösterdi.

Usha kaşlarını çattı. "Sen nasıl oluyor da eşyalarını yanında tutabiliyorsun? Benimkileri aldılar."

"Ah bu her zaman böyledir," diye omuz silkti Tas. "Nedenini tam olarak bilmiyorum ama bizden, yani kenderlerden hiçbir şey almazlar. Belki de onları saklayacak odalarının olmadığındandır. Yolculuklarımız sırasında bazı nesneleri toplamaya meyilliyizdir de. Ya da sabahleyin hangi eşyanın kime ait olduğunu ayırt etmek çok zor olacağından dolayıdır. Yani bizim için özellikle bir sorun olacağından değil. Biz..." eliyle ırkının, birbirine ekmek atmaya başlamış olan diğer üyelerini işaret etti, "her şeyi paylaşırız."

"Benim halkım da öyle," dedi Usha düşünmeden.

"Halkın mı? Senin halkın kim? Nereden geliyorsun? Kesinlikle buraya yakın bir yerden geliniyorsun, bak bundan eminim." Tas başını öyle bir salladı ki tepe saçı, başının üzerinden dönüp burnunun üstünde şapladı.

"Bunu neye dayanarak söylüyorsun?" diye sordu Usha, soruyu duymazdan gelerek.

"Evet..." Tas ona baktı, düşünmek için durdu. "Değişik giyimlisin, bu bir. Farklı konuşuyorsun. Aynı sözler ama onları garip

bir şekilde telaffuz ediyorsun. Ve sen gördüğüm her kadından yüzlerce kez daha güzelsin, tabii Laurana dışında —kendisi Tanis'in karısı olur, ama onu da tanımıyorsundur, değil mi? Tanıdığını düşünmemiştim zaten. Ah bir de Tika var. Caramon ile evlendi. Onu tanıyor musun? Raistlin adında bir ikiz kardeşi var."

Tas bu soruyu sorarken Usha'ya garip bir şekilde baktı. Uykuya dalmadan önce Raistlin ismini duyduğunu hatırladı, ama kenderin onun hakkında ne dediğini hatırlayamıyordu. Önemli olduğundan değildi. Söylediği gibi, hiçbiri hakkında bir şey bilmiyordu.

"Güzel olmam konusuna gelince, iyi niyetli olduğunu biliyorum ama bana yalan söylemek zorunda değilsin. Ne olduğumu biliyorum," diye iç geçirdi Usha.

"Yalan söylemiyorum," diye protesto etti Tas, "Kenderler asla yalan söylemez. Ve eğer bana inanmazsan, şu köşedeki adamlara sor. Senin hakkında konuşuyorlardı. Aslında, belki de onlarla konuşmasan daha iyi olur. Çok kötü kimseler. Onlar hırsız!" diye ekledi şok olmuş bir fısıltıyla.

Usha'nın biraz aklı karışmıştı. "Sen hırsız değil misin?"

"Yüce Paladine'ın sakalı adına, hayır" Tas'ın gözleri kızgınlıkla açılmış, tostoparlak olmuştu.

"Peki neden hapistesin?"

"Bir yanlış anlaşılmaydı," dedi Tas neşeyle. "Bu biz kender-lere hep olur, gündelik bir şeydir, o derece yani! Tabii ki de bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu biliyorlar." Gardiyana doğru kafa salladı, "Bizi hiç suçlu bulmazlar ve sabahleyin gitmemize izin verirler. Sonra bütün günlerini peşimizden koşup bizi geceleyin yeniden buraya getirmek için harcarlar. Bu bize yapacak bir şeyler çıkartıyor, gördüğün gibi."

Usha hiçbir şey anlamamıştı, kenderin şüphesini uyandırmadan bilgi almanın yollarım düşündü.

"Belki bana bir şey açıklayabilirsin Tas. Geldiğim yerde, halkımın yaşantısı sizinkine çok benziyor. Biz her şeyi paylaşırız. Ama burada herkes -oldukça- açgözlü gibi. Bir adamın elmalarından aldım. Açtım. Elmalar çürümüştü. Onları nasıl olsa atması gerekecekti. Neden bu kadar kızdı ki? Ve o kadın. Sabaha kadar ekmeği bayatlayacaktı."

"Ne demek istediğini biliyorum. Bunun hep nesneler ile bir alâkası var," diye açıkladı Tas. "insanlar, nesnelere karşı çok heves-

lidir. Nesnelere sahip olmayı çok severler ve onlara sahip olmaktan bıktıklarında ise onları bir kenara atmazlar, onları başka bir şeyle değiş tokuş etmek isterler. Bunu aklında tutarsan onlarla iyi geçinirsin. Bu arada nereden geliyorsun Usha?"

Bu sıradan bir soruydu. Kender büyük bir ihtimâlle sadece meraktan soruyordu, ama Usha, Koruyucusu'nun onu İrdaların arasında yaşamış olduğunu açıklamaması konusunda uyarmış olduğunu hatırladı.

"Ben esasında her yerdenim," diye cevapladı, tepkisini görebilmek için indirdiği gözkapaklarının altından kenderi izleyerek. "Oradan oraya dolaşırım, hiçbir yerde fazla uzun kalmam."

"Biliyor musun Usha," dedi Tas takdir ederek, "Senden mükemmel bir kender olur. Solace'a hiç gitmediğini mi söylemiştin?"

"Ah, gitmiş olabilirim. Her yer birbirine benziyor, kim isimlerini hatırlayabilir ki?"

"Ben hatırlayabilirim. Ben haritalar yaparım. Ama Solace hakkında sormamın sebebi senin aynı..."

Hücrenin kapısında anahtarlar sakırdadı. Gardiyan içeri girdi. Bu sefer elinde, kenderleri savuşturmak için kullandığı bir sopa tutuyordu. Loş odaya dikkatlice göz gezdirdi. "Şu en yeni gelen tutuklu nerede?" Usha'yı gördü. "Sen, oradaki. Biri seninle konuşmak istiyor."

"Ben mi?" dedi Usha adamın bir hata yaptığını düşünerek. "Sen. Kıpırda biraz. Hanım Jenna bütün gece bekleyemez."

Usha, Tas'a bilgi alabilmek için baktı.

"Hanım Jenna kırmızı cüppeli bir büyücüdür," diye arz etti. "Kasabada bir büyü malzemeleri dükkanı işletiyor, orası gerçekten harika bir yerdir."

"Benden ne istiyor olabilir?"

"Gardiyan, el koyduğu malzemeler arasında büyülü olduğunu düşündüğü her şey için onun araştırma yapmaya geldiğini söyler hep. Yanında, büyülü olabilecek bir şeyler var mıydı?"

"Belki," dedi Usha dudağını ısırarak.

"Sen! Elma hırsızı!" Gardiyan, sopasıyla kıkırdayan kenderi dürtüyordu. "Hemen şimdi buraya gel."

"Haydi Usha." Tas ayağa kalkıp elini tuttu. "Korkma. Hanım Jenna gerçekten de çok hoş biridir. Onunla ben birbirimizi

tanırız. Bir sürü değişik sebepten dükkanından dışarı atılmışlığım var."

Usha ayağa kalktı. Kenderin elini tutmadı. Yüzünü umursamaz bir kayıtsızlığa bürümeye çalıştı, demir çubuklu kapıdan kendi başına yürüdü.

Gardiyan, onun dışarı çıkmasına izin verdi ve Usha'nm arkasına sığınan Tasslehoffu tam yanından kayıp geçerken yakaladı. "Bak şimdi! Nereye gidiyorsunuz, Efendi Burrfoot?"

"Hanım Jenna'ya merhaba demeye tabii ki. Kaba olmak istemem."

"İstemezsin tabii, değil mi? Evet şimdi iyi ve kibar olup hücreye geri dön bakalım."

Gardiyan Tas'ı eliyle itip kapıyı kenderin yüzüne kapadı. Tas çubuklara tutundu, görebilmek için dikkatlice dışarı baktı.

"Merhaba, Hanım Jenna!" diye bağırdı küçük kollarını sallayarak. "Benim! Tasslehoff Burrfoot, Mızrak Kahramanlarından biri!"

Kırmızı ipek kapüşonlu bir pelerin giyen kadın, gardiyanın masasının yanında duruyordu. Kadın kafasını kenderin bağırdığı yöne doğru çevirip soğukça gülümsedi ve hafifçe başını salladı. Sonra yapmakta olduğu işe geri döndü -Usha'nm eşyalarını ayırıyordu, artık masanın üstünde düzenle sıralanmışlardı.

"Kulenin Efendisi hakkında konuşan kimse işte burada, Hanım Jenna."

Kadın daha iyi görebilmek için pelerininin kapüşonunu arkaya sıyırdı. Bir insandı, yüzü sevimliydi ama sanki beyaz mermerden yapılan binalarla aynı taştan yapılmış gibi soğuktu. Koyu gözleri Usha'ya ve onun içine bakıyordu.

Usha'nm midesi büküldü. Bacakları titredi. Ağzı kurudu. Bu kadının her şeyi bildiğini hemen anladı. Şimdi ona ne olacaktı? Koruyucusu onu uyarmıştı. İnsanlar İrdalara ogrelere baktıklarından daha iyi gözle bakmazlardı -belki daha da kötü gözle bakarlardı— ve insanlar ogreleri acımasızca katlederdi.

"Yakına gel Çocuk," dedi kadın narin, şekilli eliyle işaret ederek. "Işığa çık."

Kadın herhalde Usha'dan o kadar da fazla büyük değildi ama bir gizem aurası, güç ve büyü kırmızı cüppeli büyücüyü çevreliyor ona sayısız yıllar ekliyordu.

Usha küstahça ilerledi, bu büyücüye onu korkutamadığım

belirtmeye karar vermişti. Işığa çıktı.

Jenna'nın gözleri genişledi. One doğru bir adım attı, derin bir nefes aldı. "Lunitari kutsa bizi!" diye fısıldadı.

Hızlı bir hareketle kapüşonunu başına geçirdi ve gardiyana döndü. "Bu tutukluyu benim nezaretimde serbest bırakacaksınız, onu ve eşyalarını alacağım."

Kadın İrdaların hediyelerini toparladı, hepsini dikkatle, saygıyla tutuyordu ve onları sağlamca Usha'nın çantasına koydu. Gardiyan onlara derin bir şüpheyle baktı.

"Haklıydım öyleyse, değil mi Hanım Jenna. Büyülüler."

"Beni çağırmakla çok iyi ettin. Ve ben garip objeleri tutmak konusunda dersini almış olmana sevindim Torg. O kazayla kendine yaptığın büyüyü ters çevirmesi epey zor olmuştu."

"Bunu bir daha yapmayacağım, size söz veriyorum Hanım Jenna!" gardiyan ürperdi. "Onu alabilirsiniz. Ama onun için imza atmanız gerekli. Sizin sorumlu-luğunuzda. Eğer başka bir meyve tezgahını soyarsa bu durumda..."

"Başka bir meyve tezgahını soymayacak," dedi Jenna çabucak, Usha'nın torbalarını alırken. "Buraya gel Çocuk. Bu arada adın ne senin?"

"Usha. Ve eşyalarımı istiyorum," dedi yüksek sesle. Sesi planladığından çok daha yüksek çıkmıştı.

Jenna kuş tüyü gibi olan kaşlarını kaldırdı.

Usha kızardı, dudaklarını kemirdi. "Onlar benim," dedi aniden. "Onları çalmadım."

"Bunun farkındayım," diye karşılık verdi Jenna. "Bu kadar değerli olan büyülü objeler kendilerini çalmalarına izin vermezler. Denemeye çalışacak kadar aptal olanlar da belâlarını bulurlar." Kadın utancından kızarıp kafasını kitaba gömmüş, harıl harıl yazan gardiyana bir bakış attı. Jenna torbaları uzattı.

Usha onları alıp hapishanenin çıkışına doğru Jenna'yi takip etti.

"Beni oradan çıkarttığınız için size teşekkür ederim, Hanımım. Eğer sizin için yapabileceğim bir şey olursa, bana söyleyin yeter. Dükkanınız nerede? Belki bir gün uğrarım."

"Evet *zaten* uğrayacaksın. Hemen şimdi. Merak etme Usha. Seni tam olarak gitmek istediğin yere götürmeyi planlıyorum."

"Neresiymiş orası?" diye sordu Usha yüreği parçalanmış bir şaşkınlıkla.

"Dalamar'ı görmeye elbette. Kulenin Efendisi seninle tanışmakla oldukça ilgilenecektir Usha."

"Öyle olacağından emin ol!" diye çınladı tiz bir ses arkalardan. "Dalamar'a Tasslehoff Burrfoot'un selâm söylediğini iletin. Ayrıca söylesenize Hanım Jenna, siz de Usha'nın aşırı bir biçimde Raistlin'e benzediğini düşünmüyor musunuz?"

Büyücü durdu. Birinin ona kadar sayabileceği bir süre, olduğu yerde mükemmel sessizlikle bekledi. Sonra yavaşça arkasını döndü ve geri yürümeye başladı.

Usha kaçması gerekip gerekmediğini düşünerek kapının yanında durdu. Fazla uzağa gidemeyeceğini hissetti; bacakları pelte gibiydi. Hem nereye kaçabilirdi ki zaten? Yorgunlukla kapıya yaslandı.

Jenna gardiyanın yanına gitti, "Kenderi de benim sorumluluğum altında serbest bırak."

Torg kaşlarını çattı. "Emin misiniz, Hanımım? O tam bir baş ağrısı—"

"Eminim," dedi Jenna, sesi çelik kadar keskin ve soğuktu. "Onu hemen serbest bırak."

Torg anahtarlarını çıkarttı, aceleyle kapıya yöneldi ve kilidi açtı.

Tasslehoff tepe saçı sallanarak ve keseleri hoplayarak dışarı çıktı. Kibarca elini Jenna'ya uzattı.

"Nasılsınız? Resmi olarak tanıştırıldığımızı sanmıyorum. Ben Tasslehoff—"

"Kim olduğunu biliyorum," dedi "İnanıyorum ki Dalama/in sana bir iki çift sözü olacak."

"Ne kadar Harika! Dalamar'ı senelerdir görmüyordum. Onun, senin sevgilin olduğu doğru mu? Tamam, bana öyle bakman gerekmez. Caramon bana söylemişti. Dedi ki siz ikiniz—"

"Yürümeye başla," dedi Jenna oldukça sert bir sesle, kenderi hapishaneden sokağa doğru ittirerek. "Benim beş adım önümden git ve ellerini görebileceğim bir yerde tut. Usha, sen benimle kal."

"Başı çeken ben mi olacağım?" dedi Tas heyecanlanmıştı.

"Eğer öyle düşünmek istiyorsan," diye cevapladı Jenna. "Hayır, o yöne değil. Şehir surunun dışına çıkacağız, yaşadığım yere geri gidiyoruz."

"Ama ben Yüksek Büyücülük Kulesi'ni ziyaret edeceğimizi

sanıyordum!" diye feryat etti Tas. "Shoikan Korusu'nun içinden geçmek istiyordum! Bir keresinde uzaktan görmüştüm. Gerçekten şeytaniydi, dehşet verici ve ölümcüldü. Caramon'u neredeyse öldürüyordu, biliyorsun. Lütfen o yönde gidemez miyiz?"

"Saçmalama," dedi Jenna dişlerim sıkarak. "Aklı başında hiç kimse - ama anlıyorum ki bu tabir kenderleri içine almıyor-Shoikan korusunda yürümek istemez, özellikle de gece vakti. Shoikan korusunda hiç yürümedim ve kulede öğrenciydim. Eğer sizin için sorun değilse, daha sakin bir yolla bizi oraya nakledeceğim. Bu yüzden benim dükkanıma geri dönüyoruz."

Tas bir anlığına mahzunlaştı, sonra omuzlarını silkti "Ah iyi," dedi neşeyle. "En azından kuleye gideceğiz."

"Bu çok eğlenceli olacak," diye ekledi, kafasını çevirip önünden gitmekte olduğu Usha'ya bakarak. Yaşlı biri için oldukça enerjikti. "Yüksek Büyücülük Kulesi çok etkileyici bir yer! Yıllardır oraya gitmediğimi de söylemeliyim. Her çeşit büyü var orda -çoğu şeytani *ve* hepsi çok çok güçlü. Dalamar kara cüppeli bir büyücü ama onu görmek istediğine göre, sanıyorum ki sen de biliyorsun. O bir kara elf ve şimdi Ansalon'daki en güçlü büyücü."

Usha durup kendere baktı.

"Kara Cüppeli mi? Bir kara elf mi? Ama... bu doğru olamaz! Koruyucu beni onlardan birini görmem için göndermez. Mutlaka... muhtemelen başka bir Dalamar vardır."

Karanlığın içinden, çalan gümüş çanların çınlaması gibi bir gülme sesi duydu.

"Yürümeye devam et," dedi Jenna, eğlencesini bastırarak.

"Ve emin ol ki, Çocuk, sadece bir tane Dalamar var."

Yüksek BÜYöcöLük kuLesi. BİR akşaxr> vecnecH PARTİSİ.

ÖALACDAR'IN NAİ?OŞ

Gün ışığında Palanthas'ın Yüksek Büyücülük Kulesi herkesin sakındığı korkunç bir yerdi. Geceleyin ise kule dehşet bir yerdi.

Biz zamanlar Ansalon kıtasında beş tane Yüksek Büyücülük Kulesi vardı. Şimdi sadece iki tane kalmıştı. Bir tanesi VVayreth ormanındaydı ve büyücüler onlara ulaşılmasını istemezlerse kuleye ulaşmak imkânsızdı. İstedikleri takdirde, kulenin etrafındaki büyülü orman sizi bulur ve size kılavuzluk ederdi.

Palanthas'taki Yüksek Büyücülük Kulesi'ne de ulaşmak neredeyse imkânsızdı. İçinde ölmeyen koruyucuların yaşadığı, ağaçlardan oluşan bir direnç olan Shoikan Korusu tarafından çevrelenmişti. Korunun yaydığı korku o kadar güçlüydü ki çoğu kimse onu görüş alanına sokmaya dayanamazdı. Sadece Kraliçe Takhisis'e sadık olanlar ya da kulenin efendisi tarafından bahşedilmiş bir koruyucu tılsıma sahip olanlar lânetli koruya girebilirdi. Ve bunu başlarına bir şey gelmeyeceğinden emin olarak yapamazlardı. Kuleye bir iş için -ya da Jenna gibi zevk için- gidenler daha az tehlikeli bir yolla ulaşırlardı. Büyünün patikalarında yürürlerdi.

Jenna denetimindekileri eski surun olduğu yönden geçirip Yeni Şehir diye bilinen yere soktu. Kudret Çağı zamanında cüceler tarafından tasarlanmış ve inşa edilmiş olan Palanthas iki bölüme ayrılıyordu; Eski Şehir ve Yeni Şehir. Eski Şehir'in etrafı itinayla, tekerlek gibi uzanan surlarla çevrilmişti, içinde lordun sarayının bulunduğu ana bir göbekten yayılan yedi yol vardı. Çok önceden Eski Şehir'in dar sınırları içine sığmamaya başlamış olan Palanthas Halkı, Yeni Şehir'i inşa etmişti.

Surların dışına yayılan Yeni Şehir ticaret alanının merkeziydi. Tüccarların ikamet ettiği yerlerin bulunduğu gibi bütün büyük lonca binaları da burada bulunurdu.

Jenna'nın büyü malzemeleri dükkanı şehrin en iyi bölümündeydi, bu onun sihir müşterilerini derin kuşkularla izleyen komşu dükkan sahiplerinin rahatsızlıklarına yol açıyordu. Jenna'nın Yüksek Büyücülük Kulesi'nin Efendisi Dalamar ile sami-

mi olduğu biliniyordu. Ve Palanthas Lordu otorite makamı olarak kabul edildiği sürece, hiçbir vatandaş Kulenin Efendisi ile ters düşecek herhangi bir şey yapmaya cüret edemezdi.

Bu nedenle tüccarlar Jenna'dan yakındıkları hâlde bunu sessiz bir şekilde yapıyorlardı.

Üç ayın -gümüş, kırmızı ve siyah- imgeleriyle işaretlenmiş olan büyü malzemeleri dükkanına vardığında, Jenna'nm yaptığı ilk iş Tas'ın ellerini ipek bir kurdeleyle bağlayarak tedbir almak oldu. Ve bundan sonra kapıyı koruyan büyüyü kaldırdı. Misafirlerini içeri buyur etti.

"Bu o kadar önemli mi?" siye sordu Usha, kenderin bağlarını göstererek. "Biliyorsun ki o bir hırsız değil."

Jenna Usha'ya bakıp kaşlarını kaldırdı.

Usha bu kadar dikkâte değer ne söylediğini düşünerek kızardı dudaklarını ısırdı.

"Esasında kafama takmıyorum, gerçekten," dedi Tas neşeyle, bileklerine bağlı ipek kurdeleye hayran olarak. "Ben buna alışığım."

"Bu benim para kaybetme konusunda endişelenmemden çok onun ve bizim güvenliğimiz için," diye cevap verdi Jenna. Usha'ya ince bir buz çatlaması ya da odanın içindeki lambanın ateşle yanması gibi gelen bir şeyler söyledi. Jenna genç kadına keskin bir bakış attı, "Kenderleri hiç tanımıyorsun değil mi?"

Usha deliler gibi, Koruyucusu'nun ona ne dediğini düşündü, daha fazla ilgi göstermiş olmayı diledi. Blöf yapmak zorunda kalmıştı ve zamanını harcadığı gibi moral bozucu bir hisse kapıldı. "Ne kadar da garip bir soru bu. Tabii ki kenderler hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum. Ansalon'da yaşayan herkes bilmez mi?"

"Ne yazık ki evet. İşte tam olarak bu yüzden sordum. Bu yoldan gelin. Onu yerine koy!" diye emir verdi Jenna Usha'ya keskince. Kız sadece sevimli bir şişeyi incelemek için biraz durmuştu o kadar. "Onun vücuduna düşen bir damlası etinin büyük parçalar hâlinde dökülmesini sağlayabilir. Allah aşkına, hiçbir şeye dokunma! Sen de en az bir kender kadar kötüsün, ikiniz de benimle gelin."

Usha şişeyi dikkatle rafa yerleştirdi. Ellerini arkasında birleştirdi, her şeyi aynı anda görmeye çalışarak ama başarama-yarak hızlıca ilerledi. Dükkan hakkındaki baş izlenimi, aynı

zamanda hem ayartıcı hem de tiksindirici olan kokuydu. Ölü ve çürük maddelerle dolu kavanozların yanında baharat kavanozları ve keskin kokulu otlar bulunuyordu. Büyü kitaplarının bazıları küflenmişti ve kötü kokuyorlardı, bir koca duvarı kaplayan raflara itinayla yerleştirilmişlerdi. Cam kutuların içinde mücevherler parıldıyordu.

"Laboratuarım mahzende bulunuyor," dedi Jenna kapıyı açarken "Burada da hiçbir şeye dokunmayacaksınız!"

Bir merdivene açılan kapı, garip ve okunması imkânsız sembollerle işaretlenmişti. Jenna Tasslehoff a *bizzat* eşlik etti, onu tepe saçından kavramıştı ve bir şeyleri karıştırmaya yeltendiği zaman acı verici bir şekilde saçını çekiyordu. Usha'ya arkalarından aşağı inmesini işaret etti.

Laboratuar yer altındaydı, dükkanın hemen altında. Girişte bir ışık vardı ama soluk, ürkütücü bir mavi ışıktı ve çok az aydınlatıyordu. Usha aşağı inerken adımlarına dikkat etmek zorunda kalmıştı.

"Şimdi ikiniz de orada durun ve Kıpırdamayın," diye emretti Jenna zemin kata indiklerinde. Kadın gölgeler içinde kayboldu. Bir süre sonra biriyle kısık ve anlaşılmaz bir sesle bir şeyler konuştuğunu duydular.

Usha Tasslehoffu tam gezinmeye başladığında yeşil gömleğinin yakasından yakaladı.

"Bize kıpırdamamızı söyledi," diye azarladı Usha.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Tas. Gerçekten de pişman görünüyordu. "Ben kıpırdamak istememiştim. Hepsi ayaklarımın suçu. Aklım onlara kıpırdamamalarını söyledi, ama bazen aklımın düşündüğü şey o kadar aşağılara gitmiyor. Düşünceler dizerimde bir yerlerde duruyor gibi. Ama sen de bunun müthiş derecede heyecan verici olduğunu düşünmüyor musun? Şuraya baksana!" heyecandan nefesi kesilmişti, "Bu bir insan kafatası! Bence ona şöyle bir bakmama aldırış etmez—"

"Evet, bence eder," dedi Usha sinirle. "Şimdi doğru dur." Tas'ı hızlıca yakaladı, Jenna'nın emirlerine karşı gelmesinden korktuğu için değil, çaresiz bir şekilde birine tutunma ihtiyacı hissettiği için yapmıştı bunu.

"Seni de yanımızda getirdiği için memnunum," diye ekledi Usha birdenbire. "Sebebini tam olarak bilmiyorum ama, senin etrafında bulunmanı sevmiyor gibi."

"Ah başka seçeneği yoktu," dedi Tas omuz silkerek, "Raistlin hakkında söylediğim şeyi söyledikten sonra tabii."

"Benim Raistlin'e benzemem konusunda neyi kastettin? Anlamıyorum. Raistlin de kim?"

"Raistlin de kim mi?" diye tekrarladı Tasslehoff afallamış bir şekilde, fısıl-dayarak konuşmayı unutarak. "Raistlin Majere'yi hiç duymadın mı? Ben Ansalon'da, Raistlin'i duymayan birinin olacağını sanmıyordum!"

Usha bir hata yaptığını anlayıp küçük bir kahkaha attı. "Ah, O Raistlin! Evet onu kesinlikle duydum tabii ki. Sadece hangi Raistlin'den bahsettiğini bilmiyordum. Geldiğim yerde Raistlin ismi oldukça yaygındır. Bizim köyde Raistlin isminde bir sürü kimse vardır. Elfçe bir isim bu, değil mi?"

"Sanmıyorum," diye cevapladı Tas daldığı düşünceler arasından. "Raistlin bir elf değildi ve Caramon kesinlikle bir elf değil. Caramon eğer onu parçalara bölerseniz üç elf edecek kadar iri. Ve onlar ikiz kardeşlerdi ve elfler o kadar sık ikiz kardeş edinemezler hatırladığım kadarıyla. Qualinesti'yi ziyaret edeli epey uzun zaman oldu. Beni sınırdan geçirmezler, oysa yeni Güneşin Sözcüsünü tanıyorum. Tanis'in oğlu, Gil. Tanis Yarımelf i duydun değil mi?"

"Kim duymamıştır ki!" diye haykırdı Usha, kendini de dahil edebilmek için.

En azından, pek de emin olmayarak, Raistlin'in bir erkek olduğunu öğrenmişti. Ve Caramon adında biriyle bir alâkası vardı. İzlerini beceriyle örttüğü için kendi kendini tebrik eden Usha Jenna geldiğinde bir sonraki sorusunu düşünüyordu.

"Raistlin'in kim olduğunu biliyor, seni kandırmasına izin verme kender. Şimdi buraya gelin, ikiniz de. Dalamar'la konuştum ve—"

"Dalamar! O burada mı? Dalamar!" diye öttü Tasslehoff ellerini sallayarak. "Heyyoo! Benim Tas. Beni hatırladın mı? Ben—"

"O burada değil," diye kesti lafını Jenna, sert ve soğuk bir tonda. "O kulede. Bizim iletişim kurmak için yollarımız var, onun ve benim. Şimdi, yerdeki tuzdan daireyi görüyor musunuz?"

Usha göremiyordu; loşluk yüzünden yeri bile göremiyor-du ama tam o anda lambadan yayılan ışık yoğunlaştı. Daire açıkça görünür oldu.

"Dikkatlice içine girin," diye talimat verdi Jenna. "Tuza bas-

madığınızdan emin olun."

"Biliyorum!" diye haykırdı Tas, aşırı derecede heyecanlanmıştı. "Par-Salian'ın Caramon ile bunu yapışını görmüştüm. Bu kendimi yanlışlıkla bir fareye çevirdiğim zamandı. Görüyorsun, Usha VVayreth Kulesi'ndeydim ve bu yüzüğü buldum -iki kırmızı taşı olan beyaz yüzük- ve onu taktım ve—"

"Gilean aşkına çeneni tut!" dedi Jenna dişlerini sıkarak. "Soksa ben, seni bir fareye dönüştürürüm! Kendimi de bir kediye dönüştürürüm."

"Bunu gerçekten yapabilir misin? Nasıl bir kedi olacaksın?" diye gevezelik etmeye devam etti Tas, "Belki de onun yerine beni bir kediye dönüştürebilirsin. Hiç kedi olmadım..."

"İkiniz de ellerimi tutun," diye devam etti Jenna kenderi duymazdan gelerek. "Gözlerinizi kaparsanız başınız dönmez. Ve ne olursa olsun ellerimi bırakmayın."

Usha'nm kafasının içinde sürünüp, bükülerek çıkan sözler söyledi. Bir anda yer sanki çökmeye başlamıştı. Usha'nm midesi de onunla beraber allak bullak oldu ve yüzüne rüzgârın çarptığı gibi korkunç bir hisse kapıldı. Jenna'nın elini tutması hakkında uyarılmasına gerek yoktu. Büyücüye dehşetle tutunuyordu."

Sonra Usha sert bir zeminde duruyordu. Rüzgâr sesi ve hissi yatıştı. Karanlık gitmişti. Gözlerini parlak bir ışığın karşısında kıstı.

"Artık bakabilirsin," diye geldi Jenna'nın sesi. "Geldik. Sağ salim Palanthas'ın Yüksek Büyücülük Kulesi'nde duruyorsun."

Usha gözlerini açmak istediğinden emin değildi. Kender'in anlattığına göre, bu Yüksek Büyücülük Kulesi şeytani, korkunç bir yerdi. Tasslehoff daha şimdiden biriyle hevesli bir şekilde konuşuyordu, ona kibarca cevap veren ama aklı başka yerlere dalıp gitmiş biriydi.

"Gözlerini aç Usha," diye tekrarladı Jenna sertçe.

Usha gözlerini kırpıştırarak söyleneni yaptı ve kendini, duvarda zincirlerle kelepçelenmiş vücutların asılı olduğu korku dolu bir zindanda bulmadığı, bunun yerine iyi dekore edilmiş bir odada bulduğu için hayrete düştü. Duvarlar üzerinde fantastik hayvanların bulunduğu renkli duvar kağıtlarıyla kaplıydı. Karmakarışık ve hoş desenlerle dolu dokuma kilimler yerlere serpiştirilmişti.

"Hoş geldin Usha. Kuleme hoş geldin," dedi bir ses.

Usha -Koruyucusunun onları betimlemesine göre-yalmzca bir elf olabilecek şeyi görmek için döndü. Uzun ve incecik, güzellik konusunda neredeyse Irdalarla rekabet edebilecek olan adam, gizemli sembollerle süslenmiş olan yumuşak, kara bir cüppeye bürünmüştü.

"Ben Dalamar'im," dedi elf.

Sesi bir flüt müziği kadar tatlı, berrak ve ayartıcıydı. Kıza doğru yaklaştı, hareketleri zarif, akıcı ve kıvraktı. Omzuna kadar gelen saçları yumuşak ve siyahtı. Gözlerine bakana kadar ona hayran olmuş, ondan büyülenmişti. Gözleri onu yakaladı, hapsetti ve onu emmeye başladı. Korkmuştu, bakışını kaçırmaya çalıştı. Gözler onu serbest bırakmayı reddetti.

"Bu torbalar ağır görünüyor, onları ben alayım," diye önerdi Dalamar.

Usha torbalan hiç düşünmeden verdi.

" Sen titriyorsun, canım," diye gözlemledi Dalamar ve rahatlatıcı bir sesle ekledi, "Korkma. Sana zarar vermem ve belki de sana karşı oldukça iyi olabilirim. Lütfen otur. Sana biraz şarap koyayım mı? Yemek ikram edeyim mi?"

Bir masaya doğru yürüdü ve bu hareketiyle Usha'yı bakışının büyüsünden serbest bıraktı. Kız masaya baktı. Kapalı çömleklerden cezbedici kokular yayılıyordu. Kaseler dolusu soğuk meyve bir şamdanın aydınlık ışığında parıldıyordu. Tasslehoff şimdiden masaya kurulmuş kapaklarını açıyor ve beğeniyle yemekleri kokluyordu.

"Bu gerçekten *de* iyi görünüyor. Sadece bir saat önce yemek yedim. Ama hapishane çorbası da uzun süre midenizde durmaz. Palanthas hapishanesinin çorbası hakkında kötü bir şeyler söylemiyorum," diye ekledi Tas, endişeyle Dalamar'a bakarak. "Onlara beğenmediğimi söylemezsin, değil mi? Yani demek istiyorum ki, bence gerçekten de oldukça lezzetli. Aşçıbaşı'nın hislerini incitmek istemem."

"Bir tek kelime bile etmem," diye söz verdi Dalamar, soğuk bir gülümseyişle. "Umarım benim fakir yemeğim de o kadar güzeldir. Kızarmış tavuk, ekmek, meyve, şekerlemeler ve tatlı fındıklar —korkarım gecenin bu vaktinde size ikram edebile-cek-lerimin hepsi bu kadar."

Usha bir anda aşırı bir şekilde acıkmıştı.

"Mükemmel görünüyor!" dedi ve ne yaptığını tam olarak

bilmeden, rahat sandalyelerden birine kurulup tabağına yemek koymaya başladı.

"Hayatımda hiç bu kadar aç olmamıştım," dedi Tas'a.

"Ben de," diye abuk sabuk mırıldandı, ağzına bir bütün pişmiş elmayı tıktığı için. Olağan üstü bir gayretle çiğnedi, yuttu, tabağım daha fazlası için uzattı. "Heyecandan dolayı olmalı."

"Öyle olmalı," dedi Usha pişmiş bir tavuk göğsünün gevrek, kahverengi derisini ısırırken.

Tadı harikaydı, keyifle içini çekti, tavuk göğsünü silip süpürdü ve başka bir taneye başladı. Tam o anda kendisi ve Tas'in odada yalnız olduklarını anladı.

"Jenna ve Dalamar'ın nereye gitmişlerdir, sence?" diye sordu Usha o kadar da çok umursamayarak. Bir bardak sıcak, baharatlı elma şarabı aldı, daha evvel bu kadar lezzetli bir şey tatmadığını düşündü ve iki bardak daha içti.

"Bilmem." Tas kocaman bir ekmeği şiddetle kemiriyordu.. "Ayrıldıklarını görmedim. Ama bu alışılmadık bir şey değil zaten. Burada insanlar hep bu şekilde gelip giderler. Al işte, bak, torbaların da gitmiş."

"Gerçekten de gitmişler." Usha herhangi bir sebepten dolayı bunu komik buldu.

Kız güldü. Tasslehoff güldü. Gülmek onları susattı ve daha fazla elma şarabı içtiler. Susuzlukları onları acıktırdı ve yemeye devam ettiler... yediler ve yediler.

En sonunda ara veren Usha ellerini temiz bir beze sildi. Sonra sandalyesinde arkasına yaslanarak Tas'a şöyle dedi, "Bana şu Raistlin adındaki kimseden biraz daha bahset."

* * * * *

Başka bir odada, Jenna Usha'nın torbasındaki malzemeleri bir masaya serdi. Dalamar üzerilerine eğilmişti, onlara deymemeye dikkat ediyordu ama onları eleştirel bir gözle inceliyordu.

"Hepsi bu," dedi Jenna.

"Öbür torbada ne var?"

"Elbiseler, hepsi üzerine giydikleri gibi ipekten yapılmış. Başka bir şey yok."

"Bana bir mesajı olduğu hakkında bir şeyler söylemiştin."

"Bu gardiyana söylediği şeydi. Üç olasılık var; ya yalan söylüyor, ya onu aklında tutuyor ya da üzerinde taşıyor."

Dalamar düşünüp taşındı. "Yalan söylediğinden şüpheliyim. Ne amaçla söylesin? Açıkça belli ki kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok."

Jenna burnunu çekti. "Raistlin Majere ismini de tanımadığını iddia ediyor."

"Bu olası, her şey göz önünde bulundurulmalı," diye devam etti Dalamar, torbanın içindekileri denetleyerek. Ellerini üzerilerinde tutarak bazı sözler söyledi. Masadaki her nesne hafif bir ışıkla parlamaya başladı, birkaç tanesi diğerlerinden daha parlaktı. Elini indirip tatmin olarak iç çekti. "Haklısın. Hepsi büyülü, bazıları aşırı derecede güçlü. Ve hiçbiri, hiçbir tarikatın herhangi bir büyücüsü tarafından yapılmamış. Benimle aynı fikirde misin sevgilim?"

"Kesinlikle." Jenna ellerini adamın omuzlarında kaydırdı, yanağından hafifçe öptü.

Dalamar gülümsedi ama ilgisini büyülü alet edevattan ayırmadı. "İçlerinde ne gibi büyülerin saklı olduğunu merak ediyorum," dedi arzuyla.

Elini tekrar uzattı, bu sefer hünerle bir geyik şeklinde oyulmuş küçük kehribar parçasına doğru hareket ettirmişti. Çekinerek, yüzünü buruşturarak -sanki olacakları biliyormuş gibi- kehribara parmağının ucuyla dokundu.

Mavi bir şimşek çaktı, bir cızırdama sesi duyuldu. Dalamar'ın acıyla nefesi kesildi ve aceleyle elini geri çekti.

Jenna dudaklarını büzerek kafasını salladı.

"Sana ne olacağını söyleyebilirdim. Onlar bir kişinin kullanması için tasarlanmış sadece tek bir kişinin."

"Evet o kadarını ben de tahmin etmiştim. Yine de denemeye değerdi."

İkisi birbirine baktılar aynı kanıya varmışlardı.

"İrda yapımı mı?"

"Hiç şüphesiz," diye cevap verdi Dalamar. "Wayreth Kulesi'nde saklanan bunlar gibi çok az ziynetimiz var. İşçiliği hatırlıyorum ve—" incinmiş elindeki acıyı silkeledi, "etkilerini de."

"Onları kullanamayız ama İrdalar onları bu kıza verdiyse, o kesinlikle kullanabilir. Kaldı ki onda sanattan hiçbir iz duyum-

sayamıyorum.

"Yine de yeteneği olması lâzım. Eğer olduğunu düşündüğümüz kişiyse."

Jenna hayrete düşmüş gibi görünüyordu. "Bundan şüphen mi var? Gözlerini görmedin mi? Sıvı altın gibiler! Krynn'de sadece tek bir adam öyle gözlere sahipti. Kender bile onun farkına vardı."

"Tasslehoff mu?" Dalamar bakışlarını, incelediği ziynetlerden kaldırdı. "Öyle mi yaptı? Onu neden yanında getirme riskini göze aldığını anlayamamıştım. Ne dedi?"

"Çok fazla şey. Ve çok yüksek sesle," diye cevap verdi Jenna zevksizce. "İnsanların dikkatini çekmeye başlamıştı."

"Ve kenderlerin de tabii." Dalamar pencereye doğru yürüdü, kuleyi çevreleyen ebedi karanlığın sadece daha da derinleşmesini andıran geceye baktı. "Efsane gerçek olabilir mi?"

"Başka ne olabilir ki? Kızın Ansalon'dan uzaklarda bir yerde yetiştirildiği besbelli. Yanında İrdalar tarafından yapılmış çok değerli büyülü eşyalar taşıyor. Kender onu tanıdı ve bunların hepsinin ötesinde altından gözleri var. Yaşı da tutuyordun Ve sonra buraya yönlendirilmiş olması gerçeği de var."

Dalamar kaşlarını çattı, neticede bu fikirden memnun değildi. "Sana yeniden hatırlatayım, Raistlin Majere öldü. Yirmi seneyi aşkın bir süredir ölü."

"Evet, benim canım. Sinirini bozma." Jenna elini Dalamar'ın yumuşak saçlarına daldırdı, yavaşça kulağını öptü. "Ama Magius'un Asası ile ilgili küçük bir mesele olmuştu. Kulenin Laboratuarında kilitliydi. Kimseyi geçirmemek, hatta seni bile geçirmemek için emir almış ölmeyenler tarafından korunuyordu. Yine de asa şimdi kimde? Raistlin'in yeğeni Palin Majere'de ."

"Asa Raistlin tarafından hediye edilmiş olduğu kadar Magius'un kendisi tarafından hediye edilmiş de olabilir," dedi Dalamar rahatsızlıkla, kadının doku-nuşundan kurtularak. "Magius olması daha olası, çünkü o şövalye Huma ile arkadaştı ve Palin'in kardeşlerinin şövalyeliğe girmeyi tasarladıklarını da herkes biliyordu. Bunların hepsini Divan'a açıkladım—"

"Evet sevgilim," dedi Jenna, gözlerini kısarak. "Ama hâlâ rastlantıya inanmayı reddeden sensin. Genç kadını buraya getiren bir rastlantı mıydı?

Yoksa başka bir şey mi?"

"Belki de haklısmdır," dedi Dalamar anlık bir düşünceden sonra.

Geniş, süslü püslü çerçeveli bir aynanın yanına yürüdü. Jenna ona katıldı. Kısa bir süre için sadece kendi yansımalarını gördüler. Dalamar uzanıp elini camın üzerinde gezdirdi. Yansımalar kayboldu, onların yerine tılsımlı yemeklerden yiyip büyülü elma şarabından içen, hiçbir şeye ve her şeye gülen Usha ve Tasslehoff geldi.

"Ne kadar da garip," diye mırıldandı Dalamar, onları izleyerek, "Bunun bir efsaneden başka bir şey olmadığını düşünmüştüm. Ama işte orda oturuyor."

"Raistlin'in kızı," dedi Jenna yavaşça. "Raistlin'in kızını bulduk!"

" 7
SON YUV eski ÖOSTlAR ARASIMDA BÎR QÖRÜŞCD6.

Solace'ta gece vaktiydi. Günün sıcaklığı hâlâ yerini koruyor, topraktan, ağaçlardan ve evlerin duvarlarından yükseliyordu. Ama en azından gece, gökyüzünden aşağı hiddetli bir tanrının şeytani gözleri gibi bakan kızgın, ateşten güneşi silmişti. Gece olunca göz kapanmıştı, insanlar rahat bir nefes alıp dışarı çıkmaya cesaret edebiliyordu.

Bu yaz, Solace'taki herkesin hatırlayabildikleri arasında en sıcak ve en kurak olanıydı. Toprak sokaklar sıcaktan kavrulmuş; çatlaklar oluşmuştu. Ne zaman bir at arabası güçlükle geçse, havada asılı kalan boğucu bir toz yükseliyor, kasvet verici bir örtüyle vadinin üzerini örtüyordu. Devasa vallen ağaçlarının yaprakları kurumuş, zayıflıkla sarkmıştı ve gıcırdayan kurumuş dallar yüzünden cansız görünüyorlardı.

Solace'ta hayat altüst olmuştu. Normal günlerde bir koşuşturma hakim olur, hareketli zamanlar yaşanır, insanlar *pazara* çıkar, çiftçiler tarlalarda çalışır, çocuklar oynar, kadınlar derede çamaşır yıkardı. Ama şimdi günler ağaçların yaprakları gibi boş, cansız ve solgundu.

Tarlalardaki ekinler boğucu sıcak yüzünden kurumuştu. Bu yüzden çiftçiler *pazara* çıkmıyordu. Pazar yerindeki çoğu tezgah kapanmıştı. Oyun oynamak için hava çok sıcaktı. Bu nedenle çocuklar evlerinin içinde duruyor, huysuzluk yapıyor, zırıldanıyor ve sıkılıyordu. Coşup taşan dereler, sicim gibi akıp giden çamurlu su birikintilerine dönüşmüştü. Kristalmir Gölü'nün suları anormal bir şekilde ılıktı. Kıyı çizgisine ölü balıklar serilmişti. Gündüz vakti çok az insan evlerinin kısmi serinliğini terk ediyordu. Dışarı geceleyin çıkıyorlardı.

"Yarasalar gibi," dedi Caramon Majere hüzünle, arkadaşı Tanis Yarımelfe "Hepimiz yarasalara döndük, gündüz vakti uyuyup geceleyin uçan yarasalara..."

"Burası hariç her yerde uçan yarasalar," diye belirtti Tika. Caramon'un sandalyesinin arkasında durmuş kendini bir tepsiyle yelpazeliyordu. "Savaş sırasında bile işler bu kadar kötü değildi."

Devasa bir vallen ağacının ana dalları üzerine kurulmuş

olan Son Yuva Hanı, parlakça ışıklandırılmıştı. Bu genellikle gecenin geç vaktinde seyahat edenler için bir hoş geldin işaretiydi. Buzlu camda parlayan ılık ışık, soğuk biranın, baharatlı şarabın, bal likörünün, yakıcı elma şarabının ve tabii ki Otik'in meşhur baharatlı patateslerinin imgelerini canlandırıyordu insanın aklında. Ama han bu gece de bundan evvel bir çok gecedir olduğu gibi bomboştu. Tika artık yemek pişirmek için ateş yakma zahmetine katlanmıyordu. Mutfağın rahatça çalışılmayacak kadar çok sıcak olması da bir o kadar etki ediyordu.

Barın etrafında toplanıp, Mızrak Savaşı hakkında hikayeler anlatacak ya da taze dedikoduları paylaşacak hiç müşteri yoktu. Elfler arasında çıkan bir sivil savaş söylentisi vardı. Thorbardin Cüceleri'nin halklarının tümüne, ülkelerine geri dönmelerini ya da —elf saldırısından korktukları için— dağdaki istihkamlarının kapılarını kapadıklarında dışarıda kalmayı göze almalarını bildirdikleri de söylentiler arasındaydı. Hiçbir seyyar satıcı, alışıldığı gibi yoldan geçmiyordu. Hiçbir hurdacı tencere tamir etmeye gelmiyordu. Hiçbir ozan şarkı söylemek için belirivermiy-ordu. Bu günlerde hâlâ yolculuk eden tek halk kenderlerdi ve genelde gecelerini hapishanelerde geçiriyorlardı, hanlarda değil.

"insanlar gergin ve tedirgin," dedi Caramon, ortadan kaybolan müşterileri için kendini bir açıklama yapmak zorunda hissederek. "Bütün bu savaş söylentileri yüzünden. Ve eğer bu sıcaklık sona ermezse hiç hasat da yapılamayacak. Yiyecekler bu kışı çıkarmaya yetmeyecek. İşte bu yüzden gelmiyorlar—"

"Biliyorum canım. Biliyorum." Tika tepsiyi tezgahın üzerine koydu. Kollarını kocasının kaslı omuzlarına doladı, ona sıkı sıkı sarıldı. "Ben sadece konuşuyordum. Sen bana aldırma."

"Sanki sana hiç aldırmayabilirmişim gibi," dedi Caramon, ellerini karısının saçına daldırarak.

Geçen yıllar ikisi için de kolay olmamıştı. Tika ve Caramon hanı geçindirmek için çok çalışmışlardı ve bu her ne kadar sevdikleri bir iş olsa da kolay değildi. Müşterilerinin çoğu uyurken Tika uyanık olur, kahvaltıyı hazırlardı. Bütün gün boyunca toplanması gereken odalar, hazırlanması gereken yemekler, neşeli bir gülücükle karşılanması gereken müşteriler, yıkanması gereken giysiler vardı. Gece olduğunda ve müşteriler

yattığında Tika yerleri süpürür, maşları siler ve ertesi gün neler yapacağını planlardı.

Caramon hâlâ üç adam kadar güçlüydü ve hâlâ üç adam

kadar büyüktü fakat iddia ediyordu ki, bel ölçüsü kesin görevi olan yemekleri tatma işi yüzünden değişmişti. Şakaklarmdaki tüyler biraz grileşmişti ve alnında, kendi deyimiyle, "derin düşünme çizgileri" vardı. Güler yüzlüydü, cana yakındı ve hayatı olduğu gibi kabul ediyordu. Oğullarıyla gurur duyuyor, kızlarına tapıyor ve karısını çok seviyordu. Tek pişmanlığı, tek üzüntüsü ikiz kardeşini kötülüğe ve hırsa kaptırmış olmasıydı. Ama bu küçük bulutun hayatını karartmasına hiçbir zaman izin vermemişti.

Yirmi beş yıldır evli oluşuna ve beş çocuk doğurmuş olmasına rağmen, Tika barın içinde yürüdüğü zaman hâlâ nice başlar döndürüyordu. Yıllar sebebiyle biraz tombullaşmış, elleri köpüklü suda durmaktan çatlamış ve kızarmıştı. Ama gülümseyişi hâlâ bulaşıcıydı ve gür, kızıl kıvırcık saçlarında tek bir gri telin olmayışıyla hâlâ gurur içinde övünebiliyordu.

Tanis için aynı şey söylenemezdi. Gördüğü kadarıyla insan kanı hızlı bir şekilde soğuyordu. Elf kanı onu ısındırmak için çok az şey yapabilirdi. Hâlâ güçlü olduğu, kendi savaşını verebileceği hâlde işlerin oraya varmamasını umut ediyordu.

Herhalde saçını gümüş rengine, sakalını griye dönüştüren şey hüzün, endişe ve şu geçen birkaç ayın kargaşasıydı.

Tika ve Caramon müşfik sarılışlarını bir süre korudular. Birbirilerinde huzur ve rahatlık buluyorlardı.

"Ayrıca," diye ekledi Tika, Tanis'e bakarak, "Bizim meşgul olmamamız senin için daha iyi. Ne zaman gelmelerini bekliyorsun?"

Tanis pencereden dışarı baktı, "Karanlık çökmeden önce değil. En azından bu Porthios'un planıydı. Bu Alhana'mn kendini nasıl hissettiğine bağlı olacak..."

"Kırlarda yayan yürüyor! Bu hâldeyken ve böyle bir sıcakta. Erkekler!" Tika burnunu çekti. Doğrulup kocasının kafasına şakacıktan vurdu.

"Niye bana vuruyorsun?" diye sordu Caramon, kafasını ovalayarak ve karısına bakarak. "Benim bu işle bir alâkam yok."

"Hepiniz aynısınız, işte bu," dedi biraz üstü kapalı bir şekilde. Pencereden dışarı, toplanan karanlığa doğru önlüğünü elinde kıvıra kıvıra baktı.

O orta yaşlı, diye fark etti Tanis bir anda. Garip. Daha evvel hiç dikkat etmemiştim. Herhalde bunun sebebi Tika VVaylan'ı her düşünüşümde, ejderanların kafasına tavasıyla bam güm vuran

kırmızı saçlı, işveli kızın aklıma gelmesidir. Bu kızı Tika'nın yeşil gözlerinde hep bulabilirdim, ama bu gece değil. Bu gece ağzının kenarındaki çizgileri ve omuzlarındaki kamburluğu görüyorum. Ve gözlerinde ise korkuyu.

"Oğlanlarla ilgili kötü bir şeyler var," dedi aniden. "Bir şeyler oldu. Biliyorum bunu."

"Hiçbir şeyin olduğu yok," dedi Caramon, oldukça canı sıkılarak. "Sen yorgunsun. Hava çok sıcak—"

"Ben yorgun değilim. Ve sıcak yüzünden değil!" dedi Tika dişlerini sıkıp kendini kaybederek. "Daha evvel hiç böyle hissetmemiştim." Elini kalbinin üstüne koydu. "Sanki boğuluyorum. Nefes alamıyorum, kalbim de öyle sızlıyor ki. Ben... ben sanırım Alhana'mn odasına bir bakacağım."

"Sen buraya geldiğinden beri saat başı o odaya gidip durdu, Tanis." Caramon iç çekti. Karısını merdivenleri çıkarken izledi. Yüzünde kaygılı bir ifade vardı. "Bütün gündür bir tuhaf davranıyordu. Dün gece başladı, hatırlayamadığı korkunç bir rüyayla. Ama çocuklar şövalyeliğe katıldığından beri bu böyle. Seremonide en çok göğsü kabaran kişi o olmuştu. Hatırlıyor musun Tanis? Sen de oradaydın."

Tanis gülümsedi. Evet hatırlıyordu.

Caramon başını salladı. "Ama o gece, biz yalnız kaldığımızda uyuyana kadar ağladı. Gençken ejderanlarla savaşmayı düşünmüyordu. Ona bunu hatırlattım. Bana 'salak' olduğumu söyledi. Dedi ki; o, o zamanmış ve bu, bu zamanmış ve ben büyük bir ihtimâlle bir ana kalbini anlayamıyormuşum. Kadınlar."

"Genç Sturm ve benim adaşım neredeler?" diye sordu Tanis.

"Onlardan en son haber aldığımızda kuzeye, Kalaman'a doğru gidiyorlardı. Anlaşılan Solamniya Şövalyeleri en sonunda seni dikkate almaya başladı Tanis. Takhisis'in Şövalyeleri konusunda demek istiyorum yani." Salon boş olduğu, odada ikisinden başka kimse olmadığı hâlde Caramon sesini alçalttı. "Palin kıyı şeridinde devriye gezmek için kuzeye gittiklerini yazdı."

"Palin onlarla mı gitti? Bir büyücü?" Tanis hayrete düşmüştü. Bir anlığına kendi sorunlarını unutmuştu.

"Gayri resmi olarak. Şövalyeler yanlarında bir büyücünün bulunmasını hiçbir zaman onaylamazlar ama bu sıradan bir

devriye görevi olduğundan Palin'in kardeşlerine eşlik etmesine izin verdiler. En azından Yüksek Kumandan böyle dedi. Palin kesinlikle bundan daha fazlası olduğunu düşünüyor. Ya da öyle ima etti."

"Onu böyle düşündüren şey ne?"

"Justarius'un ölümü, bir neden tabii."

"Ne?" Tanis bakakaldı. "Justarius... Öldü mü?"

"Bilmiyor muydun?"

"Nasıl bilebilirdim?" dedi Tanis. "Aylardır elflerin sivil savaşa girmelerini önlemek için elimden geleni yaparak ormanlarda dolaşıyordum. Bu gece Silvanesti'den ayrıldığımdan beri gerçek bir yatakta uyuyacağım ilk gece olacak. Justarius'a ne oldu? Peki şimdi Büyücüler Divanı'nın başı kim?"

"Tahmin edemiyor musun? Eski dostumuz." Caramon neşesizdi.

"Dalamar. Tabii ki. Bunu bilmeliydim. Ama Justarius—"

"Detayları bilmiyorum. Palin fazla bir şey söyleyemiyor. Ama Ansalon üzerinde kimse yapmadıysa bile, üç ayın büyücüleri senin Kara Şövalyeler hakkındaki uyarılarını dikkate aldı. Justarius Fırtına Kalesi'ndeki Gri Cüppelilere bir baskın yapılmasını emretti. O ve bir çoğu kuleye girdiler. Hayatlarını zar zor kurtararak kaçtılar, Justarius onu bile yapamadı."

"Ahmaklar," dedi Tanis acı acı. "Ariakan'ın büyücüleri çok güçlü. Dalamar'ın söylediğine göre, büyülerini üç aydan birden çekiyorlarmış. VVayreth'ten gelen küçük bir büyü kullanıcısı birliği Gri Kule'ye girerse başlarına bir felaket gelecek demektir. Dalamar'ın bunun gibi akılsız bir tasarıya katılacağını aklım almıyor."

"İşin içinden yeterince iyi çıktı." dedi Caramon basitçe. "Düşünmen gereken bütün bunlar arasında hangi tarafta olduğu. O da Karanlık Kraliçe'ye hizmet ediyor."

"Onun sadakati ilk başta büyüye karşıdır. Ona Shalafisinin öğrettiği gibi."

Tanis eski hatıralarıyla gülümsedi ve Caramon'un da gülümsediğini görmekten memnun oldu. Caramon'un ikiz kardeşi olan Raistlin Dalamar'ın shalafisiydi -öğretmen teriminin elfçesi. Ve ilişkileri bir felaketle ve neredeyse Krynn'in yıkımıyla bitmiş olsa bile Dalamar

shalafisinden çok şey öğrenmişti, itiraf etmekten hiç kaçınmadığı bir boyun borcu.

"Evet sen kara elfi benden daha iyi tanıyorsun," diye belirtti Caramon. "Her neyse, baskında yer aldı ve yara almadan geri dönen azınlığın içindeydi. Palin Dalamar'ın son derece sarsılmış, hayâl kırıklığına uğramış olduğunu ve neler olduğu hakkında konuşmayı reddettiğini söyledi. Justarius'un vücudunu getiren kara elf oldu. Zaten bence Justarius'un kızı Jenna ile Dalamar'ın bir ilişkisi olduğundan pek fazla seçeneği yoktu. Her neyse, büyücüler çok büyük bir hezimete uğramışlardı. En yüksek rütbeli kişi olmasına rağmen tek ölen Justarius değildi. Ve şimdi Divan'in başı Dalamar."

"Palin'i şövalyelerle gönderenin o olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Palin'in çalışmalarını bırakması için izin alması gerekliydi." Caramon homurdandı. "Büyücüler şimdilerde eski günlere nazaran çok daha katılar. Raistlin geldi ve geçti. Kendi seçtiği yolla"

"Raistlin'in uyduğu tek yasa kendisiydi," dedi Tanis esneyerek. Bir yatakta uyumaktan hiç söz etmemiş olmayı diledi. Temiz çarşafların, yumuşak şiltelerin, tüy gibi yumuşak yastıkların düşüncesi bir anda üstün gelmeye başlamıştı. "Dalamar ile konuşmam gerekecek. Bu kara şövalyeler hakkında bir şeyler bildiği besbelli."

"Sana söyler mi ki?" Caramon şüpheliydi.

"Eğer kendi çıkarına olduğunu düşünürse," diye cevapladı Tanis. "Porthios en azından birkaç hafta burada kalacak. Alhana'nın zamana ve dinlenmeye ihtiyacı olacak ve Porthios kendisi kabul etmese de tükenmişliğin sınırlarında geziniyor. İnşallah gidip Dalamar'ı ziyaret etmek için zaman bulabilirim."

"Aklıma gelmişken, Porthios ve Alhana'nın burada kalmasına izin verdiğin için"-Tanis elini iri insanın geniş elinin üzerine koydu-"sana ne kadar teşekkür etsem azdır Caramon. Eğer biri burada olduklarını anlarsa varlıkları seni de tehlike içine atabilir. Resmi olarak dışarı atıldılar, sürüldüler. Onlar kara elfler, bu da onların avlanabilecekleri demek oluyor __"

"Pöh!" Caramon düşünceyi eliyle bir kenara itti. Aynı anda kasıtlı olmayarak sinir bozucu bir sineği de savuşturmuştu. "Solace halkı elfler arasındaki çekişme hakkında hiçbir şey bilmiyor, zaten bilseler de umursamazlar. Demek Porthios ve Alhana sürgüne yollandılar. 'Kara elfler" olarak damgalandılar. İkisi de mor renge

dönseler bile kimse aradaki farkı anlamaz. Bize göre bir elf bir elftir."

"Ama hâlâ hem Çhıalinesti'nin hem de Silvanesti'nin, Porthios ve Alhana'nın ardına kiralık katil taktıkları söylentileri var." Tanis iç geçirdi. "Bir zamanlar Ansalon'daki en kudretli elf milletlerinin hükümdarlarıydılar. Evlilikleriyle iki krallık arasında bir ittifak kurarak elflerin kıtada önde giden politik güçlerden biri olmasını sağladılar. Yüzyıllardır ilk defa iki krallığa da varis olacak bir çocuk doğacak! Ve bu çocuğun ölümü için yemin etmiş kimseler var."

Tanis yumruklarını sıktı. "Bu kadar kahrolası sinir bozucu olan şey ise, elflerin çoğunluğunun barış istiyor olması. Sadece kuzenleriyle değil, komşularıyla da. İki tarafta da bulunan aşırı kesimler eski günlerdeki tecritçi yaşayışa geri dönmemizi, sınırlarımızı kapatıp, görüş alanımıza giren her insanı ve cüceyi vurmamızı istiyorlar. Ve geri kalan elfler de onları takip ediyorlar çünkü bu, fikirlerini açıkça söylemekten ve tartışmaya sebep olmaktan daha kolay."

Tanis başım salladı. "Kiralık katillerin hana saldırmaya kalkışacaklarını sanmıyorum, ama bu günlerde neler olacağını hiçbir zaman..."

"Ejderhalardan kurtulduk," dedi Caramon neşeyle. "Elflerden, susuzluktan ya da başımıza her ne gelirse ondan da kurtuluruz."

"Umarım öyle olur," dedi Tanis, şimdi kasvetli bir ruh halindeydi. "Umarım öyle olur dostum."

"Söz Qualinesti'den açılmışken, Gil ne alemde?" Tanis uzun bir süre sessiz kaldı. Oğlu Qualinesti Elfleri'nin lideri -ya da kukla hükümdarı- olması için kandırılarak evden kaçalı aylar olduğu hâlde Gil'in ayrılışının acısı geçmemişti.

Laurana'nın kara bahtlı kardeşi Gilthanas'ın anısına isimlendirilmiş olan Gilthas ikisinin de istediği ama hiç yapamayacaklarını düşündükleri çocuktu. Laurana'nın hamileliği zor geçmişti; Gilthas zayıf bir bebekti ve ölüme yaklaştığı anlar çok olmuştu. Tanis kendisinin ve eşinin çocukları üzerinde aşırı derecede korumacı olduğunu, ebeveynlerinin doğduğu yeri ziyaret etmesine izin vermediklerini, karışık kanlı bir çocuğu kabul etmesi zor olan, ırklarla bölünmüş bir dünyadan onu sakınmaya çalıştıklarını biliyordu.

Porthios Qualinesti'nin Güneş Sözcüsü, Silvanesti adına savaşmak için kendini riske atarak ülkesini terk ettiğinde yokluğundan doğan fırsatı ifratçılar değerlendirdi. Onu hain ilan edip yeni bir sözcü seçtiler. Gilthas'ı seçtiler. Annesi Porthios'un kız kardeşi olması sebebiyle bu mevkii için sırada olabilirdi ama Tanis Yarımelf ile evlenerek kendi hakkını feshetmişti.

Gil'in insan kanı sebebiyle ahmak ve zayıf olduğuna, bir kukla kral olmak için kolayca kullanılacak biri olduğuna inanan ifratçılar, genç adamı evden kaçıp Cjualinesti'ye yolculuk etmesi için ikna ettiler. Oraya gittiğinde Gil, senatörlerin düşündüğünden daha sıkı olduğunu kanıtlamıştı. Sözcü olmaya ikna etmek için Silvanesti Hükümdarı Alhana Yıldızmeltemi'ne ve ellerindeki tutsaklara karşı şiddet uygulanacağı konusunda Gil'i tehdit etmek zorunda kaldılar.

Tanis oğlunu -Dalamar'ın yardımıyla- kurtarmaya çalışmıştı ama yarım elf başarısız oldu.

Tanis hüzünlü bir gururla kendi kendine başarılı olduğunu söylemeyi tercih etmişti. Gil halkına hizmet etmek, ifratçıların işini bozmak için elinden geleni yapmak ve elf milletine banşı getirmek için kalmayı seçmişti.

Ama eksik olan oğlunun acısı zamanla dinmemiş, aksine şimdi hiddete dönüşmüştü, intikam isteyen Porthios güçlerini Cjualinesti'ye savaş ilan etmek için topluyordu. Bu Tanis'in önlemeye çalıştığı bir trajediydi. Sesini kontrol edebileceğini hissettiği zaman, Tanis cevap verdi.

"Duyduğum kadarıyla Gil iyi. Biliyorsun onunla görüşmem -ölümle tehdit edilmek suretiyle- yasaklandı."

Caramon koca yüzünü sakin bir anlayışla salladı.

"Laurana hâlâ Qualinesti'ye girmeye çalışıyordu. Aylardır onlarla görüşüyordu. Şimdi son mektubunda yumuşamaya başladıklarını düşündüğünü yazmış. Gil bunun için uğraşıyor. O düşündüklerinden daha güçlü. Ama" -Tanis omuzlarını silkti, başını salladı-"onu özlüyorum Caramon. Nasıl olduğunu tahmin bile edemezsin..."

Kendi oğullarını özleyen Caramon nasıl olduğunu tahmin edebiliyordu, ama Tanis'in ne demek istediğini de anlıyordu. Arada fark vardı. Tanis'in oğlu kendi insanları tarafından ismen olmasa da fiilen tutsak ediliyordu. Yakında bir gün, Caramon'un çocukları eve dönmüş olacaklardı."

İkisi kapının hafifçe çalınmasıyla bölünene kadar geçmiş ve bugün hakkında konuşmaya devam ettiler. Caramon sıçradı, ürkmüştü. "Cehennem adına kim bu? Gecenin bu vaktinde! Kimseyi merdivenleri çıkarken duymadım—"

"Duyamazsın," dedi Tanis ayağa kalkarak, "Bu Porthios'un muhafızları olmalı. Ve bu elf savaşçılar elfler için bile çok sessiz. Çimlerde parlayan ay ışığı bile onlardan fazla ses çıkarıyordun"

Tanis kapıya uzanıp elini kulbun üzerine koydu. Caramon'a kiralık katiller hakkında yaptığı uyarıya dikkat eden Tanis alçak sesli bir ıslık çaldı.

Islığına daha ince bir tonla cevap verildi. Tekrar kapı vuruldu.

Tanis kapıyı açtı.

Bir elf savaşçısı içeri süzüldü. Odanın içine hızlı bir bakış attıktan sonra tatmin olmuş bir şekilde başım salladı. Denetim tamamlandığında bakışlarım Tanis'e doğru kaydırdı.

"Her taraf temiz mi?"

"Her taraf temiz. Tanıştırayım, ev sahibiniz Caramon Majere. Caramon tanıştırayım, Hanedan Koruyucularından Şamar.

Şamar Caramon'a soğukça değer biçerek baktı. Adamın yayılmış göbeğine ve şen şakrak yüzüne bakan elf, o kadar da etkilenmişe benzemiyordu.

Caramon ile ilk defa karşılaşan kimseler yüzündeki arkadaş canlısı sırıtışı ve durgunluğunu ahmaklığın bir belirtisi olarak düşünürdü. Caramon'un dostları bunun doğru olmadığını sonradan anlardı. Caramon bir soruyu zihnen düşünüp tartmadan, her yönüyle incelemeden, her açıdan bakmadan cevaplamazdı. Bitirdiğinde çoğunlukla aşırı derecede akıllı bir sonuca varırdı.

Bununla birlikte Caramon, bir elf tarafından gözü korku-tulabilecek biri değildi. Büyük adam elinden gelenin en iyisiyle bakışlarını karşıladı. Dik ve kendinden emin duruyordu. Her şey bir yana, burası onun hanıydı.

Samar'ın soğuk yüzü yarım bir gülümsemeyle gevşedi. "Caramon Majere, Mızrak Kahramanlarından biri. 'Büyük bir adamdır ama kalbi vücudundan daha büyüktür' Kraliçem böyle der. Majesteleri adına sizi selâmlıyorum."

Caramon gözlerini kırpıştırdı, biraz kafası karışmıştı. Beceriksizce elfe kafasını salladı. "Elbette Şamar, Alhana'nın

hizmetinde olmaktan memnuniyet duyarım. Yani... onun... ah... Majestelerinin. Sen sadece geri git ve ona her şeyin hazır olduğunu, merak etmesini gerektirecek hiçbir şey olmadığını söyle.

Ama Porthios nerede? Düşünmüştüm ki—"

Tanis koca adamın ayağına basarak fısıldadı, "Samar'a Porthios'tan bahsetme. Sonra sana anlatırım." Daha yüksek bir sesle konuyu değiştirmek için acele etti. "Porthios da gelecek Caramon. Başka muhafızlarla. Erkencisiniz Şamar. Sizi bu saatte beklemi..."

"Majesteleri iyi değil," diye sözünü kesti Şamar. "Haddi zatında sizin affınıza sığınarak ona dönmek zorundayım beyefendiler. Odası hazırlandı mı?"

Tika koşuşturarak üst kattan aşağı indi, yüzü kaygıyla buruşmuştu. "Caramon, ne oluyor? Sesler duydum. Ah!" gözü Samar'a ilişti,
"Nasılsınız?"

"Karım Tika," dedi Caramon gururla. Yirmi yılı aşkın bir süredir devam eden evliliğine rağmen karısının hâlâ dünyanın en güzel kadını ve kendisinin de en şanslı adamı olduğunu düşünürdü.

Şamar aceleyle de olsa kibarca bir reverans yaptı. "Hanımefendi. Ve şimdi beni mazur görürseniz, kraliçem iyi durumda değil—"

Tika yüzünü önlüğüne sildi. "Doğum sancıları başladı mı?" Samar'ın yüzü kızardı. Elfler arasında böyle konular kalabalık içinde konuşmak için uygun değildi. "Bilemiyorum Hanımefend-" "Suyu geldi mi?" Tika sorgulamaya devam etti.

"Hanımefendi!" Samar'ın yüzü kıpkırmızıydı. Açıkça görünüyordu ki çok utan- mıştı, hatta Caramon bile kızarmıştı.

Tanis gırtlağını temizledi. "Tika Bence—"

"Erkekler!" diye küçümsedi Tika. Kapıdaki askılardan birinden pelerinini çekip aldı. "Peki onu merdivenlerin tepesine nasıl çıkarmayı planlıyorsunuz? Belki de uçabilir? Yoksa onun yürümesini mi bekliyorsunuz? Bu hâldeyken? Bebek gelirken?"

Savaşçı aşağıya, hana çıkan sayısız merdivene doğru baktı. Bu sorunu hiç düşünmemiş olduğu besbelliydi.

"Ben... bilemiyorum..."

Tika onu bir kenara itip geçmiş ve daha şimdiden kapıya yönelmişti, giderken direktifler veriyordu. "Tanis mutfaktaki ocağı yak ve tencereyi

kaynamaya koy. Caramon koş ve Dezra'yı bul. O

bizim ebemiz olur," diye açıkladı Tika, Samar'a, giysisinin kolundan tutmuş, onu bir kenara itip geçerken. "Ona hazırlıklı olmasını söylemiştim. Haydi gel Semaver, ya da adın her neyse. Beni Alhana'ya götür."

Şamar kenara çekildi. "Hanımefendi bunu yapamazsınız! Bu imkânsız. Bana verilen emirler—"

Tika yeşil gözlerini adama dikti, dişlerini sıktı. Caramon ve Tanis birbirleriyle bakıştı. İkisi de bu ifadeyi tanıyordu.

"Ah affedersin, tatlım." Caramon kapıdan çıkmış merdivenlere doğru giderken onu yakaladı.

Tanis sakalının arasından sırıtarak hemen ayrıldı ve mutfağa çekildi. Tika'nm sesini duyabiliyordu.

"Eğer beni yanına almazsan, oraya gider, pazar yerinin tam ortasında durur ve avazım çıktığı kadar bağırırım—"

Şamar beyefendi bir savaşçıydı. Ogrelerden ejderanlara kadar her şeyle savaşmıştı. Fakat Tika VVaylan Majere onu etkisiz hâle getirmiş, tek bir hamleyle alt etmişti.

"Hayır Hanımefendi!" diye yalvardı Şamar. "Lütfen! Kimsenin bizim burada olduğumuzu bilmemesi gerekiyor. Sizi kraliçeme götüreceğim."

"Teşekkürler bayım." Tika zaferiyle kibarlaştı. "Şimdi, kıpırda biraz!"

UÇUŞU GSİR

V6 6SİR

Mavi ejderha ve binicileri güneş battıktan sonra Valkinord'dan ayrıldılar. Ansalon üzerinde karanlıkta, sessizlikte uçtular.

Gece göğü bulutsuzdu ve Ansalon'da hiçbir yerde olmasa bile burada, tutam tutam bulutların üzerinde hava serindi. Steel kafatası şeklindeki miğferini çıkardı ve uzun siyah saçlarını silkeledi. Bıraktı ejderhanın kanatlarından gelen rüzgâr kafasındaki ve boynundaki teri kurutsun. Savaş sırasında giydiği ağır madeni zırhının büyük bir bölümünü çıkartmıştı. Üzerinde sadece göğüs zırhı ve ayaklarındaki uzun deri çizmelerin üstünde deriden askılarla tutturulmuş mavi bir yolculuk pelerini vardı. Düşman topraklarına girdiği için ağır silahlanmıştı. Bir uzun yay, bir sadak dolusu ok ve bir fırlatma mızrağı ejderhanın eyerine iliştirilmişti. Kendi üzerinde bir kılıç taşıyordu — babasının, bir Solamniya Şövalyesinin kadim kılıcıydı, bir zamanlar Sturm Brightblade'e ait olan kılıç.

Steel'in elleri kılıcın kabzasında duruyordu — bu edindiği bir alışkanlıktı. Karanlıktan başka bir şeyler görebilmek için aşağıya, karaltının içine baktı. Muhte- melen bir köyün ışıkları ya da kırmızı ay ışığı bir gölden yansıyordu. Hiçbir şey gör- medi.

"Neredeyiz Flare?" diye sordu birdenbire. "Sahilden ayrıldığımızdan beri hiçbir yaşam belirtisi görmedim."

"Görmek isteyeceğini zannetmiyordum," ejderha cevap verdi. "Burada karşıla-şacağımız her canlı bize düşman olacaktır."

Steel kendilerine dikkât etmeleri gerektiği düşüncesine omuz silkti. Trevalin onlara düşman topraklarına yolculuk ettikleri için "büyük bir tehlike" içinde olacaklarından söz etmişti ama bu tehlike esasında çok azdı. Esas tehlike diğer ejderhalardan kaynaklanıyordu, gümüş ve altınlardan. Kardeşleri Ejderha Adasına döndükleri hâlde Ansalon'da kalan birkaç tanesi, raporlara göre kuzeyde, Solamniya çevresinde toplanmıştı.

Ülkenin bu yöresinde bir kara şövalye ve bir mavi ejderha ile savaşma riskine girecek fazla kimse yoktu. Flare kendi türüne göre küçük olmasına rağmen —sadece on üç metre civarında —

gençti, acımasızdı ve savaşta tuttuğunu koparıyordu. Çoğu mavi ejderha mükemmel büyü kullanıcılarıydı; Flare bir istisnaydı. O kadar aceleciydi ki, büyü yapmak için gereken sabırdan yoksundu. Dişleriyle, pençeleriyle ve kale duvarlarını parçalayabilecek, ormanları alevler içinde bırakabilecek, yok edici şimşek nefesiyle savaşmayı tercih ediyordu. Flare'in büyücüler hakkında kötümser düşünceleri vardı ve onlardan birini taşıma olasılığından memnun kalmamıştı. Palin'in sırtına binmesine izin vermeye ikna etmek Steel'e hatırı sayılır derecede yalvarmaya, dil dökmeye ve bir geyik buduna mâl olmuştu.

"Bunu zaten yapamayacağını biliyorsun," diye sırıtmıştı Flare, lezzetli lokmasını silip süpürürken. "Bana bir kere bakacak ve o kadar korkacak ki güzel beyaz cüppesini çamura bulayacak."

Steel de durumun böyle olmasından korkmuştu. Dünyadaki en cesur savaşçının bile ejderhaların düşmanlarında uyandırdıkları dehşet ve huşu ile, ejderha korkusu ile cesareti kırılabilirdi. Parıldayan mavi pulları, alev alev gözleri, yırtıcı dişlerinden tehditkâr bir hâlde damlayan kanlarla ejderhayı gördüğünde, doğrusu Palin'in de ölü gibi beti benzi atmıştı.

İlk başta Steel genç adamı kaybettiğini, yolculuk etmenin daha yavaş bir şekli anlamına gelecek başka bir yol bulmaları gerekeceğini düşündü. Ama kardeşlerinin cesetlerinin kayışlarla eyerin arkasına tutturulmuş görüntüsü genç büyücüye cesaret verdi. Palin dudaklarını birbirilerine bastırdı ve kararlı bir şekilde ejderhanın olduğu tarafa doğru yürüyüp —Steel'in yardımıyla— üzerine bindi.

Steel genç büyücünün vücudunun titrediğini hissetti ama Palin kendini ağlamaktan ya da bir şey söylemekten alıkoydu. Vakarla dimdik duruyordu. Steel'in ona saygı duymasının sebebi cesaretiydi.

"Eğer kaybolduğumu düşünüyorsan söyleyeyim, nerede olduğumu biliyorum," diye ekledi Flare yavaşça. "Sara ve ben bu rotada uçmuştuk... o gece. Onun Caramon Majere'ye geldiği geceydi. Sana ihanet etmek için geldiği gece."

Steel ejderhanın bahsettiği geceyi biliyordu ve katı sessizliğini korudu. Palin arkasındaki oturakta —Şövalye tek kişilik eyerini iki kişiyi taşıyabilecek bir eyerle değiştirmişti—kıpırdanıyor ve anlamsız sözler mırıldanıyordu. Ejderha korkusu bile bitkinlikle yarışamazdı. Büyücü ona nispeten rahatlık getiren bir uykuya

daldı, uykusunda elleriyle kendini korumaya, tiz *ve* yüksek bir sesle haykırmaya ve sağa sola sallanmaya başladı.

"Sustur onu," diye uyardı ejderha. "Sen altımızdaki toprakta hiç hayat belirtisi görmeyebilirsin ama var. Khalkist Dağları'nın üzerinde uçuyoruz. Orada tepe cüceleri yaşar. Gözcüleri kurnaz ve tetiktedir. Yıldızların aydınlattığı gökyüzüne kapkara bir şekilde çıkageldik. Kolayca bizi tanıyıp haberimizi yayabilirler."

"Sanki onlara ya da herhangi birine bir yarar sağlayacakmış gibi," diye belirtti Steel ama ejderhayı sinirlendirmemenin iyi olacağını biliyordu. Oturduğu yerde arkasına döndü ve büyücünün koluna sert, dizginleyici bir şekilde dokundu.

Palin dokunuşla sessizleşti. Ağır bir şekilde iç çekerek daha rahat bir pozisyon buldu. İki kişilik eyer savaşta bir tanesi çelik kullan, diğeri hem büyü yapan hem de düşmanın büyülü saldırılarına karşı koruyacak ermiş dualarım eden iki şövalyeyi taşımak için tasarlanmıştı. Eyer deriyle kaplanmış hafif ahşaptan yapılmıştı. Keseler *ve* koşum takımlarıyla donatılmıştı, bunların amacı sadece silah taşımak değil aynı zamanda büyü bileşenleri ile büyülü ziynetleri taşımaktı. Sürücüler yumuşak deriyle kaplı bir bölmeyle ayrılmıştı. İçinde parşömen tomarlarını, malzemeleri ya da başka türlü araç gereçleri koymak için yapılmış bir çekmece vardı. Palin başını bu rafın üzerine koymuştu, kan lekeli yanağı bir kolunun üzerindeydi. Diğer eli uykusunda bile yanında -onun talimatıyla— eyere bağlı duran Magius'un Asası'nı tutuyordu.

"Savaşı yeniden yaşıyor," diye gözlemledi Steel. Büyücünün yatıştığını görüp elini çekti *ve* şiddetle esen rüzgâr ile yüzleşmek için önüne döndü.

Ejderha düşüncesini burnundan soluyarak ve mavi pullu kafasını sallayarak belirtti. "O bir hezimetti. 'Savaş' diye adlandırarak yüceltme."

"Solamniyalılar yiğitçe savaştılar," diye cevap verdi Steel. "Bulundukları mevkiyi korudular. Kaçmadılar ya da teslim olarak şereflerini lekelemediler."

Flare yelesini salladı ama hiç yorum yapmadı ve Steel de meselenin üzerine gitmeyecek kadar hikmet sahibiydi. Bu ejderha yirmi altı yıl evvel Ejderha Savaşla- rı'nda çarpışmıştı. O günlerde Karanlık Kraliçe'nin

askerleri düşmanlarıyla alay edip onları küçük düşürmenin hiçbir fırsatını kaçırmazlardı. Steel'in yaptığı gibi Solamniya Şövalyeleri'ni metheden herhangi bir Ejderha

Yüceefendisi, rütbesinden ve belki de hayatından olabilirdi. Flare Takhisis'e sadık olan diğer ejderhaların çoğu gibi yeni düşünce sistemine alışmakta zorluk çekiyordu. Bir asker düşmanına saygı duymalıdır —Lord Ariakan'a bu konuda katılıyordu. Ama onları methetmek ona göre biraz fazla kaçmaktaydı.

Steel ejderhanın boynunu okşamak, onun görüşüne saygı duyduğunu ve daha fazla eleştirmeyeceğini gösterebilmek için ileri abandı.

Sahibini çok seven Flare -gerçekten de onun üzerine titrerdi- memnuniyetini konuyu değiştirerek gösterdi. Seçtiği konudan da belli olacağı gibi mavi ejderhalar nezaketleri için övülmüyorlardı.

"Sara hakkında bir şey duymadın galiba?" diye sordu Flare.

"Hayır," diye cevap verdi Steel, sesi sert ve soğuktu, duygularını kontrol altında tutuyordu. "Ve sen de onun adını ağzına almaman gerektiğini biliyorsun."

"Yalnızız. Bizi kim duyacak? Solace ziyaretimiz sırasında onun hakkında bir şeyler öğrenmemiz olası."

"Onun hakkında hiçbir şey duymak istemiyorum," diye cevapladı Steel, yine aynı sert tonlamayla.

"Sanırım haklısın. Nerede saklandığım bulsak bile onu yakalamak ve geri götürmek zorunda kalırız. Lord Ariakan düşmanı istediği gibi methedebilir ama onun hainlerle yapacak işi yoktur."

"O bir hain değil!" dedi Steel, üşümesi öfkesinin alevinde eriyordu. "Bize sayısız kere ihanet etmiş olabilir ama o hep sadık kal—"

"Sana sadıktı," dedi Flare

"Öz annem beni terk ettiğinde beni o büyüttü. Elbette ki beni seviyordu. Eğer sevmeseydi tuhaf olurdu."

"Ve sen de onu sevdin. Kötülemek için söylemiyorum," diye ekledi Flare, Steel'in eyer üzerinde rahatsızlıkla kıpırdandığını hissederek. "Ben de Sara'yı sevdim, tabii biz ejderhaların ölümlüleri sevdiği söylenebilirse. Bize akıllı varlıklar gibi davrandı. Bize danışıp fikirlerimizi sordu, öğütlerimizi dinledi. Çoğu zaman. Bir kere ona yardım edebileceğim zaman bana gelmedi." Flare iç geçirdi. "Hedeflerimizi hiç anlayamamış olması ne yazık. Ona Görüş verilmeliydi. Bunu çok kez önerdim ama Lord Ariakan bana hiç aldırmadı."

"Duyduklarımdan sonra gerçek annemin de davamızı anlamış olduğundan emin değilim," dedi Steel acı acı.

"Yüceefendi Kitiara mı?" kendi kendine kıkırdadı, bu düşünce onu eğlendirmiş- ti. "Evet o kendi yolunda yürüyen biriydi ve Takhisis yoluna çıkan herkesi kendine katar. Fakat ne savaşçıydı! Korkusuz, cüretkâr, maharetli. Yüce Ermiş kulesinde savaşanların arasındaydım."

"Ona o kadar da itibar kazandıran bir savaş değildi."

"Doğru, yenilmişti ama Lord Ariakas'ı vurmak ve Kudret Tacını kendi için elde etmek amacıyla küllerin arasından yükseldi."

"En büyük çöküşümüze yol açacak bir şekilde. 'Kötülük geri teper.' Kıskançlık ve kalleşliğe dayanan bir ilke yıkıma yol açmıştı. Artık değil. Biz birleştik, Görüş kardeşleriyiz ve başarabilmek için her şeyi feda edeceğiz."

"Görüş hakkındaki kendi düşünceni hiç açıklamadın Steel Brightblade," diye gözlemledi Flare.

"İzinli değilim. Tamamen anlayamadığım için Lord Ariakan'a danıştım. O da anlayamadı ve onu kendime saklamamın, başkalarıyla tartışmamamın en iyisi olduğunu söyledi."

"Ben 'başkaları' değilim!" Flare kızgınlıkla başını kaldırdı, mavi yelesi öfkeyle diken diken olmuştu.

"Bunu biliyorum," dedi Steel, sesini yumuşatıp ejderhanın boynunu yeniden okşayarak. "Ama Lordum bunu her kimle olursa olsun tartışmamı yasakladı. Işıklar görüyorum. Yaklaşıyor olmalıyız."

"Gördüğün o ışıklar Sanction şehrine ait. Bir tek aşmamız gereken Yenideniz var ve Abanasinia'da olacağız, Solace'ın çok yakınlarında." Flare gökleri taradı, diniyor gibi gözüken rüzgârı muayene etti. "Neredeyse şafak vakti. Seni ve büyücüyü şehrin dışında yere bırakacağım."

"Gündüz vakti nerede saklanacaksın? Görülmen senin için iyi olmaz."

"Xak Tsaroth'a sığınırım. Şehir bunca yıldan sonra hâlâ terk edilmiş vaziyette duruyor. İnsanlar oraya hortlakların dadandığına inanıyor. Evet öyle, ama sadece goblinler dadanmış. Uyumadan evvel birkaç tanesiyle kahvaltı ederim. Gece çökünce size geri döneyim mi, yoksa beni çağırana kadar bekleyeyim mi?"

"Benim çağrımı bekle. Planlarımın nasıl olacağından henüz emin değilim."

İkisi de kayıtsızca konuşuyordu, düşman hattının çok ilerisinde olukları, hayatlarının tehlikede olduğu ve kimseye yardım için güvenemeyecekleri gerçeğinden hiç bahsetmemişlerdi. Takhisis Düzeni şövalyelerinin Ansalon Kıtası'nda yaşayanlarından bazıları casusluk yapıyor, içeri sızıyor, dava için eleman topluyorlardı. Ama Steel bu diğer şövalyelere rastlarsa bile onlardan hiç yararlanamazdı. Üzerilerine geçirdikleri maskeyi bozacak hiçbir şey yapamazdı. Onların Görüş'e bağlı kendi vazifeleri vardı, onun da öyle.

Ancak vazifenin ne olduğundan tam olarak emin değildi.

Flare yeryüzünü arkasında bırakıp Yenideniz'in üzerinde hızla uçtu. Kızıl ay daha batmamıştı ama şafağın gri ışığı Lunitari'nin parlaklığını azaltmıştı. Sanki kızıl gözünü dünyaya kapamaktan minnettarmış gibi hızlıca denizin içine battı.

Palin uykusunda inledi, ölü kardeşinin adını sayıkladı, "Sturm..."

İsim Görüş'ün hatırlanışı üzerine ürkütücü geldi. Sturm büyücünün kardeşinin adıydı ama o kardeş Steel'in babasının anısına adlandırılmıştı.

"Sturm..." diye tekrarladı Palin.

Steel eyerin üzerinde arkasını döndü.

"Uyan!" diye emretti sertçe, öfkeyle. "Neredeyse yurduna geldin."

Steel de Palin de bilmiyordu ama ejderha onları uzun yıllar evvel eski iki dostun karşılaştığı mekânda hemen hemen aynı noktaya indirdi.

O zaman da şimdikinden pek farklı bir zaman değildi. Eğer yaz değil de güz olsaydı tabii, ama tek farklılık da buydu. O zamanlar da şimdi olduğu gibi barış zamanıydı. Çoğu şimdi dediği gibi, o zaman da barışın sonsuza dek süreceğini söylemişti.

Palin Majere, Flint Fireforge'un bir zamanlar üzerinde dinlendiği kayanın tam üstüne çöküverdi. Steel Brightblade bir zamanlar Tanis Yarımelfin yürüdüğü patika- da yürüdü. Palin aşağıya, vadiye baktı. Uzun vallen ağaçları normalde, ağaç dal-

larına tünemiş köyün bütün izlerini gizlerdi. Ama gür yeşil bitki örtüsü şimdi pas kahverengisiydi; yaprakların çoğu ölmüş ve dökülmüştü. Evler çıplak, görünebilir, mahzun ve saldırıya açıktı.

Saatin daha erken olmasına ve Solace halkının uyanıp günlerine daha yeni başlıyor olmasına rağmen, hiçbir ateşin ya da demir ocağının dumanı vadiden gökyüzüne yükselmiyordu. Her ne çeşit olursa olsun ateş yakmak çok tehlikeliydi; daha geçen hafta, tutuşucu derecede kuru bir vallen ağacı bir sürü evi yok ederek çıra gibi alevler içinde kalmıştı. Bereket hiçbir can kaybı olmamış; evlerin içindekiler kendilerini dışarı atabilmişlerdi. Ama o zamandan beri insanlar bir şey yakmaya kuşkuyla bakıyordu.

Son Yuva Hanı Solace'taki en geniş binaydı ve ikisinin gördüğü ilk binaydı. Palin ona doğru koşma hasretiyle ve ondan kaçma isteğiyle evine baktı. Steel Palin'in kardeşlerinin cesetlerini ejderhanın arkasından dışarı taşımıştı. Şimdi Steel'in ağaç dallarından üstünkörü yaptığı, derme çatma bir kızağın üzerinde keten bir kumaşa sarılmış yatıyorlardı. Hâlâ elinde kalan dallan bağlıyordu. İşini bitirdiğinde tepeden aşağı giden yolculuklarına başlayacaklardı.

"Hazır," dedi Steel. Kızağa hızla asıldı. Bir taşa takıldı ve sonra ilerledikçe bir toz bulutu yükselterek yol boyunca kaydı.

Palin kızağa bakmadı. Toprağa sürtünüşünü duyuyordu, taşıdığı yükü düşündü ve içini parçalayan acıya karşı yumruklarını sıktı.

"Yürüyebilecek gibi misin?" diye sordu Steel, şövalyenin sesi sert ve katı olmasına rağmen saygılıydı, Palin'in kederiyle alay etmiyordu.

Palin ona böyle bir soru sorulmasının küçük düşürücü olduğunu düşündüğü hâlde bunun için minnettardı. Sturm ve Tanin onun düşman karşısında güçlü görünmesini, zayıf görünmemesini isterdi.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledi Palin "Uyku bana iyi geldi, yaramın üstüne koyduğun yara lapası da öyle. Artık gidelim mi?"

Ayağa kalktı ve Magius'un Asası'na sıkıca dayanarak tepeden aşağı yürümeye başladı. Steel kızağı arkasından sürükleyerek takip etti. Palin ardına bakıp, kızak sert toprak yolda yalpaladıkça cesetlerin hopladığını gördü, zırhların tıngırdadığım duydu. Dengesini kaybederek sendeledi.

Steel elini uzattı ve Palin'i doğrulttu.

"En iyisi geriye değil ileri bakmak," dedi şövalye. "Olan oldu. Değiştiremezsin."

"Bir çanak süt devirmişim gibi konuşuyorsun," diye döndü Palin öfkeyle. "Bunlar benim kardeşlerim! Onlarla bir daha konuşamayacağımı, bir daha gülüşlerini duyamayacağımı bilmek ya da... ya da..." kendini durmaya, gözyaşlarını yutmaya zorladı. "Önem verdiğin birini kaybettiğini sanmıyorum. Sizin gibi insanlar katliamdan başka hiçbir şeye önem vermez."

Steel yorum yapmadı ama birini kaybetme bahsinden dolayı yüzü kararmıştı. Ağır kızağı kolaylıkla çekip yürümeye devam etti. Kara kaşlarının altında kıstığı gölgelenmiş gözleri daima hareket ediyordu, hedefsizce değil tersine etrafındakilere dikkât ederek. Ağaçlara ve karmaşık çalılıklara dikkâtle baktı.

"Sorun ne?" Palin etrafına bakındı.

"Burası pusu için mükemmel bir mekân," diye belirtti Steel

Palin'in acıyla kaplanmış yüzü bir parça hafifledi. "Aslında. Öyleydi zaten. Tam orada Seçkinamir Teode diye bilinen hobgoblin, Tanis Yarımelfi, Flint Fireforge'u ve Tasslehoff Burrfoot'u durdurup mavi kristalden asa hakkında sorguya çekmişti. O An hayatlarını değiştirmişti."

Kendi hayatını değiştiren ve kardeşlerinin hayatlarına son veren dehşet verici anları düşünerek sessizleşti. Steel'in sesi onun düşüncelerini rahatsız etmedi ama onlarla beraber ilerledi.

"Kadere inanır mısın, Büyücü Efendi?" diye sordu Steel aniden, sıcak toprak yola bakarak. "O an o pusu yarım elfin hayatını değiştirdi ya da sen öyle diyorsun. Bu da demek oluyor ki o an hiç yaşanmasaydı hayatı farklı olacaktı. Ama ya o anın olması gerekiyorduysa, ondan kaçmanın hiçbir yolu yoksa? Belki de o an çalıların altında pusuya yatmış, aynı hobgoblinler gibi onu bekliyordu. Peki ya—" Steel'in karanlık bakışları Palin'e döndü. "Ya kardeşlerin o kumsalda ölmek için doğduysa?"

Soru sanki mideye indirilen bir darbe gibiydi. Palin bir anlığına nefes alamadı. Dünya devriliyormuş gibiydi; ona öğretilen her şey ondan kayıp gitti. Oralarda bir yerlerde çalıların arkasına gizlenmiş, onu bekleyen, değiştirilemez bir kader var mıydı? O ise zamanın ağına yakalanmış, kurtulmak için çırpınıp didinen ve kaçmak için zayıflıkla çabalayan bir böcek miydi?

"Buna inanmıyorum." Derin bir nefes aldı ve kendini daha iyi hissetti. Zihni berraklaşmıştı. "Tanrılar bize seçenekler sunarlar.

Kardeşlerim Şövalye olmayı seçti. Yapmak zorunda değillerdi. Zaten Solamniyalı değillerdi ve soylarında şövalye olan birileri de yoktu, o yol onlar için kolay değildi..."

"O zaman ölmeyi seçtiler," dedi Steel bakışları cesetlere kayarken. "Kaçabilirler- di ama yapmadılar."

"Yapmadılar," diye tekrarladı Palin yavaşça.

Palin kara şövalyenin sorusuyla hayrete düşmüştü, arkasında ne yattığını düşünerek dikkâtle Steel'i inceledi. Ve genç büyücü bir anlığına demirden, soğuk maskenin kararlılığının değiştiğini ve altında yatan insanın yüzünü gördü. Bu yüz şüphe ediyordu, arayış içerisindeydi, acı çekiyordu.

Demirden maske düşmüştü. "O zaman doğru olanı seçtiler, şerefleriyle öldüler."

Palin'in öfkesi ve acısı geri döndü. "Onlar yanlış olanı seçtiler. Ben yanlış olanı seçtim. Bu ne kadar şerefli olabilir ki?" eliyle iptidai kızağın üstündeki cesetleri gösterdi. "Anneme olanları anlatmak zorunda olmamda ne gibi bir şeref var...ona onların..." Palin topukları üzerinde dönerek Tanis'in mavi kristalden asayı ilk kez duyduğu yeri terk etti ve aşağı doğru yoluna devam etti. Arkasından Steel'in dalgın, düşünceli sesini duydu. "Yine de burası pusu için mükemmel bir mekân."

Ve sonra toprağa çarpıp üzerinde kayan kızağın sesini.

BİR

eLpLeR SİLAHLARA SARILIYOR
TİKA TAVAYA SARILIYOR.

Sabahın erken saatlerinde güneş ışığı hanın baklava biçimli camlarından birine vurup tam Tanis'in gözlerine battı. Kör olmuş bir vaziyette uyandı ve hanın yüksek ahşap çardaklarından birinde uyumuş, kendinden geçmiş olduğunu anladı. Kendine birazdan çok daha fazla kızıp yüzünü ve gözlerini ovuşturarak doğruldu. Bütün gece uyanık kalıp nöbet tutmaya büsbütün niyetliydi. Ve işte oradaydı, sarhoş bir cüce gibi uyuklamıştı.

Odanın öbür ucunda sürgün elf kralı Porthios haritalarla kaplanmış, üzerinde küçük bir şişe elf şarabı olan masada oturuyordu. Elinde de bir kadeh vardı. Tanis'in tam olarak bilemediği bir şeyler yazıyordu. Bir rapor, müttefiklerden birine bir mektup yazıyor, planlarını not ediyor, günlüğünü güncelleştiriyordu. Tanis Porthios'un yarımelf uykuya daldığı sırada da hemen hemen aynı durumda olduğunu hatırladı. Şarap şişesi biraz daha az doluydu; tek fark buydu.

İkisi kan bağıyla olmasa da kardeşlerdi. Tanis Porthios'un kız kardeşi Laurana ile evliydi. Hepsi beraber yetiştirilmiş, beraber büyümüşlerdi. Porthios en büyükleriydi, halkının önderi olmak için doğmuştu ve rolünü ciddiye alıyordu. Kız kardeşinin bir yarım-insanla evlenmesini uygun bulmamıştı. Tanis'e bakış açısı hep aynıydı.

Porthios babasının, eski Güneş Sözcüsü'nün büyüleyici havasından yoksundu. Porthios doğası gereği katıydı, ciddiydi, gördüğü bir kusuru dobra dobra belirtiyordu. Diplomatik yalanlar söylemeyi reddediyordu. Gururlu bir adamdı ama çekingenliği ve suskunluğu, onu tanımayanlara gururunun kibir gibi gözükmesine neden oluyordu. Bu kusurunun üstesinden gelmeye çalışacağına kendini etrafında bulunanlardan, hatta onu sevip takdir edenlerden bile soyutlamaya alışmıştı. Takdir edilecek çok yönü vardı. Hünerli bir general ve cesur bir savaşçıydı. Ülkesinin büyük bir bölümünü yok etmiş olan Lorac'ın ölümcül rüyasıyla savaşarak Silvanesti'ye yardım etmek için kendi hayatını tehlikeye atmıştı. Ona koyan onların hıyanetleriydi. Ve bu yüzden Tanis kayınbi-

raderini intikam istediği için suçlamaması gerektiğini düşünüyordu.

Çekişmeler ona zarar vermişti. Bir zamanlar uzun ve yakışıklı, muhteşem bir edaya sahip olan Porthios, sanki kederinin ve öfkesinin ağırlığı onu aşağı çekiyormuş gibi biraz kam-burlaşmıştı. Saçları uzamış ve hırpani bir hâl almıştı, gri tellerle dolmuştu. Bu en yaşlı elflerde bile neredeyse hiç görülmeyen bir şeydi. Sert, ezilmiş, deri bir zırhın içine bürünmüştü; güzel elbiseleri yıpranmaya başlamıştı, baskı kısımlarının iplikleri sökülüyor, dikiş yerleri kopuyordu. Yüzü soğuk, öfkeli ve acı dolu bir maskeydi. Maske nadiren düşer altında yatan adamı, onlara karşı savaş açmayı planlıyor olsa da, halkı için büyük bir üzüntü içinde olan adamı açığa çıkarırdı.

Tanis başını kaldırınca esneyen, hantalca yürüyüp koca gövdesini arkadaşının hemen karşısındaki çardağa yerleştiren Caramon'u gördü.

"Uyuya kalmışım," dedi Tanis sakalını kaşıyarak.

Caramon sırıttı. "Evet, bana mı anlatıyorsun. Horultun bir vallen ağacını devirebilirdi."

"Beni uyandırmalıydın. Nöbet tutuyor olmam lâzımdı."

"Ne için?" Caramon yeniden esnedi ve saçını karıştırdı. "Kırk yedi lejyon hobgoblinle kuşatılmış bir kulede değiliz. Bütün gün at sırımdaydın. Dinlenmen gerekliydi."

"Mesele o değil," diye cevap verdi Tanis. "Kötü görünüyor."

Kayınbiraderine bir bakış attı. Elf kralı Tanis'e bakmıyor olsa da, Tanis Porthios'un ağzının kıvrılışından ve katı duruşundan kendi kendine "Zayıf! Açması yarım-insan" diye düşündüğünü biliyordu.

Caramon Tanis'in bakışını takip edip omuzlarını silkti. "ikimiz de biliyoruz ki hayatının geri kalan kısmını uyanık geçirsen bile aynı şeyleri hissedecek. Haydi gel. Gidip elimizi yüzümüzü yıkayalım."

Büyük adam onu aşağıya, zemin kata götürdü. Sabah daha şimdiden sıcaktı. Tanis'e havanın kendisi bile alev alıp tutuşacakmış gibi geliyordu. Hanın altında bir su fıçısı duruyordu. Suyla dolu olması gerekiyordu. Caramon kafasını içeri uzattı ve iç geçirdi. Fıçının nerdeyse yarısı boştu.

"Kuyuya ne oldu?" diye sordu Tanis.

"Kurudu. Bahar sonlarına doğru hemen hemen herkesin

kuyusu kurudu, insanlar Kristalmir Gölü'nden su taşıyorlardı. Bu da uzun bir yolculuk. Bu fıçı dün gece doluydu. Bazıları sularının önüne muhafız bile dikiyor."

Caramon bir kepçeyi kaldırıp fıçıya doğru eğildi, suya daldırdı. Suyu Tanis'e ikram etti.

Tanis fıçının etrafındaki çamurlu ayak izlerine dikkâtle baktı. Çamur hâlâ nemliydi.

"Ama sen dikmiyorsun," dedi Tanis. Gülerek hafif acı suyu içti. "Kristalmir Gölüne o yolculuğu sen yapıyorsun ve hana suyu sen getiriyorsun. Ve hiçbir zaman yarısından biraz fazlasını bile bulamıyorsun, çünkü komşuların senden çalıyor."

Caramon'un yüzü kızardı, suratına su çarptı. "Çalmıyorlar. Onlara ihtiyaçları kadar alabileceklerini ben söyledim. Ama bazıları kendilerini mahcup hissediyor. Bu dilenmeye oldukça fazla benziyor ve şimdiye kadar Solace'ta kimse dilenmek zorunda kalmadı, Tanis. Savaş sonrasındaki zor zamanlarda bile. Kimse hayatta kalmak için çalmak zorunda da kalmadı."

Caramon derince iç geçirerek burnuna su çekti, sümkürdü ve yüzünü gömleğinin koluna sildi. Tanis kıymetli suyu tutumlu kullanmaya çalışarak yüzünü yıkadı. Fıçının etrafındaki ayak izlerinden bazıları küçüktü, çocuk boyutlarındaydı.

Tanis kepçeyi vallen ağacındaki kancasına geri taktı. "Porthios bütün gece uyanık mıydı?"

O ve Caramon merdivenlerin başına geri gittiler ama hemen yukarı çıkmadılar. Sert ve suratı asık ciflerle dolu bir salon -yarısı diğer yarıyla konuşmuyordu- dünyadaki en sevimli mekân sayılmazdı.

"Gördüğüm kadarıyla gözünü bile kırpmadı," dedi Caramon, elf kralının yanında oturduğu pencereye bakarak. "Ama karısı bir bebek bekliyor. Bilirim, Tika... aynı durumdayken ben de uyuyamamıştım."

"Bunu ben de anlarım," diye döndü Tanis sertçe. "Her koca anlar. Ama Porthios babalığa hazırlanmaktan çok savaşa hazırlanıyor gibi görünüyor. Alhana'nın nasıl olduğunu bir kere sorduğunu zannetmiyorum."

"Fazla söz söylemedi," dedi Caramon yavaşça. "Ama Tika onu merakta bırak- mamak için sık sık aşağı iniyordu. Sorması gerçekten de

gerekmedi. Onu izliyordum ve bence sen Porthios hakkında yanılıyorsun. Bence Alhana'yı gerçekten seviyor ve şu da

var, o ve doğmamış çocuğu onun için şu anda dünyadaki en önemli şeyler."

"Buna inanmayı dilerdim. Bence krallığını geri almak için ikisinden de vazgeçer. Bu sadece— Cehennem adına ne oluyor...?"

Kafalarının üstündeki ipten köprü —Solace'ın ağaçlara kurulmuş evlerini birleştirmek amacıyla "yol" olarak kullanılan köprülerden biri— sağa sola sallanıp hışırdadı. Bir elf askeri seke seke geçiyor, hızla koşuyordu. Elfin yüzündeki sert ifadeye bakılırsa kötü haberler taşıyordu. Tanis ve Caramon üzerilerinden geçen bir diğerini daha görüp hızla merdivenlerden yukarı koştular. Hana vardıkları zaman elf, Porthios'a rapor vermeye başlamıştı bile.

"Sorun ne? Neler oluyor?" diye sordu Caramon. Geç gelmişti, sarf ettiği bu efora alışık olmadığından nefes nefeseydi ve yüzü kıpkırmızıydı. "Ne diyorlar?"

Bu acil görüşme Qualinesti Elf dilinde yapılıyordu.

Dinleyen Tanis, koca adamı bir el hareketiyle susturdu. Duyduğu şey besbelli ki onu rahatsız etti. Caramon'a döndü, koca adamı barın arkasına çekti.

"Gözcüleri uzun, kara saçlı, karanlığın üniformalarım giyen insan bir savaşçının ana yoldan Solace'a doğru yürüdüğünü görmüşler. Ve Caramon,"— Tanis koca adamın kolunu yakaladı— "beyaz cüppeli bir büyücüyle berabermiş. Genç bir büyücüyle."

"Palin," dedi Caramon hemencecik. "Ve diğeri? Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

"Tanımlar Steel Brightblade'e uyuyor."

"Ama Steel neden buraya gelsin ki? Yalnız mıymış?"

"Görünüşe göre, Palin hariç öyle."

"Öyleyse bütün tanrılar adına ikisi beraber ne yapıyor? İkisi beraber burada ne yapıyor?"

Tanis verilen raporun gerisi hakkında konuşmadı. Kara şövalyenin, üzerinde iki şövalye naaşım andıran şeyleri taşıyan kızağı arkasından sürüklediği gerçeği hakkında sessizliğini korudu. İçinde bu soruların anlamını bildiği konusunda korkunç bir his vardı, ama yanlış da olabilirdi. Yanılıyor olduğunu umarak, Paladine'a bunun için dua etti.

Porthios emirlerini bildiriyordu. Bütün elf grubu ayaklanmış yaylara ve oklara sarılıyor, kılıçlarını çekiyordu.

Caramon endişeyle bu kargaşaya baktı.

"Ne yapıyorlar Tanış? Oradaki, dışarıdaki Palin olabilir!"

"Biliyorum. Ben hâllederim." Tanis odayı geçip Porthios'a doğru ilerledi, araya girdi. "Affedersin Kardeşim, ama genç büyücünün tanımı bana onun, Caramon Majere'nin oğlu olduğunu düşündürdü, Ev sahibimizin," diye üstüne basa basa ekledi. "Genç adam bir beyaz cüppeli. Sanırım ona saldırmayı düşünüyor olamazsınız "

"Onlara saldırmayacağız Kardeşim," diye karşılık verdi Porthios, sıktığı dişleri arasından, sözü kesildiği için sabırsızlanarak. "Onlardan teslim olmalarını isteyeceğiz. Sonra ikisini de sorguya çekeceğiz." Caramon'a meşum bir bakış attı. Ortak Lisan'a dönerek, "Arkadaşının oğlu *beyaz* cüppeli olabilir ama kötülüğün askerlerinden birine eşlik ediyor."

Caramon'un yüzü hiddetle kızardı. "Neyi ima etmeye çalışıyorsun?"

"Porthios," Tanis araya girdi. "Kara şövalyenin teslim olmayacağını gayet iyi biliyorsun. Dövüşecek ve senin halkın da dövüşecek ve—"

"Eğer oğluma zarar verirseniz," dedi Caramon soğukça, yumruğunu elinin içine vurarak, "Buna pişman olursunuz."

Bir adım ileri gitti.

Elf savaşçılar -Qualinestili olanları— hemen Porthios'un önüne geçtiler. Kılıçlar tangırdadı, çelikler parladı.

"Siz erkekler ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Yüzü öfkeyle solmuş, sesi küçümsemeyle gerilmiş olan Tika kocasını omuzlayarak yolunu açtı. Ona ve odadaki herkese dik dik baktı. Tika barın arkasına uzanıp bir zamanlar bir çok ejder-anın kafasında patlamış olan eski, demirden tavayı kavradı.

En yakınındaki elfin üzerine yürüyüp ona tavayla gözdağı verdi.

"Siz ahmaklar, hepiniz kafayı mı yediniz?" diye sordu tıslayan bir fısıltıyla. "Siz, beyefendi." Tava Porthios'u işaret etti. "Karınız sizin çocuğunuzu doğuruyor! Ve çok da rahat bir durumda değil, size söyleyeyim. Elfler ve küçük kalçaları falan filan işte. Ve siz erkekler"—tava ile havada bir yay çizdi—"burada durmuş kılıçlarınızı tokuşturuyor ve çocuklardan daha beter davranıyorsunuz! Buna katlanmayacağım, beni duydunuz mu? Buna katlanmayacağım."

Tava masalardan birinin üzerine güm diye çarptı.

Hem budalaca hem de sert bir şekilde kararlı görünen cifler, durumlarını korudular. Caramon da, tükürdüğünü yalamıyordu. Tika tavanın sapını daha da sıkı kavradı.

Tanis Porthios'un yanına doğru sokuldu. Tika da Caramon da anlayamasın diye alçak sesle Elfçe konuştu. "Gözcün kara şövalyenin üzerinde iki naaşın olduğu bir kızağı sürüklediğinden bahsetti. Bunların Caramon ve Tika'nın oğullarının naaşları olması muhtemel. Ölülerin dinlenişini rahatsız mı edeceksin?"

Bu Porthios'u fikrini değiştirmeye ikna etmeye yarayacak tek argümandı. Aşırı uzun yaşamları sebebiyle elfler ölüme saygı duyar ve ölüleri onurlandırırlardı.

Porthios Caramon'a baktı, müteredditgörünüyordu.

Tanis avantajının üzerine giderek devam etti. "Yanılıyor olabilirim ama bu kara şövalyeyi tanıdığımı düşünüyorum. Bırak onunla ve genç büyücüyle yalnız olarak konuşayım. Eğer olan şey olduğunu düşündüğüm şey ise, o zaman şövalye —Karanlık Kraliçe'nin hizmetkârı olsun olmasın — hayatı tehlikedeyken, onurlu ve asil bir tavır içerisinde demektir. Bırak kan dökülmeden ve ölülerin onurlarıyla oynanmadan neler döndüğünü anlayayım."

Porthios konuyu düşündü. "Muhafızlarım sana eşlik edecek." "Bu gerekli değil Kardeşim. Bak, olabilecek en kötü şey kendimi öldürtmem olur," diye ekledi Tanis tatsızca.

Elfin sert yüzünün bir tarafı seğirdi. Aslında Porthios gülümsemişti. "İnan ya da inanma Yarımelf, bu beni çok üzer. Buna inanmayabilirsin ama seni hep sevmişimdir. Aslında seni takdir ettiğim zamanlar bile oldu. Yalnızca kız kardeşime uygun olmayan bir eş olduğunu düşünüyorum."

Gülümseme solup gitti, yerini kederin, bitkinliğin, boğucu bir yorgunluğun çizgilerine bıraktı. Porthios Alhana'nın yattığı odanın yönüne doğru kafasını kaldırdı, belki de hayatı için savaşıyordu, çocuklarının hayatı için.

"Haydi git Yarımelf," dedi Porthios yavaşça bitkinlikle. "Git ve kötülüğün onurlu tohumuyla konuş. Kendi bildiğini okuyacaksın. Her zaman yaptığın gibi." Tekrar yukarıya baktı ve gözleri parıldadı. "Ama benim muhafızlarım sana eşlik edecek."

Bu bir çeşit zaferdi ve Tanis daha fazla üstelememesinin daha iyi olacağını biliyordu. Bu kadarını Porthios çok kaygılı ve çok yorgun olduğu için kazanmıştı.

Belki de, diye düşündü Tanis kılıcını beline bir kayışla

bağlarken, katı ve dediğim dedik elf her şeye rağmen karısını seviyordur. Tanis Silvanesti elf kraliçesi Alhana'nın politikacıların uğruna evlendiği adam hakkında ne düşündüğünü merak etti. O da adamı o kadar seviyor muydu acaba?

"Her şey halloldu," dedi Tanis, Ortak Lisan'a dönerek Caramon ve Tika'ya. "Porthios durumla benim ilgilenmeme razı oldu. Tika sen en iyisi Alhana'nın yanına geri dön."

Tika anlamamıştı ama sorun çözüldüğü için rahatlamıştı. Burnunu çekip bir nefes verdi, tavayı pat diye yere bıraktı ve aceleyle üst kata çıktı.

Tanis kapıya doğru gidiyordu ki Caramon'un geniş göbeğine giydiği önlüğü dikkatlice çözdüğünü gördü. Arkadaşına eşlik etmek için hazırlandığı besbelliydi. Tanis hızlıca Caramon'un yanına gitti, elini koca adamın koluna koydu.

"Bırak bununla ben ilgileneyim Caramon. Burada sana ihtiyaçları olabilir."

Caramon başını salladı. "Tabii ya ne demezsin. Oradaki çocuk Palin olabilir. Eğer öyleyse. Başına bir şey geldi demektir."

Tanis değişik bir yaklaşımla yeniden denedi. "Sen burada kalmalısın. Şu elflere göz kulak olmalısın. Porthios çaresizliğe kapılmış, köşeye sıkıştırılmış bir durumda. Sorun çıkarabilir. Ortalık kan gölüne dönsün istemeyiz."

Caramon tereddüt etti, sürgün elf kralına baktı.

"Eğer Palin ise ona dikkât ederim," diye devam etti Tanis. "Kendi oğlummuş gibi." Sesi aylardır duyup görmediği sevgili oğlunu hatırladığında hafifçe titredi.

Caramon bakışlarını Tanis'e çevirdi, onu sabit bir yoğunlukla baktı. "Bana söylemediğin bir şey biliyorsun."

Tanis kızardı. "Caramon ben—"

Koca adam iç geçirdi sonra omuzlarını silkti. "Haydi git. Oğluma ve Steel'e -eğer oradaki gerçekten oysa tabii- dikkât edeceğini biliyorum. Kim bilir, belki de her şeye rağmen bizim tarafımıza geçmiştir. Ben şuradaki katı ve asık suratlıya göz kulak olurum." Başparmağıyla Porthios'u işaret etti.

"Teşekkürler dostum," dedi Tanis ve ne Caramon'a ne de Porthios'a fikirlerini değiştirmeleri için fırsat bırakmadan ayrıldı.

10

pusu İÇİN CDûkecDCDeL BİR

Palin *ve* Steel, Solace'ın dış kesimindeki bir koruda dinlenmek için durdular. Daha doğrusu Palin dinlenmek için durdu. Steel de Palin ile kalabilmek için durdu. Genç büyücünün yarası ona zorluk çektiriyordu, acı içindeydi, yıpranmıştı. Doğru, evine çok yakındı ama eve dönüşü ona hiç huzur getirmeyecekti, sadece anne babasına çocuklarından ikisinin öldüğünü söylemek gibi acı bir görev getirecekti. Bir ağaç kütüğünün üzerine oturdu.

"Al, bunu iç." Steel büyücüyü bir matarayla dürttü.

Suyu kabul edip şövalyelerle çıktığı yolculuğu sırasında yapmayı öğrendiği gibi tutumluca içti. Sonra geri verdi.

"Teşekkür ederim. Sanırım kendiminkini savaş sırasın... sahildeyken kaybetmişim."

Steel onu duymadı, ona sunulan matarayı görmedi. Eskiden yerli çocuklarca oyun bölgesi olarak kullanılan -bu terk edilmiş oyuncaklardan ve etrafa dağılmış çöplerden anlaşılıyordu-küçük bir açık alandaydılar. Steel öylece durmuş yukarı, vallen ağaçlarından birine bakıyordu. Palin onun görüş çizgisini takip ederek dalların arasında karanlık, lenduha gibi bir şey gördü. İlk başta irkildi ama sonra anıları canlandı.

"Telaşlanma. Bu sadece ağaçtan bir kale," dedi. "Kardeşlerim biz küçükken orada savaş oyunu oynardı. Savaş oyunu. O zamanlar bizim için sadece bir oyundu. Onlar savaşçılardı ve ben de büyücüleri. 'Öldükleri' zaman, ben 'büyümü' onları hayata geri getirmek için — "

"Çocuklar burada oyun oynar diyorsun," diye kesti sözünü Steel, yüksek sesle konuşarak.

Eli Palin'in omzunu sıkıca kavradı. Şövalye ona acısını paylaştığını belirtmi- yordu. Palin bunun farkına vardı, irkildi. Bu kavrayış bir uyarıydı.

"Konuşmaya devam et," dedi Steel yavaşça. Sağ eli Palin'in omzundaydı, sol elinde bir kama vardı. Palin bıçağın, şövalyenin koyu mavi pelerinin altından parıldayışını görebiliyordu.

Palin gergindi, elleri iç güdüsel olarak büyü bileşenleri çantasında uzandı. Sonra nerede olduğunu hatırladı. Allah aşkına, burası Solace'tı !

Biraz sallanarak ayağa kalktı. "Herhalde sadece buranın çocuklarıdır —"

Steel Palin'e şimşekler çakan, kısa bir bakış attı. "Çocuklar değil." Tekrar ağaçlara doğru baktı. "Elfler. Sana söylediğimi yap ve yolumdan çekil."

"Elfler! Bana ciflerin—"

Steel Palin'in omzundaki elini acı verecek şekilde sıktı.

Palin sesini bir fısıltıya düşürdü. "Elli fersah mesafe içerisinde hiç elf —"

"Kes sesini," dedi steel soğukça. "Hazırda ne gibi büyülerin var?"

Palin şaşırmıştı. "Ben... ben... hiç yok, gerçekten. Gerekeceğini hiç... Bak, burası benim anayurdum—"

Bir fiyuu sesi ardından da bir saplanma sesi konuşmasını böldü. Tüylü bir ok Palin'in oturduğu gövdeye saplanmış sallanıyordu. Ok elf tasarımı ve yapımıydı.

Beş elf savaşçısı ağaçlardan aşağı inip hafifçe yere kondular. Elfler gözün takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde yaylarım kaldırıp oklarını gerdiler. Dört ok Steel'e çevrilmişti. Bir tanesi de Palin'e nişan alınmıştı.

Ağzı beş karış açık elflere baktı, şaşkına dönmüş ve feleğini şaşırmıştı. Bu kafa karışıklığının arasından yükselen tek düşünce, bir kez daha başarısız olduğuydu. Büyülü sözlerini ezberlemiş de olsa, kullanabilmiş oldukları neredeyse değersizdi -ya da o onları öyle görüyordu. Ve her nasıl olsa sözleri ezberinden okumaya başladığı zaman, büyük bir olasılıkla kalbine bir ok saplanarak ölmüş olacaktı.

Steel Palin'i serbest bıraktı. Şövalye kamayı beline takarak kılıcını çekti, düşmanlarıyla yüzleşti.

"Sen kötülüğün bir yaratığısın, ne çeşit olduğunu söyleyemesek bile," dedi elflerden biri Steel'e "Seni orada, yolda öldürebilirdik. Ama bu beyaz cüppeliyle olan muhabbetin ilgimizi çekti. Hani yanınızda iki Solamniya Şövalyesi'nin naaşlarının bulunduğu bahsi. Duyduğumuz söylentilere bakılırsa bu doğru olmalı. Lordum seninle konuşmaya ilgili olacaktır."

Steel pelerinini bir omzundan geriye doğru attı, göğüs zırhındaki nişanları iftiharla taşıyordu; Kafatası ve ölüm zambağı. "Bunlara bakın ve

korkunç sonunuzu görün. Ben bir Takhisis Şöva-lyesiyim. Duyduğunuz söylentiler umurumda değil ve lordunuza

gelince, Cehennem'e kadar yolu var."

Elfler yaylarının kirişlerini çektiler.

"Eğer bir şey yapacaksan Büyücü Efendi, sana şimdi yapmanı öneririm," dedi Steel yavaşça, sinirle.

Palin kurumuş dudaklarını yaladı, aklına gelen ilk ve tek büyülü sözü söyledi. "Shirak!"

Magius'un Asası'nın tepesindeki kristal küre elfleri bir anlığına kör ederek parlak bir ışıkla aydınlandı. Gözlerini kırıştırıp kafalarını başka yöne çevirdiler.

"Aferin!" dedi Steel ve ileri doğru sıçrayıp kılıcını ölümcül bir yay çizerek salladı.

"Hayır! Bekle!" Palin Steel'in kolunu yakaladı, onu geri çekmeye çalıştı.

Asanın ışığı azaldı. Elfler yeniden görebiliyordu, mükemmel bir şekilde olmasa da en azından yeterli derecede. Bir ok Palin'in cüppesinin kolunu yırttı. Bir diğeri Steel'in göğüs zırhına çarpıp sekti. Diğer ikisi hedefi tutturacaktı.

"Astani!" diye keskin bir emir geldi, Palin'in tanıdığı kadarıyla Qualinesti Elfçesi idi.

Elfler yaylarını indirdiler, emrin geldiği yeri aradılar.

"Silahlarınızı indirin, hepiniz," diye devam etti ses Ortak Lisan'a dönerek. "Sen de Steel Brightblade."

Arkasından isminin telaffuz edildiğini duyan Steel irkilerek şimdi ne gibi bir tehlike içinde olduğunu görmek için döndü. Kılıcım indirmedi.

Tanis Yarımelf altı elf savaşçının eşliğinde uzun adımlarla açık alana daldı. Yalnızdı, kılıcı belinden sallandığı hâlde hiç silah çekmemişti. Gözleri kızağa bağlı naaşlara ilişti, kısaca Palin ve Steel'e baktı, en sonunda ikisini rehin almış olan elf savaşçılara odaklandı.

"Lordunuz Porthios tarafından gönderildim," dedi Tanis ciflere. Ortak Lisan'da konuşmaya devam ediyordu ki Palin ve -özellikle— Steel, yarımelfin ne dediğini anlayabilsin. "İnanmıyorsanız bana eşlik eden arkadaşlarınıza sorun."

Tanis ile gelen ciflerden biri kısaca başını salladı.

"Bu iki adamı da tanıyorum," diye devam etti Tanis, Palin ve Steel'in yanında durmak için ilerleyerek kendi vücudunu onların önünde siper

etti. "Kanaatimce niyetlerini yanlış anladınız—"

"Bu karanlığın kölesinin niyetinin ne olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu elflerden biri. "Bizim yok edilmemizden başka?"

"Anlamaya çalıştığım şey de bu zaten," diye cevapladı Tanis. Elini şövalyenin kendini zaptetmesi için uyararak Steel'in omzuna koydu. "Güven bana," dedi alçak sesle. Bana şimdi de Yüce Ermiş Kulesi'nde güvenmiş olduğun gibi güven. Sana ihanet etmeyeceğim. Sanırım neden geldiğini biliyorum." Steel kurtulmaya çalıştı. Kanı kaynıyordu, bir çatışma için hevesliydi.

"Kazanamazsın," diye tekrarladı Tanis yavaşça. "Anlamsız bir şekilde öleceksin. Kraliçen bunu ister miydi?"

Steel tereddüt etti, savaşa duyduğu şehvetle boğuştu. Ateş onları koyu ve soğuk bırakarak gözlerinden yok oldu. Hastalıklı bir zarafetle kılıcını kınına geri soktu.

"Sıra sizde." Tanis etrafındaki ciflere baktı.

Yavaşça somurtarak yaylarını indirdiler. Sadece Tanis'in isteğiyle bunu yapmayabilirlerdi ama Porthios tarafından gönderilen elflerden biri eliyle işaret ederek dediğini yapmalarını emretmişti.

"Görevlerinize geri dönün," diye emretti Tanis. "Bizi biraz yalnız bırakın," diye ekledi Porthios'un askerlerine.

Elfler vallen ağaçlarının gölgelerine çekildiler. Ama göz ve ok menzilinde durdular.

Şimdi yalnız kalmışlardı, Tanis Palin'e döndü. "Anlat bana oğul. Neler olduğunu anlat."

Kibar sesi, tanıdık yüzü, taşıdığı haberlerin düşüncesi, bunların hepsi çok fazlaydı. Gözyaşları Palin'in görüşünü bulandırdı, sesinin boğulmasını sağladı.

"Cesur ol," dedi Tanis. "Gözyaşları utanılacak bir şey değildir Palin, ama ağlamanın bir zamanı vardır ve şu an değil, inan bana! Burada ne aradığınızı bilmem gerek. İkinizin de. Ve şimdi, hepimiz annenin dikiş kutusundaki bir şeylere benzemeden önce bilmem gerek."

Cesur ol genç kişi diye bir fısıltı geldi ben seninleyim.

Palin irkildi, ürperdi. Bu sesi daha önce de duymuştu, babasının sesini tanıdığı kadar iyi tanıyordu. Ya da belki de daha iyi. Ses onunla çok uzun süredir konuşmamıştı.

Bu kesinlikle bir işaret, diye düşündü.

Gözyaşları kurudu. Dünde kalan hadiseleri anlattı, çok uzakmış gibi görünen hadiseleri.

"Kalaman'a istihkama göz atmak ve kuzeyden gelebilecek bir saldırıya karşı oranın en iyi nasıl korunacağını rapor etmek için gönderilmiştik. Küçük bir bölüktük, hep beraber elli kişi ya vardık ya yoktuk. Ama yirmi Şövalye vardı. Diğerleri toprak beyleri, uşaklar ve bagaj arabalarını çeken köylülerdi. Kalaman'da tahkimatın güçlenmesini denetlemek için birkaç ay geçirdik. Sonra, Kuzey Kalesi'ne gitmek amacıyla doğuya doğru at sürdük. Orada, yolumuzun hemen üzerindeydi..."

Duraksadı, ürpererek bir nefes aldı, sonra devam etti. "Kıyı boyunca at sürüyor- dük. O gece kamp kurduk. Deniz sakindi, boştu. Şafak vakti ilk gemiyi gördük."

"Ama herhalde kuvvetlerinizle beraber uçan ejderhalar vardı. Nasıl oldu da gözden kaçır—"

"Hiç ejderhamız yoktu Tanis," dedi Palin, solgun yanakları donuk bir kızıllıkla yanarak. "Yüksek Kumandan bunun gerekli olduğunu düşünmediğinden onları rahatsız etmek istemedi."

"Ahmaklar!" dedi Tanis acı acı. "Ejderhalar olmalıydı. Orada beş yüz şövalye olmalıydı, yirmi değil. Onlara söylemiştim. Onları uyarmıştım!"

"Söylediğin hiçbir şeye gerçekten inanmadılar." Palin iç geçirdi. "Bizi sadece seni 'yatıştırmak' için yolladılar. Üzgünüm Tanis. Bu kumandanımızdan duyduğum şeydi. Şövalyelerin hiçbiri yaptığımız işi çok fazla ciddiye almadı. Bu daha çok bir... bir tatil gibiydi."

Tanis kafasını salladı, kefene sarılmış naaşlara baktı. "Neden diğerlerini uyarmak için Kuzey Kalesi'ne gitmediniz?"

"Önce sadece bir tane gemi vardı," diye açıkladı Palin basitçe. "Şövalye lordlardan biri gülüp, onları yirmi altı yıl evvel yendiğimizi ve şimdi de yeneceğimizi söyledi."

"Ahmaklar," diye tekrarladı Tanis, ama sakalının arasından mırıldandı.

"Kıyı şeridine çekilip onları bekledik. Herkes dalga geçiyordu, şarkı söylüyordu. Ve sonra..." Palin'in sesi Titredi. "Sonra ikinci bir gemi görüldü. Sonra bir üçüncüsü. Ondan sonra sayıyı kaçırdık."

"Ve savaşmak için orada kaldınız. Sayıca az ve kazanmak için umutsuz bir şekilde."

"Düşman gemilerden bizi görebiliyordu," diye cevap verdi Palin kendini savunarak. "Kaçsaydık nasıl görünürdü."

"Mantıklı?" diye önerdi Tanis.

Palin'in kızarması daha da derinleşti. Maaşlara doğru baktı, gözlerini hızlıca kırpıştırdı."

Tanis iç çekti, sakalını kaşıdı. "Hepsi öldü mü?" diye sordu alçak bir sesle,

Palin yutkundu, başını salladı. "Tek hayatta kalan bendim," O kadar sessiz konuştu ki Tanis'in onu duyması için ileri doğru eğilmesi gerekti.

"Kardeşlerin, Tanin... Sturm..."

Palin kızağı işaret etti.

"Paladine onları alsın," dedi Tanis. Kolunu Palin'e doladı. Genç adam titriyordu ama kendini iyi tutuyordu. "Sanırım esir alınmışsın." Steel'e baktı.

Palin cevap veremeden başını salladı.

"O kadarını anlayabiliyorum," diye devam etti Tanis, "Ama biraz kafam karıştı, buraya senin neden geldiğin konusunda Steel Brightblade." Tanis'in sesi sertleşti "Ölümlerinden sen mi sorumlusun?"

Steel küçümsüyordu. "Onları ben öldürmüş olsam ne fark eder? Biz askeriz. Sanırım risklerini biliyorlardı, yoksa şövalye olmazlardı."

"İnan bana fark eder," dedi Tanis. "Siz kuzensiniz. Aynı kandansınız. Tekrar soruyorum; onları sen mi öldürdün?"

Palin araya girdi. "Hayır o yapmadı Tanis. Vücutlarını maviye boyamış dışarlıklı, garip barbarların saldırısına uğradık biz. Ama Barbarlar şövalyeler tarafından kumanda ediliyordu."

"Ben bir şövalyeyim. Ejderha sırtında savaşırım," dedi Steel gururla. "Solamniyalılar kara gücüne yenildiler."

"Anlıyorum," dedi Tanis. Düşünceliydi, hiç şüphesiz bu çok önemli bilgiyi Yüce Ermiş Kulesi'ndeki Yüksek Kumandan'a vermek üzere bir kenara yazıyordu. Bakışlarını tekrar Steel'e çevirdi, "Hâlâ neden geldiğini anlayamıyorum. Eğer Palin'in fidye parası içinse, bu herhangi bir elçi tarafından alınabilirdi."

"Buraya borcumu ödemeye geldim. Ölülerin vücutları ortak bir türbeye koyulacaktı. Şeref içinde tabii," diye ekledi Steel karanlık

gözlerinde şimşekler çakarak. "Mertçe savaştılar. Bazılarının tavsiye ettiği gibi yapıp kaçmadılar. Ama ölüm haber-

leri ailelerine uzun bir süre ulaşamayacak. Belki de hiç. Bu genç büyücünün adını öğrendiğim ve iki kardeşinin savaş sırasında öldürüldüğünü anladığım zaman, babalan Caramon Majere'ye olan şeref borcumu ödeme fırsatını kullandım. İki oğlunun naaşları münasip bir defin töreni için buraya getirdim."

"Ölüleri geri getirdin," Tanis şövalyeye inanamayarak baktı, "Hayatını tehlikeye atarak hem de."

Steel omuz silkti. "Hayat şeref olmadan nedir ki?"

"Est solarus oth mithas," diye mırıldandı Tanis. " 'Şerefim yaşamımdır.' Sen de tıpkı baban gibisin."

Steel'in yüzü karardı. Elleri kılıcının kabzasını kavradı. "Ben bir Takhisis Şövalyesiyim," dedi soğukça. "Babamın anısıyla şeref duyuyorum ama hepsi bu -bir anı. Sadece kraliçeme hizmet etmek için yaşıyorum."

Tanis'in bakışı dikkâtle şövalyenin boynuna kaydı. Ölü babanın oğluna verdiği tek hediye kılıç değildi. Tanis'in anlayamadığı büyülü bir yolla Sturm Brightblade'in boynuna taktığı yıldızziyneti oğluna geçmişti. Ziynet iyiliğin bir nesnesiydi, elf yapımıydı, bir sevgi sembolüydü. Kalbi karanlık tarafından gölgelenmiş bir kimse onu takmak bir kenara, ona dokunamazdı. Fakat Tanis onu Steel Brightblade'in göğsünde parıldarken görmüştü.

Onu şimdi ölüm ve yıkım sembolleriyle süslü korkunç zırhın altında takıyor muydu? Yoksa onu bırakmak için yemin etmiş miydi, onu kopartıp Karanlık Kraliçe'nin kanlı sunağına feda etmiş miydi?

Tanis ziyneti göremiyordu. Steel yarım elfin bakışlarına soğuk kanlılıkla cevap verdi, en azından utanmış değildi. Eğer ziyneti takıyorduysa bile herhangi bir belirtisini saklayacak kadar disiplinliydi.

Tehlikeli bir adam, diye düşündü Tanis. Eğer Takhisis'in bütün şövalyeleri bunun gibiyse başımız gerçekten belâda demektir.

"Kalaman saldırı altında mı?" diye sordu Tanis, Steel'e bakarak.

"Olacak," diye cevapladı şövalye. "Ve şimdilik Kuzey Kalesi saldırı altında. Sırlarıma ihanet etmiyorum. Lord Ariakan Solamniyalılann hangi yollarla sıralandı- rıldıklannı bilmelerini istiyor."

Tanis Steel'i katı bir sessizlikle izledi, sonra yıkımın

sınırındaymış gibi görünen Palin'e geri döndü. "Bunların hepsini sonra tartışırız. Önce seni eve götürmeliyiz. Ebeveynlerine kardeşlerinin ölüm haberini vermene yardımcı olurum. Hatırla Palin, annen de baban da askerdi. Bu onlara acı verecektir elbette, ama—"

"Dahası var Tanis," dedi Palin.

Tanis o kadarını daha şimdiden anlamıştı. "Fidye için tutuluyorsun."

"Evet. Ve eğer fidye ödenmezse, bedeli hayatım olacak."

"Peki, fidye ne kadar? Sorun değil," diye ekledi Tanis aceleyle. "Ne kadar fazla olursa olsun parayı buluruz, ben bağışta bulunmaktan memnun olurum, aynı—"

"İstedikleri para değil Tanis," diye sözünü kesti Palin oldukça sabırsız bir hâlde. "Eninde sonunda ben bir büyü kullanıcısıyım."

"Bir acemisin," dedi Tanis, yaptığını hissetmeden bir ihmâlde bulunarak. İçinde gelmekte olan şeyin ne olduğunu bildiği gibi korkunç bir his vardı, düşünceyi uzaklaştırmayı umdu. Palin'in omzuna hafifçe vurdu. "O kadar havalara girme, genç adam."

Tanis Steel'e baktı. "Dediğim gibi, bu genç adam bir acemidir. Daha kısa bir süre evvel sınavı geçti. Büyücüler ona birkaç değersiz büyülü eşya vermiş olabilir, ama gerçekte değerleri yok. Siz şövalyeler en iyisi parayı kabul edin..."

"Palin Majere sadece acemi bir büyücü olabilir. Ama amcası Raistlin Majere değildi," diye cevap verdi Steel tatsızca. "Yeğenine değerli bir hediye vermiş." Şövalye Magius'un Asası'm işaret etti. Hayatının tehlikede olduğunu öğrenirse ona daha fazlasını tedarik edeceğinden hiç şüphem yok."

"Bütün dünya delirdi mi?" dedi Tanis. "Raistlin Majere öldü! Yirmi yıl ya da daha fazla bir süredir de ölü. Palin'e asayı o vermedi, Karanlık Dalamar verdi..."

Steel ona etkileyici, koyu gözleriyle baktı.

"Nefesimi harcıyorum! Fidye ne?" diye sordu Tanis.

"Boyutkapısı'nın açılmasını istiyorlar," diye cevapladı Palin sessizce. "Gri Şövalyeler Cehennem'e giden bir yol bulmak istiyor."

"Boyutkapısı açıldığında," dedi Steel, "kraliçemiz dünyaya girecek. Ve biz de bu dünyayı onun ayaklarının altına sereceğiz."

*** tf •**

çiöye.

RAİSTLİM'İN ODASI, PALİN'İN

Steel Son Yuva Hanı'nın kapısının hemen eşiğinde duruyordu. Tanis yumuşak bir şekilde Tika ve Caramon'a en büyük iki oğullarının ölüm haberlerini verirken soğukça, gururla, kıpırdamadan, hiçbir hissini açık etmeden mesafesini koruyordu. "Biliyordum!" Tika'nın ilk tepkisiydi. Ellerini kalbinin üzerine koydu. "Yüce Paladine, biliyordum. Buramda hissetmiştim. Ah sevgili tanrılar niye? Niye?" Ellerini birleştirdi, sandalyesinde bir ileri bir geri sallandı.

Palin kollarını annesine doladı. "Üzgünüm," dedi kırık dökük. "Çok üzgü- nüm..."

Caramon şok olmuş bir halde oturuyordu. "Oğullarım," diye fısıldadı. "Oğullarım." Ve sonra hüngür hüngür ağlayarak uzandı, Palin'i kendine doğru çekti. "En azından sen güvendesin." Tanis yıkılmış anne ve babaya daha da kötü haberler vermek için ilk acı krizinin geçmesini bekleyerek uzakta durdu. Palin güvende değildi, onların hayal edebileceğinden çok daha büyük bir tehlike içindeydi.

En sonunda Palin gözyaşlarını silip Tanis'e baktı.

"Onlara sen anlat," dedi yavaşça.

"Bize anlatmak mı? Bize ne anlatacak?" dedi Caramon. Başı öne eğilmişti, gerilmişti ve titriyordu.

"Palin Kara Şövalyelerin esiri," dedi Tanis. "Fidye talep ediyorlar."

"Evet tabii ki öderiz, her ne olursa olsun," diye yanıtladı Caramon. "Eğer gerekiyorsa her şeyimizi satıp savarız."

"İstedikleri para değil Caramon," dedi Tanis, bunu söyleyebilmek için daha kolay bir yol bulmaya çalışarak ama başarama-yarak. "Büyücülerin Cehennem'in Boyutkapısı'nı açmalarını istiyorlar. Palin'i Karanlık Kraliçe'yi serbest bırakması için kullanmak istiyorlar."

Caramon acıyla yıkılmış olan yüzünü kaldırdı, Tanis'e sonra Palin'e ve sonra Steel'e baktı. "Ama... bu maskaralık! Bu kepazelik! Büyücüler hiçbir *zaman* Boyutkapısı'nı açmayacaklar. Bu ölüm hükmü! Onu alamayacaksınız! Yapama-yacaksınız!"

Caramon odada bulunan hiç kimse onu durduramadan sandalyesinin üzerinden atlayıp kendini Steel'in üstüne savurdu. Koca adamın ağırlığı ve hızı ikisini de bir duvara çarptı.

"Caramon dur!" Tanis ve Palin, Caramon'u şövalyeden ayırmak için cebelleşiyorlardı. Caramon ellerini Steel'in boğazına götürmeye çalışıyordu. "Bunun hiçbir yararı olmaz!"

Steel hiç silah çekmedi. Ayağa kalktı, Caramon'un kollarını yakalayıp koca adamın elinden kurtuldu. Caramon'u oğlu ve arkadaşının kollarına doğru geri itti. Steel nefes nefese, tetikte ve ihtiyatlı bir şekilde ayakta duruyordu.

"Bu seferlik acınızı göz önünde bulunduruyorum," dedi soğukça. "Bir dahaki sefere bunu yapmayacağım."

"Caramon! Kocaların en kıymetlisi!" Tika ona sıkıca sarıldı, sakinleştirdi. "Bunun çaresine bakacağız. Tanis burada. O bize yardım eder. Palin'i geri götürmelerine izin vermeyecektir. Yapmayacaksın, değil mi Tanis?"

Gözleri korku içindeydi, yalvarıyorlardı. Tanis bütün kalbiyle, onun ümitsizce duymak istediği şeyleri ona söyleyebilmeyi diledi. Ama yapabildiği tek şey kafasını sağa sola sallamak oldu.

Tika sandalyesine geri çöktü. Elleri önlüğüne sarmalanmış, kumaşı sıkıca tutuyordu. Tika ağlayamadı. Şimdi değildi. Henüz değildi. Yarası çok derindi. Daha hissedemiyordu bile, sadece soğuk bir uyuşukluk içerisindeydi. Ve bu yüzden oturduğu yerden döşemeye baktı ve acıyı bekledi.

"Baba," dedi Palin alçak bir sesle. "Seninle konuşabilir..."

"Beni götür, lanet olsun sana!" dedi Caramon, Tika'nın sevecen dokunuşundan kurtularak. "Oğlumun yaşamına karşılık benim yaşamım. Büyücülerin cevabını duyana kadar beni esir tutabilirsiniz."

"Bir babanın konuşacağı gibi konuşuyorsunuz bayım," diye cevap verdi Steel. "Ama bilmelisiniz ki böyle bir talep imkânsız. Büyücülerimiz Raistlin Majere'nin yeğeninin değerini biliyorlar. Usta büyücünün genç adamın sağlığıyla ilgilenmesinin muhtemel olduğunu düşünüyorlar."

"Kardeşim!" Caramon afallamıştı. "Kardeşim öldü! O ne yapabilir ki?"

"Baba!" diye fısıldadı Palin ısrarla, babasının kolunu çekiştirerek. "Lütfen! Konuşmamız gerek!"

Caramon hiç ilgilenmedi.

Steel küçümseyerek gülümsedi, omuzlarını silktı.

"Onun bir şeyler yapabileceğini umalım bayım." Steel'in gülümseyişi kesildi. "Aksi takdirde, üçüncü oğlunuzu da kaybedersiniz."

Tika nefesi kesilerek inledi, sıktığı yumruğunu ısırdı. Tanis onun yanındaydı ama üst katlardan aşağı inen Dezra onu dirseğiyle bir kenara itti. Kollarını Tika'ya dolayıp yatıştırıcı sözler fısıldadı.

"Haydi gel. Benimle gel canım. Yukarı gel ve biraz rahatla."

Tika sanki onu tanımıyormuş gibi arkadaşına baktı. Sonra gözlerini kapadı, başını Dezra'nın göğsüne dayayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Dezra gözleri yaşlarla dolarak Tanis'e baktı. "O elf lorduna hanımının zamanının neredeyse geldiğini söyleyebilirsin. Sağlığı ve morali yerinde. Sanırım onun ve çocuğu için her şey iyi gidecek."

"Porthios dışarıda bekliyor," dedi Tanis. Merhametli tanrılar adına, diğer krizi tamamen unutmuştu. "Onu bilgilendiririm."

"Burada, yanında olmalı/'dedi Dezra kızgınlıkla. "Ne yapıyor öyle sıvışıp durarak?"

"En iyisi ayrılmasıydı Dezra. Bu şekilde olması için onu ikna edene kadar yeterince sorun yaşadım zaten. Burada neredeyse bir savaş çıkıyordu."

Steel elften söz edilince elini kılıcının kabzasına attı. Dudakları kıvrıldı.

"Savaş!" dedi Dezra acı acı. "Keder dünyasına yeni bir hayat geliyor. Belki de bebek ölü doğsa daha iyi olur!"

"Bunu söyleme Dezra!" diye haykırdı Tika aniden. "Yeni doğan her çocuk daha iyi bir dünya için umuttur. Buna inanmak zorundayım. Oğullarımın yaşamının bir anlamı olduğuna inanmak zorundayım!"

"Evet tatlım. Vardı. Üzgünüm. Düşünmeden konuştum. Yukarı gel," dedi Dezra ağlayarak. "Benim... Benim Leydi Alhana konusunda senin yardımına ihtiyacım var. Eğer bunu yapabilecek gibiysen."

"Yeni bir hayat," diye mırıldandı Tika. "Biri gider biri gelir. Evet, yardım edebilirim. Yardım edebilirim..."

"Baba," dedi Palin annesi odadan çıktığında. "Konuşmamız lazım. Hemen şimdi."

Oğlunun sesindeki alışılmadık sertlikle irkilen Caramon etrafına bakındı.

"Ben... Ben üzgünüm Oğul," diye mırıldandı Caramon, saçını karıştırırken. "Ben... Ne yaptığımı tam olarak bilmiyorum. Hem sen yatmalısın. Git ve biraz din- len..."

"Yapacağım Baba," dedi Palin sabırla. Babasının koluna girdi. "Benimle gel. Gel de konuşalım. Yalnız konuşmamızın mahsuru var mı?"

Sorunun yöneltildiği Steel kısaca başını sallayarak izin verdi. "Kaçmaya çalışma- yacağınıza dair bana şeref sözü verdiniz, Büyücü Efendi."

"Ve ona sadık kalacağım," dedi Palin vakarla. "Baba lütfen."

"Onunla git Caramon," diye ikna etmeye çalıştı Tanis. "Diğer iki oğlun Paladine ile beraber. Şimdi sana ihtiyacı olan Palin"

"Bunu anlayamıyorum, Tanis." Caramon'un yüzü acı ve şaşkınlıkla çarpıldı. "Raistlin öldü! Ondan daha fazla ne istiyorlar? Anlamıyorum."

Tanis'in o konuda şüpheleri vardı. Raistlin gerçekten ölü müydü? Yoksa Takhisis'in gri cüppeli büyücüleri öyle olmadığını mı keşfetmişlerdi? Tanis Palin'in belli ettiğinden daha fazla şey bildiğini biliyordu.

"Dalamar ile konuşmam lazım," diye mırıldandı Tanis, Caramon ve Palin odadan ayrıldığında. "Lord Şövalye ile konuşmam lazım. Başımız belada. Başımız gerçekten belada."

Ama şu anda, konuşması gereken tek kişi Porthios'tu.

Ve ona çocuğunun yakında doğacağını söylemeliydi.

Biri bu dünyayı terk eder. Bir diğeri gelir.

Umut mu?

O anda Tanis bunu göremiyordu.

Yıllar önce Caramon, Tika için Solace'taki en iyi evi inşa etti. Ev büyüyen bir aileyi barındırmaya yetecek kadar genişti ve

uzun yıllar boyunca evde gülüşme sesleri ile Majerelerin üç oğlan çocuğunun gürültüsü patırtısı yankılanmıştı. Daha sonra iki kız çocuğu dünyaya geldi —Palin'in sıklıkla desteklediği fikre göre kesinlikle ağabeylerine sataşmak amacıyla gelmişlerdi.

O zaman Caramon ve Tika Son Yuva Ham'na tamamen malik, mal sahipleriydi. Oğlanlar kısa süre sonra büyümüş ve kendi maceralarına çıkmaya başlamıştı. Ev hanın biraz uzağındaydı. Günün her saatinde oraya gidip gelmek zaman alıcıydı ve yorucuydu. (Tika sıkça handa yangın çıktığından kesinlikle emin olarak uyanır ve hemencecik Caramon'u gidip bir kontrol etmesi için yollardı.) En sonunda -ikisi de evi sevdikleri halde- Tika ve Caramon yaşadıkları yeri satıp handa ikamet etmenin daha kolay olacağına karar verdiler.

Eski evdeki bir oda 'Raistlin'in Odası' diye gösteriliyordu. Eski günlerde, kardeşinin Kara Cüppelere dönmesi ve Palanthas'ın Yüksek Büyücülük Kulesi'ne taşınmasının üzerine, Caramon seve seve odayı korumuş ama belki bir gün kardeşi yaptığı hatayı anlar ve döner diye umut ederek kendini kandırmıştı.

Raistlin'in ölümünden sonra Caramon odayı 'sadece başka bir oda' yapmayı planladı ama umutlan ve düşleri orada o kadar odaklanmıştı ki, sanki oradan çıkmayı kabul etmeyen hayaletler gibiydiler. Raistlin'in odası ev satılana kadar olduğu gibi korundu.

Majereler hana taşındıkları zaman hiç kimse başka bir 'Raistlin'in Odası' tasarlamayı düşünmemişti, ta ki Caramon iki küçük kızının odalardan biri hakkında -arka taraftaki küçük bir depo odası- Raistlin'in Odası diye konuştuğuna kulak misafiri olup şaşırana kadar.

Tika kızlarının yeni ve tanıdık olmayan evi ellerinden geldiğince terk ettikleri evlerine benzetmeye çalıştıkları gerçeğini dile getirdi. Caramon onunla hemfikir oldu ama ikisi de odayı Raistlin'in Odası diye anmayı bir alışkanlık haline getirdiler. Handa kalan gezgin bir büyücü onlara kulak misafiri olmuş ve ünlü büyücünün hiç kuşkusuz zamanının büyük bir bölümünü geçirdiği odayı görmek için yalvarmıştı.

Caramon büyücüyü bu hatalı inancından caydırmak için elinden geleni yapmıştı -hanın bu bölümü Raistlin'in yaşamı sırasında yoktu bile- Ama kırmızı cüppeli oldukça kararlıydı, devamlı ve kıymetli bir müşteri

olduğundan (ödemelerini çelikle yapıyordu, kertenkele dişiyle değil) Caramon konuğunun depo

odasını ziyaret etmesine izin verdi.

Büyücü içinde ahşap bir sandıkla etrafa saçılmış süpürgeler olan odayı etkileyici buldu. Bir "saygı simgesi" olarak büyülü bir yüzük bırakmayı teklif etti, Caramon bunu reddedemedi. Büyücü yüzüğü bir bira fıçısının üstüne koydu ve ayrıldı.

Büyülü objeye dokunmaktan korkan Caramon (kendini bir kertenkele olarak bulabileceğini bilebilecek kadar büyü görmüştü) onu olduğu yerde bıraktı. Bir ay sonra iki beyaz cüppeli büyücü özellikle "mabedi" ziyaret etmek için çıkageldi. Esasında ilk büyücünün hanı terk ettikten sonra şansı harikulade açılmıştı. Bu, Kırmızı Cüppeli'nin başına oldukça ender gelen bir şey olduğundan bunu Raistlin'in iradesine atfetmişti. Büyücü hikayeyi yaymıştı ve bu ikisi kendi küçük "simgelerini" bırakmak için gelmişlerdi.

Bira fıçısı üzerinde bir parşömen ve bir iksir bırakılmıştı. Büyücüler para harcayarak ve anıları hatırlamaktan her zaman memnun olan Caramon ile Raistlin hakkında konuşarak iki gece kalmışlardı. Onu takip eden ay bir Kara Cüppeli gelmişti. "Odanın" yerini sormak hariç kimseyle konuşmadan geldi ve gitti. Gece kalmadı ama evdeki en iyi şarabı ısmarlayıp parasını çelik ile ödedi.

Kısa zamanda Ansalon'un her yerinden büyücüler gelip hanı ziyaret eder oldu. Bazıları büyülü eşyalarını hediye olarak bıraktı, bazıları onları sonra almak için dönmek üzere 'değerleri artsın' diye büyü bileşenlerini bıraktı. Bunu yapanlar nesnelerin değerinin arttığına yemin edebilirdi.

Tika odanın özel 'güçleri' olduğu fikriyle alay ediyordu. Bu fikri büyücülerin genel garipliklerine bağlıyordu. Caramon ta ki koca adam bir gün -Otik'in eski defterlerini karıştırırken- eski hanın Mızrak Savaşı sırasında Ejderhalar tarafından yok edilmesinden önceki kaba taslak bir planına rastlayana kadar onun fikrini paylaşmıştı. Ona acı tatlı anıları hatırlayarak bakarken, Caramon Raistlin'in Odası'nın kardeşinin, şöminenin yanında oturmaya alışık olduğu yerin tamı tamına üstüne kurulmuş olduğunu keşfettiğinde şaşırmış (oldukça hayrete düşmüştü.)

Bu keşfi takiben (dediğine göre Tika'nın bile tüylerini ürpertmişti) Caramon depo odasını boşalttı, süpürgeleri ve tahta sandığı dışarı attı (fakat üzerinde sayısız gizemli nesnenin bulunduğu bira fıçısını yerinde bıraktı.)

Büyülü eşyaların bir kenara kaydını tutmaya başladı. Hediye olarak bırakılmış olanları hiç satmadı ama bazen zor durumdaki büyücülere ya da VVayreth Kulesi'nde zorlu ve bazen ölümcül olan testlere girecek genç büyücülere verdi. Bu hediyelerin kutsanmış olduğunu ve -bir çok yanlışına rağmen- Raistlin'in zayıf ve ezilmiş kimselere hissettiği özel yakınlık nedeniyle onlara yardım edeceğini hissederdi.

İşte şimdi Palin'in babasını götürdüğü oda bu odaydı, Raistlin'in odası.

Küçük oda yıllar içerisinde oldukça değişmişti. Bira fıçısı hâlâ oradaydı ama özellikle içinde bir sürü büyülü yüzük, broşlar, silahlar ve büyü keseleri bulunan oymalı ahşap sandıklar eklenmişti. Duvarlardan birine yerleştirilmiş bir rafın üzerinde *beyaz*, kırmızı ya da siyah kurdelelerle titizce bağlanmış değişik parşömenler bulunuyordu. Büyü kitapları duvarda sıralanmıştı; daha dehşet verici büyülü eşyalar gölgeli bir köşeye gizlenmişlerdi. Küçük bir pencere güneş ışığının ve -büyücüler için daha önemli olan- kırmızı ve gümüş ay ile kara ayın görünmeyen ışığının içeri girmesini sağlıyordu. Daha yeni kesilmiş çiçeklerle dolu bir saksı pencerenin yanındaki bir masanın üzerinde duruyordu. Odanın içinde meditasyon yapmak ya da çalışmak için gelenlere kolaylık olsun diye rahat bir sandalye bulunmaktaydı. Hiçbir kender bu odanın etrafında bir yerlerde dolaşmaya izinli değildi.

Caramon nerede olduğunu gerçekten bilmeyerek ve umur-samayarak içeri girdi ve odadaki tek sandalyeye oturdu. Palin o anda yarasına ve bitkinliğine rağmen baba- sından daha güçlüydü. Palin'in korkunç, takat kesici acısı dinmeye başlamıştı. Belki de sebebi bu odanın -onun her zaman sevdiği- rahatlatıcı etkisiydi. Ya da belki de bundan kafasının içindeki ses -hayatında hiç duymadığı halde çok iyi bildiği bir ses- sorumluydu. Bir yerde, bir şekilde, Raistlin yaşıyordu.

"Eğer Cehennem'e girmem gerekiyorsa bile onu bulmak benim görevim."

"Ne?" Caramon kafasını kaldırdı, oğlunu kararan bir yüzle izledi. "Sen ne dedin?"

Palin yüksek sesle konuşmuş olduğunun farkına varmamıştı. Konuyu böyle damdan düşer gibi açmak istememişti ama -ağzından

kaçırdığına ve babası onun ne düşündüğünü kesinlikle bildiğine göre- Palin devam etmenin en iyisi olduğuna karar verdi.

"Bunu bilmeni istedim Baba. Bir plan yaptım ve onu uygulamaya niyetliyim. Ben... bunu tasvip etmeni beklemiyorum." Palin dur aksadı, yutkundu ve sebatla devam etti. "Ama eğer bir şeyler ters giderse diye ne yaptığımın farkında olman lazım. Ben VVayreth Kulesi'ne gitmiyorum—"

"Aferin oğluma!" diye bağırdı Caramon rahatlayarak. "Bir şeyler düşünürüz. Senin güvende olman için Takhisis'in kendisiyle bile savaşırım. Bu kötü şövalyelerin seni almasına izin vermeyeceğim—"

"Baba lütfen!" dedi Palin keskince. "VVayreth Kulesi'ne gitmiyorum çünkü Palanthas'taki Yüksek Büyücülük Kulesi'ne gidiyorum. Cehennem'e girmeyi deneyeceğim. Amcamı bulmaya çalışacağım—"

Caramon'un ağzı beş karış açık kaldı; oğluna şaşırmış bir şekilde baktı. "Ama Raistlin Cehennem'de değil ki Oğlum. Paladine onun fedakârlığını kabul etti. Amcana ebedi bir uyku içinde huzur bahşedildi."

"Bunu kesin olarak bilmiyorsun Baba. Onu en son gördüğünde Cehennem'deydi."

"Ama onu gördüm Palin. Onu biz çocukken uyuduğu şekilde uyurken gördüm."

"O bir rüyaydı Baba, bunu kendin söyledin. Ozanlar ne diyor biliyorsun -Raistlin'in Cehennem'de esir tutul-duğunu, her gün Takhisis tarafından işkence gördüğünü, vücudunun parçalanmış ve kanamakta olduğunu söylüyorlar. Her gün sadece tekrar yaşama dönmek için keder içinde öldüğünü ve—" Caramon artık şaşkın değildi. Koca adamın bir problemi enine boyuna düşünmesi genellikle zaman alırdı ama bu soruya verilecek sadece bir cevap olabilirdi. Ayağa kalktı.

"Ozanların ne dediğini biliyorum," dedi sertçe. "Ozanların olayı, Sturm Brightblade'in kırmızı aya yolculuk etmesine kadar götürdüklerini de biliyorum! Hepsi saçmalık! Raistlin öldü! Bütün bu uzun yıllar boyunca ölüydü ve huzur içindeydi! Gitmeni yasaklıyorum. Burada kalacaksın ve Lord Ariakan ile anlaşacağız. Tanis bize yardım edecektir..."

Magius'un Asası Palin'in elinde ısınmıştı, dokunuşa ısınmıştı. Bu ısı onun içinde sıcak, baharatlı şarap gibi çalkantılar yaratıyor, ona cesaret veriyordu.

"Sen Raistlin'in ölü olduğuna inanmak istiyorsun baba.

Başka şekilde düşünmek onu terk etmiş olman anlamına geleceği için."

Darbe indirilmiş, ok yaydan çıkmış, mızrak fırlatılmıştı.

Deşilen yara dehşet vericiydi.

Caramon ölü gibi beyazlaştı; iki oğluyla beraber mezarda yatabilirdi. Nefes alışı hızlandı ve sığlaştı. Ağzını hiçbir şey söyleyemeden kapadı ve açtı. İri vücudu titredi.

Palin dudaklarını ısırıp destek almak için sıkı sıkıya asaya tutundu. Yaptığı, söylediği şey yüzünden donakalmıştı. Öyle demek istememişti. Sözler o durduramadan ağzından uçup gitmişti. Ve şimdi onlar hızla gitmişti, Palin kardeşlerinden akıp giden hayatı nasıl durduramadıysa verdiği acıyı da geri alamazdı. "Bunu demek istemedin," dedi Caramon titreyen, alçak bir sesle. "Hayır Baba, istemedim. Üzgünüm. Raistlin'in arkasından gitmek için her şeyi tehlikeye atacağını biliyorum. Rüyanın sana huzur getirdiğini ve ona can-ı gönülden inandığım biliyorum. Ama Baba," Palin devam etti, "yanılıyor olabilirsin."

Yanılıyor olabilirsin...

Sözler kafasının içinde yankılandı, neredeyse onları önünde yanarken, babasının önünde yanarken hayal edene kadar yaşam sahibi olup şekil *ve biçim* aldılar.

Caramon yutkundu, kafasını salladı, tartışabilecek bir tez arıyormuş gibi görünüyordu.

Beni bu konuda ikna etmeye çalışacak. Ona izin veremem, diye farkına vardı Palin. Çok kolayca caydırılabilirim. Bunun daha evvel kulede neye benzediğini hatırlıyorum. Ve o sadece bir illüzyondu, sadece benim sınavımdı. Ama korku ve dehşet gerçekti.

"Bunu düşündüm Baba. Steel Brightblade bana eşlik edeceğine yemin etti. Beni kuleye götürecek. Oraya bir varayım, Dalamakla konuşur ve onu koruyucuyu geçmeye çalışmam için bana izin vermeye ikna ederim. Eğer bunu yapmazsa"—Palin'in sesi katılaştı—"Kendim denerim. Hayalet daha evvel bir kere geçmeme izin vermişti—"

"O bir illüzyondu!" Caramon şimdi kızmıştı. "Hepsini büyücüler düzenlemişti! Bunu biliyorsun! Sana söylediler."

"Bunu da mı büyücüler düzenledi, Baba?" Palin Magius'un Asası'nı ileri doğru uzattı. "Bu illüzyon mu? Yoksa amcamın asası mı?"

Caramon huzursuzlukla asaya baktı, cevap vermedi.

"Asa Cehennem'e giden Boyutkapısı ile birlikte amcamın laboratuarında kilitliydi. Dalamar'ın kendisi bile o odaya giremez. Ama nasıl olduysa, Magius'un Asası orayı terk etti. Ve bana geldi. Ben o odaya gireceğim Baba. Amcamı bulacağım. Bana bildiği her şeyi öğretecek. Bir daha hiç kimse onları kurtaramayacak kadar güçsüz olduğum için ölmeyecek!"

"Boyutkapısı'm kendi başına mı açmaya çalışacaksın? Peki sana yardım edecek gerçek ermiş nerede? Unuttun mu? Boyutkapısı, sadece gerçek bir ermişin eşliğinde çok güçlü bir büyücü tarafından açılabilir. Amcanın bu yüzden Leydi Crysania'ya ihtiyacı vardı..."

"Kapıyı kendim açmaya niyetli değilim Baba," dedi Palin kısık sesle. "Bu taraftan açılmayacak zaten."

"Raistlin!" diye haykırdı Caramon. "Onu senin için Raistlin'in açmasını umuyor- sun! Bu delilik!" Kafasını salladı. "Kara şövalyeler yerine getirilemeyecek bir fidye talep ettiler. Onlara hiçbir şey borçlu değilsin! Merak etme," diye ekledi sertçe. "Tanis ve ben dışarıdaki Sor Brightblade ile anlaşırız."

"Kaçmayacağıma dair şeref sözü verdim Baba," diye karşılık verdi Palin haşinlikle. "Bana her zaman, verdiğim sözün beni bağladığını öğreten sen, şimdi benim onu bozmamı mı istiyorsun?"

Caramon dosdoğru oğluna baktı; kirpiklerinde göz yaşları parıldadı. "Akıllı olduğunu düşünüyorsun değil mi Palin? Beni köşeye sıkıştırdın, kendi sözlerimi bana karşı kullandın. Amcan yapardı bunu. Bu işte çok iyiydi. O kendi istediğini almakta çok iyiydi, kimi kırdığı da önemli değildi. Git o zaman. Ne yapacaksan yap. Seni artık durduramam, onu da durduramadım."

Bununla beraber Caramon ayağa kalktı ve vakarla oğlunu geçerek odadan dışarı çıktı.

Ürpermiş, sarsılmış Palin oturduğu yerde kaldı. Babası haklıydı elbette. Palin sık sık daha yavaş düşünebilen babasına ve ağabeylerine karşı, bir köpeğin zincirdeki bir ayıya sataşması gibi, zekice nüktelerini ve cerbezeli sözlerini kullanmıştı. Ve bu her zaman işe yaramıştı. Ağabeylerini onlarla birlikte Kalaman'a at sürmek için -onlann iyi niyetlerinden yararlanarak- tatlı sözlerle kandırmıştı. Bahaneler bulmuş, tartışmış, işleri

kendi çıkarlarına döndürmüştü. Bunlar işe yaramıştı. Ve şimdi, dövüşlerine kon-

santre olacakları yerde onu korumakla meşgul oldukları için ikisi de ölmüşlerdi.

Yarası zonkladı. Palin babasının oturduğu sandalyeye baktı ve hatırladı.

Kaçmak. Yapmak için mantıklı bir şeydi.

Yaklaşmakta olan düşmandan kaçmak mantıklıydı, konuşabilmek için zaman bulabildikleri o kısa süre içerisinde, küçük şövalye bölüğü ve onların genç büyücüsü kaçmak hakkında tartıştılar.

Kara pruvalı gemiler orada denizde duruyordu. Adamlarla dolu gemiler sahile akın ediyordu. Sayısız mavi ejderhanın kanatları güneş ışığını kesiyordu. O günün zevki için, deniz manzarasının güzelliğinin tadına çıkarmak için at sürdükleri kumsalda şövalyelerin küçük bölüğü, açık arazide yakalanmıştı ve sayıca epey azlardı.

"Eğer kaçarsak bölünmüş, dağılmış olacağız," dedi kumandan onlara, kıyıya çarpan dalgaların sesleri arasından kendininkini duyurmak için bağırarak.

"Ve ejderhaların bizi takip etmeyeceklerini nerden bilebiliriz?" dedi Tanin. "Peşimizden takip eder ve bizi birer birer yakalarlar ve sonsuza kadar Solamniya Şövalyeleri'nin korkaklığıyla alay ederler. Ben derim ki kalıp savaşalım."

"Burada *kalacağız,"* dedi Palin sertçe.

"Hayır Palin, sen değil." Tanin ona döndü. "Sen hızlı yolculuk edersin. Senin atın süratli. Burası sana göre bir yer değil. Kalaman'a geri sür. Onları gelen şey hakkında uyar."

"Ne? Ben yalnız başıma gideceğim ve sizi, iki kardeşimi burada savaşmak için yalnız bırakacağım?" Palin çok öfkelenmişti. "Bunu yapacağımı gerçekten düşünüyor musunuz?"

Tanin ve Sturm bakıştı. Sturm başını salladı, bakışını başka yöne çevirdi, adamlarla dolu gemilerle dolup taşmış olan denize baktı. *Fazla* zamanları yoktu. Tanin Palin'in yanma gidip kolunu sıkıca kavradı.

"Sturm ve ben şövalyelik yemini ettiğimizde tehlikeleri

biliyorduk. Ama sen değil Palin..."

"Ayrılmayacağım," dedi Palin sertçe. "Her ne zaman bir sorun çıksa beni hemen eve yollarsınız Tanin. Pekâlâ, ama bu sefer değil."

Tanin yüzü hiddetle kızararak eyeri üzerinde eğildi. "Kahretsin Palin! Bu mahalle zorbalarıyla yapılacak bir dövüş değil! Biz öleceğiz! Ve annemiz ile babamızın oğullarının üçünü de gömmek zorunda kaldıkları zaman neler hissedeceklerini biliyor musun? Özellikle de seni, en genç olanımızı?"

Palin kafasını kaldırdı. "Sen beni geride bırakır miydin Tanin?"

"Hayır ama—" Tanin münakaşa etmeye çalıştı.

Palin devam etti. "Bir büyücüyüm diye daha mı az şerefliyim? Biz de kendi içimizde yeminler ederiz. Büyüm ve Solinari adına burada kalıp bu kötülüğe karşı sizinle beraber savaşacağım, hayatıma mal olsa bile."

Sturm çarpıkça gülümsedi. "Seni alt etti Tanin. Buna karşı söyleyebileceğin fazla bir şey yok."

Tanin tereddüt etti. Palin onun sorumluluğundaydı, ya da o öyle düşünüyordu. Ve sonra aniden onun elini tuttu. "Pekâlâ, kardeşlerim." Bakışları Sturm'ü ve Palin'i kapsıyordu. "Bu gün Paladine için savaşıyoruz ve"—zayıfça gülümsedi—"ve Solinari için."

Üç kardeş ellerini birleştirdiler, sonra kumsal boyunca yayılmakta olan diğer şövalyelere katılmak için ayrıldılar.

Palin'in açıkça hatırlayabildiği bu kadardı. Savaş kısa, çetin ve acı olmuştu. Mavi boyalı barbarlar vahşice çığlıklar atarak teknelerden atlamış ve kıyıya koşmuşlardı, ağızlan sanki düşmanlarının kanlarını içmek için genişçe açılmıştı, gözleri savaş arzusuyla parıldıyordu. Cesaret kırıcı bir vahşilikle savaşarak, katliamdan haz duyarak şövalyeleri bir gelgit dalgası gibi yardılar.

Daha disiplinli, daha iyi savaşçılar olan şövalyeler ilk saldırı safını etkisiz hale getirmişlerdi; Palin'in ateştopu büyülerinden biri etlerini yakarak, geriye için için yanıp kavrulan cesetler bırakarak barbarların tam ortasında patlamıştı.

Ama ikinci bir saf vardı ve üçüncüsü de. Adamlar onları öldüren şövalyelere erişebilmek için yoldaşlarının naaşlarını eziyorlardı. Palin kardeşlerinin onun önünde birbirilerine yakın durarak siper edişlerini, onu korumaya çalışmalarını hatırladı —ya

da en azından bunu hatırladığını düşünüyordu. Tam o sırada bir şey ona kafasından vurmuştu. Belki de kardeşlerinden biri tarafından kısmen yönü değiştirilen, fırlatılmış bir mızraktı.

Bu onları hayattayken en son görüşüydü.

Palin kendine geldiğinde savaş bitmişti. Tepesinde iki kara şövalye nöbet bekliyordu. Diğerlerini sorma ihtiyacı duydu ama gerçeği bilmekten korkarak kendini engelledi.

Ve sonra Steel geldi ve Palin öğrendi...

******

Palin iç geçirerek ayağa kalktı. Raistlin'in Odası'nın kapısına yönelip dışarıya, koridora baktı, terk edilmiş salona giden merdivenleri indi. Steel oradaydı, yalnız başına bir sandalyede dimdik oturmuş denetimini kaybetmeyi reddediyordu, tanrılar bilir buna ihtiyacı olduğu halde uyumayı reddediyordu.

Palin salona baktı ve kardeşlerini görmeyi özledi, kahkahalarını özledi, bir zamanlar dikkatinin dağılmasını sağlayan sataşmalarını özledi. Tanin'in 'ağabey' konferanslarını ve Sturm'ün kahkahalarla gülüşünü bir kez daha duymak için Ansalon'daki bütün servetleri verebilirdi. Ona sataşıp onu deli eden kız kardeşlerini özledi. Elflerin gelişiyle ve sorun çıkma ihtimalinin doğmasıyla Caramon ile Tika kızları, Que-Shu kabilesinin liderleri Altınay ve Nehiryeli'nin yanında kalmaya göndermişti. Fakat küçük kızların, Laura ve Dezra'nın burada olup da ağabeylerinin toprağa gömülmelerini izlemeyeceklerine gerçekten minnettardı. Eve geri dönüp mezarlarını bulacak olmaları zaten yeteri kadar kötüydü. Tam o anda dertsiz tasasız çocuklukları bitecekti.

Tanis Yarımelf merdivenlerden yukarı geldi ve en yukarda durdu.

"Caramon'un söylediğine bakılırsa gitmeye karar vermişsin."

Palin başıyla onayladı. "Babam nerede?"

"Annenle beraber. Onu kendi haline bırak Palin," diye tavsiye etti Tanis kibarca. "Bırak bunu kendi yoluyla, kendi zamanıyla atlatsın."

"Ben onu üzmek iste—" diye başladı Palin, yutkundu ve en

baştan aldı. "Bunu yapmak zorundayım Tanis. Babam anlamıyor. Kimse anlamıyor. Bu onun sesi. Onun sesini duyuyorum..."

Tanis Palin'i ilgiyle izledi. "Cenaze törenine kadar kalacak mısın?"

"Elbette," diye cevap verdi Palin. "Ama ondan sonra ayrılacağız."

"Hiçbir yere gitmeden önce dinlenmeli, yemeli ve içmelisin. Sen ve Steel Brightblade, ikiniz de," dedi Tanis, "Tabii eğer onu zehirlenmeyeceğine ve uykusunda bıçaklanmayacağına inandırabilirsem. Ne kadar da babasına benziyor!" diye ekledi Tanis, Palin'e salona doğru eşlik ederken. "Kim bilir kaç kere Sturm Brightblade'i aynı bu şekilde otururken görmüşümdür, ölü gibi yorgun ama bunu kabullenmek için oldukça gururlu."

Steel ikisi yaklaştığında ayağa kalktı. Tanis'e olan saygısından mı temkinli oluşundan mı yoksa ikisinden birden mi belli değildi. Yüzü sert ve amansızdı, düşünceleri ya da hisleri hakkında hiçbir ipucu vermiyordu.

"Gitme zamanımız geldi," dedi Palin'e bakarak. "Otur oturduğun yerde," dedi Palin. "Kardeşlerim uygun bir şekilde gömülme- den şuradan şuraya gitmeyeceğim. Orada yiyecek ve içecek var. Et soğuk, ama bira da öyle. Senin için bir oda ayarlayacağım. Bu gece burada uyuyabilirsin."

Steel'in yüzü karardı. "Hiç ihtiyacım—"

"Evet var," diye karşılık verdi Palin. "Gideceğimiz yer için dinlenmeye ihtiyacın olacak. Palanthas'a karanlık çöktükten sonra yolculuk etmemiz daha güvenli olacaktır zaten.

"Palanthas!" Steel kaşlarını çattı."Neden Palanthas'a, Solamniya Şövalyeleri'nin bir kalesine gitmek isteyelim? Bu bir çeşit tuzak değilse tabii—"

"Tuzak yok," dedi Palin, bitkinlikle bir sandalyeye çökerek. "Palanthas'a gidiyoruz çünkü Boyutkapısı orada, Palanthas'taki Yüksek Büyücülük Kulesi'nde."

"Biz büyücülerin Boyutkapısı'nı açmayı onaylamalarını istiyoruz. Bu bana verilen emirleri geçersiz kılar," diye cevapladı Steel.

"Boyutkapısı'm ben açacağım," dedi Palin. "Amcamın yardımıyla," diye ekledi Steel'in oldukça şüphelendiğini fark ederek.

Steel cevap vermedi. Palin'i inceledi, sorunu enine boyuna

düşünüyor gibi görünüyordu.

"Yolculuk tehlikeli olacak," diye devam etti Palın. "Niyetim sadece Boyut-kapısı'nı açmak değil, aynı zamanda içeri girmeyi deneyeceğim. Cehennem'e girmeyi. Amcamı bulacağım. Benimle gelebilirsin de gelmeyebilirsin de, bu senin isteğine bağlı. Sanırsam," diye de ekledi kabaca, "kraliçen ile birebir konuşabilme fırsatından hoşlanacaksındır."

Steel'in karanlık gözleri bir anda alev alarak yandı. Palin soğuk zırha batıp etine deyen bir şey söylemişti. Cevabı tipik bir şekilde kısa ve özdü.

"Peki. Palanthas'a gideceğiz."

Palin iç geçirdi. İki zor savaş kazanmıştı. Muzafferdi, kendini uykuya verebilirdi. Odasına gitmek için bile çok yorgundu. Başını masanın üzerine koydu. Uykunun rahatlatıcı dalgalarına doğru kayarken fısıldayan bir ses duydu...

Aferin, genç kişi. Aferin!

Gelişini bekliyorum.

ŞAŞIRTICI BİR

"Bu gerçekten şimdiye kadar yediğim en harika yemekti," dedi Tasslehoff Burrfoot. "Kendimi gerçekten tıka basa doymuş hissediyorum."

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, ayaklarını masaya uzatmış, gümüş kaşıkları dikkatle inceliyordu. Oldukça dikkate değer gümüş kaşıklardı bunlar, hepsi de Tas'in elfçe olduğunu tahmin ettiği karmaşık desenlerle süslenmişti.

"Belki de Dalamar'ın baş harfleridir," dedi kendi kendine, uyumak üzereyken.

Gerçekten de çok fazla yemişti ama hepsi de çok lezzetliydi! Parmakları kaşığı sevgi ile okşadı. Onu masaya geri bırakmaya tamamen niyetliydi ama parmakları dalgınlıkla kaşığı gömleğinin cebine taşıdı ve oraya koydu. Tas esnedi. Hakikaten çok zevkli bir yemekti!

Usha da besbelli aynı şekilde hissediyordu. Bir sandalyede bacaklarını uzatmış, yayılmış oturuyordu, ellerini karnının üzerinde kavuşturmuştu, başı bir yana sarkıyordu, gözleri yarı kapalıydı.

Isınmıştı, güvendeydi ve mükemmel bir şekilde hoşnuttu. "Daha evvel bunun gibi bir şey tatmadım!" diye mırıldandı, esneyerek.

"Ben de," dedi Tas, uyanık kalmak için çok büyük bir gayret sarfedip gözlerini kırpıştırarak. Tepe saçıyla, sorguçlu bir baykuşa çok benziyordu.

Dalamar ve Jenna odaya girdiklerinde Tas da Usha da onlara dumanlı, rehavetli bir uyuşuklukla gülümsedi.

Büyücüler manalı manalı birbirilerine baktılar. Kara elf odayı üstünkörü inceledi, hızlıca içindekileri aklından geçirdi.

"Sadece bir kaşık eksik," dedi. "Ve kender bu odada bir saatten fazla süredir yalnız bırakıldı. Sanırım bu bazı şeyleri açıklıyor." Aşağı eğilerek kaşığı Tas'ın cebinden çekip çıkardı.

"Onu yerde buldum," dedi Tas ve gerçekten ne yaptığını bilmeyerek uykulu bir halde bütün kenderlerin kendini savunmak

için yaptıkları yola baş vurdu. "Torbama kazaylu£ düştü. Senin olduğundan emin misin? Artık onu istemediğini döşündüm. Sen çıkıp gittin ve onu burada bıraktın. Ben onu yıkayıpj^ana geri vere cektim." %

"Teşekkür ederim," dedi Dalamar ve kaşığ] ¸tekrar masaya koydu. ij

"Bir şey değil," dedi Tas gülümseyerek ve ga: derini kapadı. Dalamar şapşalca sırıtıp ona el sallayan Usha'ya <l|pndü. "Yemek harikaydı." *h*

"Teşekkür ederim. Anladığım kadarıyla t mim için bir mektup taşıyorsun," dedi Dalamar. îl

"Ah evet. Burada. Buralarda bir yerde." Ush l- ipek pantolo nunun ceplerinden birine elini daldırdı. Ruloyu a line geçirerek neşeyle havaya kaldırdı. r

"O elma şarabının içine ne koydun sevgilim? diye fısıldadı Jenna Dalamar'a. Parşömen rulosunu eline alıp diklJ tle inceledi.

"Bu o mu, çocuk? Emin misin?" l|

"Ben senin çocuğun değilim," dedi Usha t lysuzca. "Sen benim annem değilsin ve benden o kadar fazla ya; ı da değilsin, öyleyse kasılmayı bırak hanımefendi."

"Kimin çocuğusun?" diye sordu Dalamar L ısıtsız olarak, mektubu teslim alırken.

Onu hemen açmadı, Usha'ya düşünceli düş|fficeli bakarak durdu. Kız ile Shalafisi -elfin hem sevdiği ve tak ur ettiği hem korktuğu ve nefret ettiği adam- arasında bir benzerli > . arıyordu.

Usha ona kıstığı gözkapakları arasından aktı. "Kimin çocuğu olduğumu düşünüyorsunuz?" ı

"Bilmiyorum," diye cevapladı Dalamar, Ush' 'nın yanında bir sandalyeye kurularak. "Bana ebeveynlerinden bahset."

"Biz Toz Bozkırları' nda yaşıyorduk," diye badadı Usha.

"Hayır yaşamıyordunuz." Dalamar'ın sı ;i keskindi, Usha'ya bir kamçı gibi çarpıyordu. "Bana yalan söyle bne kızım." Kız irkildi, daha dik oturup ona ihtiyatla baktı. "Yal< ı söylemiyo rum..." %

"Evet söylüyorsun. Bu büyülü eşyalar"-Dal<emar torbayı Usha'nın kucağına boşalttı-"İrda yapımı. Onları tanıd n." Mektubu kaldırdı. "Hiç şüphesiz bu bana doğruyu söylüyor..."*'

"Hayır söylemiyor," diye cevap verdi Usha. ;;lleri zonklamaya başlamıştı, dili kurumuştu, şişmiş ve kabarmış ı issediyordu.

.?

3;,

Artık bu mekândan hoşlanmıyordu, kara cüppeli büyücü sevmiyordu. Ayak işini yapmıştı. Artık gitme zamanıydı. "Bu sadece bir taş hakkında bir hikaye. Koruyucumun neden bunun önemli olduğunu düşündüğünü bilmiyorum." Torbalarım toplarken biraz sallanarak ayağa kalktı. "Ve şimdi mektubu teslim ettiğime göre gidiyorum. Yemek için teşekkürler—"

Durdu. Jenna'nın eli kızın omzundaydı.

"Hiç çıkış yolu yok," dedi Dalarnar, sarılmış parşömen rulosuyla dudaklarına hafifçe vurarak, "ben sağlamazsam tabii. Lütfen otur Usha. Bir süre için benim konu- ğumsun. Sen ve kender. İşte böylesi daha iyi. Şimdi," diye devam etti sevimli, tehlikeli bir tonlamayla, "Bana anne babandan bahset."

"Hiçbir şey bilmiyorum," dedi Usha korkmuştu, tetikteydi. "Tam olarak değil. Ben öksüzdüm. İrdalar beni içlerine aldılar, beni bebekliğimden beri onlar yetiştirdiler."

Jenna Dalamar'ın sandalyesinin koluna oturdu.

"Sana bir şeyler söylemiş olmalılar."

"Söylemediler," diye kaçamak bir cevap verdi Usha "Ama kendi başıma biraz bir şeyler bulmayı başardım. Hiç valum diye bir şey duydunuz mu?"

"Valin," diye düzeltti Tasslehoff. Merak ve uyku içinde bir savaşa tutuşmuştu. Esneyerek uyanık kalmak için kedini çimdikle-di. "Kelime Valin..."

"Bunu biliyorum," diye tersledi Usha, kendere çabucak meşum bir bakış atarak. Berrak bir gülümsemeyle Dalamar'a döndü. "Tabii ki Valin. Herhalde elma şarabı yüzünden kelimeleri yanlış telaffuz ediyorum."

Dalamar hiçbir şey söylemedi, tam konuşacağı sırada jenna'nın elini sıktı.

"Her neyse," Usha devam etti, "Bir gece benim yatakta olmam gerekirken, birinin evimize geldiğini duydum. İrdalar hiç birbirileriyle buluşmazlar, bu yüzden kim olduğunu görmek için sessizce yatağımdan dışarı çıktım. Ziyaretçi, İrdaların Kararveren diye çağırdığı bir adamdı. O ve Koruyucum konuşuyorlardı ve benim hakkımda konuşuyorlardı! Bu nedenle elbette ki dinledim. "Anlayamadığım bir sürü şey söylediler — Valin hakkında konuştular ve annemin halkını terk edip dünyaya giden bir

İrda olduğundan söz ettiler. Büyülü bir ormandaki bir meyhanede nasıl bir büyü kullanıcısıyla tanıştığından bahsettiler. Bu meyhanede

bazı haydutlar ona sarkıntılık etmişlerdi ve büyücü ile ağabeyi—" "İkiz kardeşi." dedi Tasslehoff ama sözler kocaman bir esnemenin içinde kaybolmuştu.

"—ve büyücü annemin yüzünü görmüş ve annemin hayatında gördüğü en güzel kadın olduğunu düşünmüş. Ve annem ona bakmış ve aralarında Valin oluşmuş ve—"

"Valini izah et," dedi Dalamar sessizce.

Usha kaşlarını çattı. "Sen ne olduğunu bildiğini söyledin."

"Hayır," diye karşı çıktı Dalamar kibarca. "Sen ne olduğunu bildiğimi söyledin."

"Ben ne olduğunu biliyorum!" diye haykırdı Tas, dimdik *ayağa* kalkıp oturmuş ellerini havada sallıyordu. "Bırakın ben söyleyeyim!"

"Teşekkürler Burrfoot," dedi Dalamar soğukça. "Ama hikayenin Irda tarafını duymayı tercih ediyorum."

"Pekâlâ... Valin... bir erkek ve bir kadın arasında... oluşan bir şey," diye başladı Usha yanakları koyu kırmızı renkte yanarken, "ve bu...ııh... onları bir araya getirir. Sanırım yaptığı şey bu." Tekrar omuzlarını silkti, "Koruyucum bana bu konuda, benim başıma gelemeyeceğinin dışında fazla bir şey söylemedi."

"Peki neden gelemezmiş?" diye sordu Dalamar yavaşça.

"Çünkü ben yarı insanım," diye yanıtladı Usha.

"Gerçekten mi? Peki baban kim?"

"Hikayedeki genç büyü kullanıcısı," dedi Usha düşünmeden. "Adı Raistlin. Raistlin Majere."

Dalamar dudaklarını büzdü, onlara rulonun ucuyla vurmaya devam etti. Usha'ya o kadar uzun sessizce baktı ki kız endişelendi, huzursuz oldu, onu kavrayan gözlerden kurtulmaya çalıştı. Sonunda kara elf aniden *ayağa* kalktı, masaya doğru yürüdü. Usha sanki hapishane hücresinden yine serbest bırakılmış gibi rahatlayarak nefesini bıraktı.

"Bu çok kaliteli bir şarap," dedi Dalamar sürahiye uzanarak. "Biraz tatmaksın. Hanım Jenna, misafirlerimize ikram etmede bana yardım eder misiniz?"

"Ne oldu?" diye sordu Jenna alçak sesle. "Sorun nedir?" Dalamar şarabı kristal bardaklara doldurdu. "Ona inanmıyorum," dedi kısık sesle, "Yalan söylüyor."

"Ne dedin?" diye sordu Tasslehoff yüksek sesle, kafasını ikisinin arasına sokarak. "Ne dediğinizi duyamadım?"

Jenna kızgınlıkla kemerindeki bir keseye elini attı, bir avuç dolusu kum çıkarttı ve kenderin yüzüne fırlattı."Drowshi" diye emretti.

"Haap-şuuu!" diye hapşırdı Tas ve neredeyse daha hapşırığı bitmeden hoşnutlukla iç çekip masaya doğru yığıldı ve hemencecik uykuya daldı.

"Anlattığı hikaye. Ona inanmıyorum," diye tekrarladı Dalamar. "Onu kenderden öğrendi. O ikisini bir arada bırakmak bir hataydı."

"Ama altın gözleri—"

"Belki de bir İrdadan doğmuş herkesin altın gözleri vardır," diye karşılık verdi Dalamar. "Nasıl bilebiliriz ki? Ben bir tane bile görmedim. Sen gördün mü?"

"Sinirlenme canım," dedi Jenna heyecanla. "Tabii ki bir tane bile görmedim. Ansalon'da kimse görmemiştir. Mektup ne diyor?"

Dalamar kötü bir ruh haliyle rulonun siyah kurdelesini sıyırdı, açıp hızlıca bir göz gezdirdi. "Görünüşe göre dünyanın yaratılışının hikayesi. Hayır sevgilim, sanırım aradığımız cevabı burada bulamayacağız."

Mektubu Tasslehoffun hafifçe horlayarak yatmakta olduğu masaya fırlattı. Ağarmış tepesaçında kum tanecikleri vardı.

Dalamar masa örtüsünün üzerindeki kumları silkeledi. "Doğruyu bulabilmenin hâlâ bir yolu olmalı."

"Bakalım onun yeteneği var mı?" diye önerdi Jenna, adamın düşüncesini tahmin ederek. Mektubu kaldırdı, daha dikkatlice okumaya başladı. "Sen o işi hallet, ben de buna bir bakayım. İrdalar sana yolladığına göre içinde önemli bir şeyler olmalı."

Dalamar sandalyede kıvrılmış, başını kolunun üzerine koymuş, yarı yarıya uykuda olan Usha'ya döndü.

Dalamar onu omzundan sarstı.

"Hıı? Ne istiyorsun? Beni yalnız bırak." Usha kafasını minderin altına saklamaya niyetlenerek kıpırdandı.

Dalamar daha sıkı kavradı.

"Ah!" Usha ayağa kalkıp ona dik dik baktı. "Canım acıdı."

Dalamar yavaşça onu serbest bıraktı. "Eğer Raistlin Majere'nin kızıysan—"

"Öyleyim," dedi Usha kendini beğenmiş bir kibirle.

"O zaman sanata olan yetenek konusunda ona çekmiş

olman lazım."

"Ne sanatı?" Usha kuşkulanmıştı.

"Büyü sanatı. Sihir. Raistlin Ansalon'da gezinen en güçlü büyücülerden biriydi. Büyü yeteneği genellikle kalıtımsaldır. Raistlin'in yeğeni Palin Majere amcasının yeteneğinden nasibini gayet iyi almış. Raistlin'in kızı müthiş bir güce sahip olmalı..."

"Ah evet sahibim," dedi Usha minderlerin arasına tembelce uzanarak.

"Öyleyse bunu Hanım Jenna'ya ve bana kanıtlamanın bir sakıncası yoktur."

"Bunu yapardım," dedi Usha "Ama izinli değilim. İrdalar beni uyardı, görüyorsun. Çok güçlüyüm." Etrafına bakındı. "Bu sevimli odayı yıkmak istemem."

"Bunu göze alıyorum," dedi Dalamar tatsızca.

"Oh hayır. Bu mümkün değil," diye cevapladı Usha gözleri genişleyerek, masumca. "Koruyucum beni uyardı, asla—"

"Yüce Lunitari!" Jenna keskin bir nefes aldı. "Kırmızı ayın yüce tanrıçası. Eğer bu doğruysa—"

Dalamar döndü. "Eğer ne doğruysa?"

Jenna mektubu uzattı. "Yeterince okumadın sevgilim. En aşağıya git."

Dalamar hızlıca okudu, kafasını kaldırıp baktı.

"Gricevher İrdaların elinde," dedi Jenna

"Üzerinde hak iddia ediyorlar..." Dalamar düşüncelere daldı. "Bunun hakkında ne biliyorsun Kızım?" diye bilmek istedi, Usha'nın etrafında dönerek.

Tamamen ayılan Usha allak bullak olmuş bir şekilde ona baktı.

"Ne hakkında ne biliyorum?"

Dalamar parlak ve sıcak güneş ışığında şekerleme yapan bir yılan gibiydi. Elf peltekliğiyle tıslayan yumuşak sesi yatıştırıcı ve aldatıcıydı. Avını zarif tavırlarıyla ve narin güzelliğiyle büyülemişti ve onu tamamen esir aldığında bir solukta yutacaktı.

"Bana aptal numarası yapma!" Adam parşömeni rulo yaptı, onun yanına doğru sokuldu. "Gricevher hakkında ne biliyorsun? Ve bu sefer bayan, bana yalan söyleme..."

Usha yutkundu, dudaklarını yaladı. "Yalan söylemiyor-dum," diyebildi küçük bir sesle. "Ve Gricevher hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Onu sadece bir kere gördüm—"

"Neye benziyor?"

"O gri bir...cevherdi..." diye başladı.

Dalamar'ın hafif, siyah kaşları memnuniyetsizlikle bir araya geldi.

Usha yutkunup aceleyle devam etti. "Bir sürü façetası vardı, sayabileceğimden de fazla. Ve etrafına bir çeşit korkunç, gri bir ışık yayıyordu. Ona bakmayı sevmiyordum. Kendi içimde beni bir tuhaf hissettiriyordu, kaçıp hiçbir anlamı olmayan delice şeyler yapma isteği uyandırmak gibi. Koruyucum bunun taşın insanları etkileyiş şekli olduğunu söylemişti..."

"Ve İrdalar taşı kırıp açmaya mı niyetlendi?" Dalamar'ın sesi gergindi.

"Evet," dedi Usha. Adamın korkunç yoğunluğu sebebiyle sinerek sandalyenin minderlerine geri sarıldı. "Beni göndermelerinin sebebi buydu. Kararveren dedi ki, ben insan olduğumdan... yarı insan olduğumdan" diye düzeltti kendi kendini, "büyüyü bozabilirmişim..."

"Ya Gricevher'i kırdılarsa?" diye sordu Jenna. "Bu neye yol açar?"

"Bilmiyorum. Kimsenin de bildiğini sanmıyorum, belki tanrıların kendileri de dahil." Dalamar silip süpüren bakışını Usha'ya çevirdi. "Ne olduğunu biliyor musun? Ayrılmadan önce herhangi bir şey gördün mü?"

"Hiçbir şey," dedi Usha. "Gökteki... kırmızı parıltı hariç. Bir ateş gibiydi. Ben... Ben bunun büyü olduğunu düşünmüştüm..."

Dalamar daha fazla bir şey söylemedi, artık Usha ile ilgilenmiyordu. Kız ağzını kapalı tutmaya dikkat ediyordu, minderlere gömülmüş daha fazla ilgi çekmemeyi umuyordu. Dalamar odanın içinde defalarca volta attı. Jenna onu endişeyle ve kaygıyla izledi. Tasslehoff rahatsız bir uyku içerisindeydi, kıpırdanıyor ve püfleyip duruyordu. En sonunda Dalamar kararını verdi.

"Divanı toplayacağım. Bu gün. Derhal VVayreth'e gitmek için ayrılmalıyız."

"Ne düşünüyorsun?"

"Bundan hiç hoşlanmadığımı," dedi Dalamar sertçe. "Garip havalar, berbat sıcaklar, alışılmamış kuraklık, diğer bütün garip olaylar. Cevabı bu olabilir."

"Kıza ve kendere ne yapacaksın, onları yanımıza mı alacağız?"

"Hayır. Bildiği her şeyi bize söyledi. Eğer Raistlin'in kızının Ansalon'da dolandığı dedikodusu Divan içinde yayılırsa bu bir şamataya yol açar. Hiçbir şeyi başaramayız. En iyisi onu burada tutmak, güvende ve sessiz. Kenderi de. O Caramon Majere'nin arkadaşı, hikayeyi ona taşıyabilir."

O ve Jenna kapıya doğru yürümeye başladı.

"Bekleyin!" diye haykırdı Usha, ayağa sıçrayarak. "Beni burada bırakamazsınız! Burada kalmayacağım! Çığlık atacağım! Biri beni duyacaktır—"

Jenna arkasını dönüp Usha'ya doğru bir avuç kum fırlattı. Genç kız gözlerini kırptı ve ovuşturdu, mahmurlukla kafasını salladı.

"Burada kalmayacağım! Size söyledim—"

"Büyüye direniyor," diye gözlemleri Jenna. "İlginç. Bunu kendi mi yapıyor yoksa ona koruyucu bir tılsım mı yapılmış merak ediyorum—"

"Her neyse ne, hiç zamanımız yok."

Dalamar parmaklarını şıklattı. Usha ayakları üzerinde bir ileri bir geri sallandı, minderlere geri yığıldı. Gözleri kapandı..

Yüksek Büyücülük Kulesi'nin iç duvarlarını saran helo-zonik bir merdivene giden bir kapı açıldı. Dar taş basamaklar yukarıya, laboratuara, kimsenin -kulenin efendisinin bile- yürümediği yere götürüyordu. Merdiven aşağıya, çırakların yaşadığı ve çalıştığı odalara gidiyor, daha da aşağıya inilirse Görme Odasına çıkıyordu. Dalamar kapıyı kapatıp gümüş bir anahtarla kilitledi.

"Bu kenderi durdurmaz," diye belirtti Jenna. "Ve uyku büyüsünün etkisi biz geri gelmeden önce geçebilir."

"Doğru, kilit onu durduramayabilir ama bu yapacaktır," Dalamar soğuk, örümceksi bir dilde sözler söyledi.

Dalamar'in emriyle kulenin iç kesimlerinin karanlığında, ışığı rüyalarında bile görmeyen bir karanlıkta, iki vücutsuz beyaz göz peyda oldu.

Hayalet Dalamar'a yaklaştı. "Beni emrettiniz Efendi. Buyruğunuz nedir?"

"Gözün bu odada olsun. Kimsenin içeri girmesine ya da dışarı çıkmasına izin verme. Eğer içerideki ikisi çıkmayı denerse onlara zarar verme. Yalnızca kaçmalarına engel ol."

"Bu benim görevimi daha da zorlaştırıyor," dedi hayalet. "Ama emrinize itaat edeceğim Efendi."

Dalamar onları uzaktaki Wayreth Yüksek Büyücülük Kulesi'ne büyünün patikalarından götürecek olan büyünün sözlerini söylemeye başladı. Jenna hemen ona katılmadı. Kapıya ve izleme görevini aralıksız yapan hayalete bakarak öylece durdu. Dalamar yaptığı büyüyü bozdu.

"Haydi gel," dedi, sıkıntıyla. "Boşa harcayacak zamanımız yok."

"Ya o gerçeği söylüyorsa?" diye sordu Jenna yavaşça. "Hayalete rağmen kaçabilecek kadar güçlü olabilir."

"Yemek çalarken yakalanmayı önleyecek kadar güçlü değildi," diye yapıştırdı cevabı Dalamar sinirle. "Ya olağanüstü derecede kurnaz ya da yalancı küçük aptalın teki."

"Neden yalan söylesin ki? Bir büyücü taklidi yaparak ne kazanmayı umabilir? Kesinlikle bizim gerçeği bileceğimizi biliyordur."

"Ama bilmiyoruz değil mi?" dedi Dalamar. "İrdalar zekidir, büyüleri güçlüdür. Akıllarında ne var kim bilebilir? Belki de onu bir casus olarak göndermişlerdir ve onun içeri girebilmesinin tek yolunun, olmadığı bir şeyin taklidini yapması olduğunu düşünmüşlerdir. Onunla daha fazla konuşmaya zaman bulunca bunu anlayacağım. Benim görüşüme göre yalan söylüyor, bence büyü konusunda kenderden daha fazla güçlü değil. Hâlâ benim hükmüme inanmıyorsan—"

"İnanıyorum sevgilim, inanıyorum," dedi Jenna onun yanında durmak için acele ederek. Adamın kendisini öpmesi için kafasını arkaya yatırdı. "Güvenemediğim senin diğer yanların."

Dalamar aklının diğer, daha acil sorunlarda olduğu besbelli olsa da onu minnettarlıkla öptü. "Her zaman sana sadığım sevgilim. Kendi yöntemimle."

"Evet," dedi Jenna ufak bir iç çekişle. "Kendi yönteminle. Biliyorum."

Ellerini kenetleyip beraberce büyüyü söylediler ve karanlığa adım attılar.

******

Kule odasına kilitlenen Usha ve Tas büyünün etkisi altında

uyudular. Usha ateşle kaplı rüyalar gördü, onu korkutan ama ayılamadığı rüyalar.

Tasslehoff, kender rüyaları gördü. Bu da demek oluyordu ki hâlâ uyuduğu halde elleri iş üstündeydi. Parmakları gümüş kaşığın sapını kavradı ve hâlâ rüya görerek kaşığı torbasının içine kaydırdı.

"Sanırım onu düşürmüş olmalısın," diye mırıldandı.

13 * ICUŞATCDASl,

Palanthas'ın güneyinin kuzey kıyısında bulunan ve hareketli bir liman şehri olan Kalaman'da sabahın erken saatleriydi, Kalaman Palanthas kadar geniş değildi, o kadar zarif de değildi ama - Kalamanlıların övünmeyi sevdiği gibi- şehir daha sağduyuluydu. Bunun sebebi kuşkusuz Mızrak Savaşı' m izleyen karanlık günlerden beri güçlenen ve zenginleşen burjuva orta sınıfıydı. Palanthas bir lordlar ve leydiler, şövalyeler ve büyücüler şehriydi. Kalaman ise bir esnaf ve zanaatkarlar şehriydi. Kalaman'da hüküm süren loncanın yöneticisi, yine lonca üyelerince seçilen biri olurdu.

Bir meslek sahibi olan her adam ya da kadın, elf, insan, cüce ya da gnom bir loncaya bağlıydı. Gümüşçüler Loncası, Kılıç Yapıcıları Loncası, Hancılar Loncası, Bira Üreticileri Loncası, Terziler Loncası, Dikişçiler Loncası, Kunduracılar Loncası, Mücevherciler Loncası, ve kenderler tarafından Ansalon'da yürütülen tek lonca olan Bulucular Loncası dahil olmak üzere, daha yüzlercesi vardı. Kalaman'da biri herhangi bir şey kaybederse, hemen Bulucular Loncası' na baş vururdu.

Şehrin kiralık askerler ile şehir halkının karışımından oluşan ve tecrübeli askerler tarafından kumanda edilen kendi milis gücü vardı. Paralı askerler alışılmış olduğu gibi, şarap parası karşılığında goblinlerle savaşmada size yadım ettikleri gibi, aynı fiyata goblinlerin de sizinle savaşmasına yardım eden arbedeci maceraperestler değildi. Kalaman adına savaşmak için tutulan bütün paralı askerlere, ödemelerinin bir bölümü olarak şehir içinde evler verilirdi. Kendi loncaları ve oy verme haklan olurdu. Böylece bu anlaşmayı kabul eden paralı askerler, şehrin üzerinde payları olan ve onun için savaşmaya daha istekli vatandaşlarına dönüştürülürlerdi.

Kalaman milis gücü sağdıktı, kafi derecede eğitimliydi ve umulabileceği kadar cesurdu. Gelmekte olan şeyin karşısında durma şansları yoktu.

Sabah güneşi doğu suru üzerinde parlıyordu. Horozlar onu selâmlıyordu; çoğu vatandaş hâlâ yataklarındaydı. Liman gözcüleri nöbetlerini devretmeye hazırdı, esneyip duruyor ve özlemle yataklarını düşünüyorlardı.

"Ufukta bir gemi," dedi biri. "Bu saatte gelmesi beklenen biri var mı?"

Bir diğeri sefer defterine başvurdu. "Flotsam'dan çıkan Leydi Jane olabilir. Şu tahıl yükünü almak için geleceğini haber vermişti, ama eğer oysa bile erken geldi. En azından öğle vaktine kadar gelmesini beklemiyorduk."

"İyi bir rüzgâr yakalamış olmalı," dedi diğeri. Yerini devredeceği kişi geliyor mu diye dönüp geniş yola baktı. Arkasını dönünce gözlerini kırpıştırdı, bakakaldı. Ufukta aniden ikinci bir yelken belirdi. "Bu garip. Başka bir gemi daha var ve arkasında bir başkası daha."

İlgisi sesini ayıltmıştı. "Hiddukel adına, bu bir donanma! Bana şu dürbünü ver çabuk!"

Gözcü dürbünü uzattı ve kendisi için de bir tane buldu.

"Dört, beş ve altı," dedi gözcü, korkuyla sayarak. "Ejderha-başı pruvalı kara gemiler. Söyleşini hiç görmedim. Kimin bayrağını çekmişler?"

"Şu anda kimseninkini çekmemişler." Adam huzursuz olmuştu. "Bunu hiç sevmedim. Sanırım alarm vermeliyiz."

"Emin olana kadar bekle. Yedi, sekiz."

Uzun yelkenleriyle gemiler, güneşin doğuşunun ateşiyle lekelenen pürüzsüz denizin üzerinde kayıyorlardı. Rüzgâr gemilere yardım ediyordu. O gün; hepsi yelken açmıştı ve iyi vakit geçiriyorlardı.

"Bak! Başı çeken gemi flamasını açtı —bir kafatası ve ölüm zambağı. Alarm ver. Ben Hayes'i Vali'ye haber vermesi için yollayacağım."

Liman çanının sesi suyun üzerinde çınladı, deniz suru boyunca giden binalarda yankılandı, limanın çevresinde evi olanları uyandırdı. Alarm çanı, şehirdeki diğer çanlar, lonca salonlarındaki çanlar, Krynn'in çeşitli tanrılarına adanmış tapınakların canlan tarafından yayıldı. Vali yatağından kalktı, koşarken gömleğinin eteğini pantolonunun içine sokuşturarak hızla limana geldi.

Oraya vardığında ejderhaları görebiliyordu.

Gemilerin üzerinde uçuyorlardı —şimdilik on altı taneydiler— üç uzun, düzgün aralıklı sıra halindeydiler. Biçimlerini bozmadan, kanatları ahenkle hareket ediyordu. Hâlâ güneşin aydınlattığı gökyüzünde, kapkara görünecek kadar uzaktaydılar

ama arada bir ışık, mavi pullan parıldatıyordu. Altlarında yüzen gemilerin üzerinde uçan ejderhaların bir çeşit güzellikleri vardı, ölümcül bir güzellik. Daha şimdiden birkaç küçük tekne üzerlerine gelen şeyi görmüş, limandan sıvışıyor ve açık denizin güvenli sularına kaçmaya çalışıyordu.

"Milisleri çağırın," diye emretti Vali. Bir yarım elfti, gümüşçü bir zanaatkardı ve üç yıldır Valilik yapıyordu.

"Belki de buraya gelmiyorlardır," demeye cesaret etti gözcü umutla. "Belki de Palanthas'a gidiyorlardır."

"Buraya geliyorlar," dedi Vali sertçe, dürbünü indirerek. Mızrak Savaşı'nda da hizmet etmişti ve belirtileri biliyordu. Bununla beraber Kalaman halkının neyle karşılaşacağını da biliyordu. Genelde dua eden bir adam değildi ama o anda, onu dinlemesi muhtemel olan her tanrıya dua etti.

Vali hızlı hareket ediyordu. Tek bir cılız umudu vardı; liman savunmaları. Mızrak Savaşı'nı takip eden sürede inşa edilmiş ve kuvvetlendirilmişlerdi. Gemileri ve üzerüerindeki adamları uzak tutabilirlerdi. İki geniş mancınık ve dört balista deneyimli bir ekip tarafından kullanılacaktı. Hepsi de liman girişine bakıyordu. Bu silahlar milislerin gururuydu ve iyi korunmuşlardı.

Ahşap güverteleri ve direkleri yağlanmış ateş gemileri liman girişine gitmek için hazırlanmıştı. Cesur mürettebat gemileri ateşe verecek, mümkün olduğu kadar yanan geminin içinde kalacak ve onları düşman donanmasına alevden bir yok edişle zarar vermek için yönlendirecekti.

Şehir çanları çılgınlar gibi, delicesine çınlıyordu. Adamlar aceleyle ordugahlarına gidiyordu. Kadınlar savaş ateşlerine karşı kullanılacak olan suyu kuyulardan çekiyorlardı; kovaları, at yalaklarını, sıvıyı alabilecek her şeyi dolduruyorlardı. Çocuklar mahzenlere yollanmıştı ve onlara cesur olmaları söylenmişti.

Vali ejderha pruvalı gemilerin yavaşladığını, yelkenlerini indirip demir atmaya başladıklarını gördü. Morali umutla yükseldi ama sonra, yanında korkmuş bir çiftçi kızını sürükleyen bir ulakla birlikte parçalandı.

"Bir ordu, beyim!" dedi genç kadın soluk soluğa. "Mavi devlerden bir ordu, bu yöne geliyor! Çiftliği geçtiler, binaları ateşe verdiler. Babam...öldü..." boğulacak gibi oldu, neredeyse yıkılmıştı ama gözyaşlarını

yenmeyi başardı. "Elimden geldiği kadar hızlı at sürdüm. Hemen arkamdaydılar, yaya olarak."

"Mavi adamlar mı? Devler mi?" Vali, kızın kederiyle kafayı sıyırmış olmasından şüphelendi. "Sakinleş kızım ve bana şu olayı doğru düzgün anlat. Biri ona bir kadeh şarap getirsin."

Kız başını salladı. "Size söylüyorum beyim, bu adamlar evimiz kadar uzundular. Çırılçıplaktılar, vücutları mavi boyaya bulanmıştı. Onlar—"

At sırtında bir savaşçı geldi, aşağı indi, insan kümesine doğru koştu. "Sayın Vali. General size anayoldan gelen bir ordunun göründüğünü bildirmek istiyor. Kuşatma makineleri var efendim. Daha evvel hiç görmediğimiz kocaman yaratıklar tarafından çekilen kuşatma makineleri!"

Vali dua etmeyi kesti.

Ejderha korkusunun ilk dalgası surlara yığılan adamlara çarptı. Mavi ejderha kanatlarının gölgeleri şehrin üzerinde kayıyordu.

******

Öğle vaktiydi. Lord Ariakan amiral gemisinin güvertesinde duruyordu, etrafında subayları toplanmıştı. Kalaman kuşatmasını bir dürbünle izliyordu, işaret bayrakları yukarı aşağı sallanıyor, Ariakan'ın komutlarını donanmanın geri kalanına ve kıyıdaki subaylara taşıyordu.

Ariakan ağır zırhının içinde terliyordu. Geminin üzerine vuran güneş denizden yansıyordu. Sıcağa aldırmıyordu. Kalaman halkının ondan çok daha fazla terlediğini biliyordu. Korkuyla terliyorlardı.

Ejderha filoları şehrin üzerinde daireler çiziyor, saldırmıyorlardı, bırakıyorlardı oluşturdukları korku surlardaki adamları panikle silip süpürsün. Arada sırada bir mavi ejderha, bir lonca kulesini yıkmak ya da bir depoyu yakmak için şimşek patlaması yaratıyordu. Ama ejderhalara saldırmamaları emredilmişti.

Yabani lejyonları şehir surlarına yaklaşıyordu. Şehrin dört bir yanını sarmışlardı, vücutları canlılardan oluşan acımasız bir okyanus gibi surlara çarpıyordu. Kuşatma makinelerini korkusuzca havaya kaldırdılar; surlarda onları haklamaya çalışan az miktarda kimse kalmıştı. Yabaniler kılıçlarını kalkanları ile çarpıştırıp kaba dillerinde haykırarak gözdağı verdiler ve kendini gösterebile-

çek kadar cesur ya da ahmak olan herkese ok attılar. Ama hepsi bu kadardı. Onlar da saldırıyı kestiler.

Liman savunmalarıyla anlaşmak için gönderilen iki firkateyn hariç donanma denizde kaldı. Liman suruna yaklaşırken, ilk balista bataryası öndeki firkateyne ateş açtı. Geminin tam ortasına isabet etti ama gemi su üzerinde kaldı. Mürettebatı hasarı onarmaya çalıştı ve hızla ileri doğru atıldı. Ateşlenen mancınıklar iki atışı da kaçırdı. Firkateynler hızla limanın ağzına doğru ilerlediler ve yeni alev almakta olan ateş gemileriyle boğuştular. İki mavi ejderha, liman surunun üzerinde alçaktan uçarak, platform üzerine yerleştirilmiş silahları infilak ettirip denize döktü; tayfaları fokurdayan suya atladılar.

Uzak tarafta kalmış olan tek balista yanından uçarak geçen ejderhalara ateş açtı. Ejderhaların ikisi de isabet almamıştı ama ejderha binicilerinden biri, hayvanın bir yanından aşağı kayıp suyun içine daldı.

Firkateynler ateş gemilerine uzun ipler bağlayıp, tekrar denize dönmelerini sağlamak için onları limanın ağzından çekmeye başladı. Yiğit balista tayfası ejderhaların gazabından korkarak, şehir içine kaçtı.

Öğleden sonra Ariakan şehrin yeteri kadar terlediğine karar verdi. Habercisini huzuruna çağırıp adama emirlerini verdi, onu —bir ateşkes bayrağı taşıyarak— Kalaman'a yolladı.

Delege başında dalgalanan *beyaz* bir bayrakla şehir kapılarına sürdü atını. Ariakan'in şövalyelerinden üçü ona refakat ediyordu, şiddet amaçlamadıklarını göstermek için zırh giymiyor ya da silah taşımıyorlardı. Şehir, kapıları açıp delegeyi kabul etmeyi reddetti ama Vali surun tepesinden müzakere yapmaya razı oldu. Ok atış menzilinde açıkça görülebilir bir şekilde duruyordu, bu cesurca davranış delegeye refakat eden kara şövalyelerin yarım elfi selâmlamasını sağladı.

"Ne istiyorsunuz?" diye bilmek istedi Vali. "Sizler, huzur dolu bir şehre hiçbir sebep olmadan saldıran, şeytanın yardakçılarısınız."

"Kalaman Şehri'nin yakında bütün Ansalon'un Hükümdarı olacak olan Takhisis'in Lord Şövalyesi Ariakan'ın gücüne teslim olmasını talep etmeye geldik."

"Takhisis'in diğer hizmetkârları da geçmişte böbürlenmişti ve şimdi ona, efendinize de layık gördüğüm Cehennem'de hizmet

ediyorlar." Vali ejderha korkusuna dayanabilecek kadar mert olan adamlarını yüreklendirmek için cesurca konuşuyordu. Fakat kendini cesur hissetmiyordu. Ezilmişti, umutsuzdu. Kalaman karadan havadan ve denizden ona doğru gelen, böyle bir sayıya karşı koymayı umut edemezdi. "Şartlarınızı duyalım," diye ekledi sertçe.

Delege onları saymaya başladı. "Kalaman halkı silahlarını bırakacak, şehir geçitlerini açacak, Lord Ariakan'm ve birliklerinin içeri girmesine izin verecek. Kalaman halkı, Lord Ariakan'a metbu-ları olarak bağlılık yemini edecek. Savaşabilecek yaştaki erkekler, onlara Lord Ariakan'm saflarına katılabilme imkânı sunulacak olan şehir meydanına gidecekler. Katılmak istemeyenler esir alınacaklar. "Eğer Lord Ariakan'm şartlarını kabul edersiniz, şehrinize zarar vermeyecek. Kadınlarınızı ve çocuklarınızı huzur içinde bırakacak. Eğer şartlarını kabul etmezseniz, Lord Ariakan'm şehrinize girmesine direnmekte ısrar ederseniz, yemin ediyor ki, binalarınız yerle bir edilecek, evleriniz yakılacak, erkekleriniz köle olarak alınacak, kadınlarınız zevkleri için barbarlara verilecek, çocuklarınız annelerinin gözleri önünde katledilecek.

"Lord Ariakan bu şartları düşünmeniz için size gün batınıma kadar süre veriyor."

"Bu Lord Ariakan'm sözünde duracağını nereden bileceğiz?" diye sordu Vali.

"Lord Ariakan bir Takhisis Şövalyesidir," diye yanıtladı delege gururla. "Sözü onun güvencesidir. Sizi bu sözle bırakıyor. Teslim olun ve barış görün. Savaşın ve yıkım görün."

Delege onu takip eden onurlu şövalye korumalarıyla beraber uzaklaştı. Vali surdan aşağı inip lonca başkanlarına danışmaya gitti. Kafalarının tepesinde uçan mavi ejderhalar, Kalaman'da geriye kalan bütün cesareti küllere dönüştürüyordu.

"Eğer bu Ariakan'm sözünü tutma olasılığı varsa," dedi Vali lonca üyelerine, "bunu kabul etmeliyiz. Aksi takdirde halkımızı ölüme ya da daha kötüsüne mahkum etmiş oluruz."

Lonca başkanları gönülsüzce onayladılar.

Lord Ariakan cevabını günbatımından epey önce aldı.

Şehir kapıları açıldı ve birlikleri içeri marş etti. Halk korkarak kendilerine zorbaca, acımasızca, canice davranılmasmı bekledi.

Sıhhatli adamlar toplandı, şehir bulvarına götürüldü ve Ariakan'm subaylarından biri Takhisis'in saflarına katılacak olan-

lan ne gibi zaferler ve şeref beklediği hakkında bir konuşma yaptı. Hiç biri kabul etmedi. Zincire vurulup kelepçelendiler ve götürüldüler. Bazıları siyah ejderha gemilerinde hizmet etmek için, diğerleri Ariakan'ın güçlerini nehir aşağı hızla götürecek olan salları yapmak amacıyla ağaç kesmek için.

Kalamanlı vatandaşların geri kalanlarına evlerine dönmeleri söylendi.

Ariakan'ın donanması limana girdi. Kendisi küçük bir trampet temposuyla içeri giriş yaptı, hemen işlerin başına oturdu. Şövalyeleri sokaklarda devriye geziyordu.

Ertesi gün Kalamanlı vatandaşlar korkuyla uyandı ama ejderhalar gitmiş, mavi boyalı barbarlar ordusu yok olmuştu. Şehre dokunulmamıştı. Pazar yeri, Ariakan'ın emirleri doğrultusunda açıldı. Mağaza sahiplerine kepenklerini açıp her zaman olduğu gibi işlerine başlamaları söylendi.

Halk sersemleyerek, inanamayarak yavaşça işlerini yapmaya başladı. Dün ve bu gün arasında gözle görülen tek fark, surlarda devriye gezip şehir sokaklannda yürüyen şövalyelerdi. Orada burada bir eş kocası esir alındığı için ağlıyor, bir çocuk gitmiş olan babası için zırıldıyor, bir baba kayıp oğlu için matem tutuyordu, ama hepsi bu kadardı.

Kalaman hemen hemen hafif bir sızlanışla düşmüştü.

Vali konağındaki makamında oturan Ariakan bir harita açtı ve Palanthas'a baktı.

•14 •

ÇARk ÖÖN6R. ÇARk OURUR. ÇARk YİNG ÖÖN6R,

O akşam günbatımından önce Caramon ve Tika oğullarını gömdüler.

Her yeni mezarın başına genç bir vallen ağacı dikmek Solace'ta bir adetti. Çünkü ölünün ruhunun ağaca gireceğine ve bu yüzden hiçbir zaman gerçekten ölmeyeceğine inanılıyordu. Bu Vallen ağaçlarının Solace halkı için kutsal olmasının bir sebebiydi, hiçbir canlı ağacın kesilmemesinin ise tek sebebi.

Tanin ve Sturm Majere, Son Yuva Hanı'nın görüş mesafesindeki bir aile arsasına gömülecekti. Burada hanın kurucusu, Tika ve Caramon'un hayat boyu arkadaşı, Otik yatıyordu. Karı koca günün birinde dünyayı ve onun dertlerini terk ettiklerinde burada dinlenmeye çekileceklerdi. Çocuklarından ikisinin onlardan önce geleceğini hiç düşünmemişlerdi.

Caramon mezarı tek başına kazmaya başladı, ama haber kısa sürede Solace'a yayılmıştı ve çok geçmeden bir komşu onlara yardıma gelmişti, sonra başkası ve bir başkası daha, ta ki kasabadaki herkes yardım etmeye gelinceye kadar. Sıcağın altında çalıştılar, sıra değiştirerek ve onlara -sıcak, ardı arkası kesilmeyen rüzgâra göre- küçük bir soluklanma sağlayan bir gölgelikte durarak. Adamlar geldiklerinde sarf ettikleri birkaç kırık başsağlığı sözleri hariç, büyük bir çoğunlukla mezarları sessizlik içinde kazdılar. Genellikle Porthios'u ve onun kraliçelerinin bulunduğu hanın etrafında muhafızlık eden ciflerini görmezden geldiler. Elfler de genelde onları görmezden geldi.

Solace'in kadınları da gelmişti. Hediye olarak yemek, çiçek ve bebek elbiseleri getirmişlerdi -doğum haberi de yayılmıştı. Tika bebek elbiselerini sürgündeki elf hanedanı, tahtlarını geri kazanma -elf ırkları için barışı ve istikran sağlama- çabalarına devam etmek amacıyla ayrılmadan önce gizlilikle Alhana'ya vermek üzere paketledi. Tika, Porthios'un insanların bıraktığı "artıkları" kabul etmeyeceğini gayet iyi biliyordu ama Dezra'ya söylediği gibi, "anne ve babasının bile üslerindeki kıyafetlerden başka giyecek bir şeyleri yok. Zavallı bebek ne giyecek? Yaprak mı?"

Tika bütün gün biraz yatıp dinlenmeyi reddederek azimle

çalıştı. Yapılacak çok iş vardı, bebek yoldaydı, konuklar geliyordu ve kasaba halkının doyurulması gerekliydi.

"Bu gün göz yaşlarımı bir kenara bırakacağım," dedi Dezra'ya. "Tanrılar biliyor ki yarın geri gelecekler. Kalbimdeki sızı ise... hep burada olacak."

Palin gün boyunca uyudu. Uykusu o kadar derindi ki, masada kestirirken babası onu kaldırıp yatak odasına taşırken genç büyücü kıpırdamadı bile. Steel de hanın arkasında kalan bir odada uyudu. Eli kılıcının kabzasındaydı, göğüs zırhı kapıya destek olarak dayanmıştı. Tanis Yarımelf onlara güvenmeyi reddetmesinin gururlarına dokunduğunu söyleyene kadar şövalye, onu dinlenmeye ikna etmek için yapılan bütün uğraşlara direnmişti.

"Babana olan boyun borcumuzu ödemek için, Yüce Ermiş Kulesi'ne kadar sana eşlik ettiğimizde ikimiz de seni korumaya, Sturm Brightblade'in oğlunu korumaya, hayatlarımız adına ant içmiştik. Bu yemini reddetmen senin için onursuz bir davranış olacaktır."

Steel mağrurca yatağına gitti ve neredeyse anında uyuya kaldı.

Tanis gününü Porthios ile geçirdi, kayınbiraderinin arkadaşlığından hoşlandığından değil de, bu kadar fazla insanın yakınlığının elf lordunun sinirlerini germesinden dolayı.

Gün gergin ve kederliydi. Kazan adamlardan biri ısıya dayanamayıp yere yığıldı ve kadınların terleyerek oturduğu, kendilerini yelleyerek hasadın kötülüğü ve bu kışa nasıl çıkacaklarım konuştukları hana taşınması gerekti. Küçük çocuklar, neler döndüğünü tam olarak anlamadan ama bu günün oyun oynayıp gürültü yapılmayacak bir gün olduğunu fark ederek annelerinin yanında durdular.

Sürgündeki elfle etrafı gözleyerek ve anayurtlarını düşley-erek vallen ağaçlarının dallarında durdular.

Ve sonra, gün batımında cenaze töreninin vakti gelmişti. Palin, Tika ve Caramon yanlarında Mishakal'ın bir ermişiyle mezarın başında duruyorlardı. Tanis onların yakınındaydı -hâlâ hayatta olmasına rağmen- onun için kayıp olan kendi oğlu hakkında müşfik şeyler düşünüyordu.

İki kardeşin naaşları ketenden yapılmış kefenlere sarılmış, beraber gömülecekleri en son dinlenme yerlerine saygıyla indirilmişti. Ermiş onlar

için bir kutsama diledi. Kasaba halkı ya bir anı

sembolü bırakarak ya da çok sevilen kardeşlerin kahramanlıkları hakkında sevgi dolu bir hikaye anlatarak, sırayla mezarın yanından geçti.

Bu küçük seremoni sona erdiğinde adamlar mezarı doldurmaya başlamışlardı ki, Porthios herkesi şaşırtacak bir şekilde bir grup elf savaşçısıyla çıka geldi. Caramon ve Tika ile beceriksiz bir incelikle konuştu, sonra mezarın yanında duran elf lordu ölüler için bir matem şarkısı söyledi. Kimsenin sözleri anlamamasına rağmen, şarkının hüzünlü ama umut dolu melodisi kederin acı ıstırabını dindirerek, geriye sadece hafif bir hüzün bırakarak, gözleri yaşarttı. Tika ağladı ve kocasının kollarına sokuldu.

Porthios şarkısını bitirip geri çekildi. Adamlar küreklere sarılıp mezarı toprakla doldurmaya başladılar. Bu aşamada vücutların üzerine çiçekler bırakmak adettendi, ama çiçekler uzun süre önce sıcaktan dolayı solmuşlardı. İki genç şövalyeyi de örten topraktan höyük sevgi dolu bir itinayla sıkıştırıldı. Tam Mishakal'ın ermişi son bir kutsayış duası edecekti ki *mezar* tarafındaki kalabalık aniden bölündü. İnsanlar korku ile geri çekildi.

Steel Brightblade bir adımda aralarından çıktı.

Kederlerine izinsiz olarak katıldığı için hiddetlenen kasaba halkı, ona ayrılması için bağırıp çağırdı. Porthios ters ters baktı; elfler -elleri silahlarında- lordlarının daha da yakınına sokuldular.

Steel onları görmezden gelip mezarın başına gelip durdu. Mishakal'ın ermişi sertçe konuştu, "Burada oluşunuz hoş karşılanmıyor beyim. Bu ölülere yapılan bir hakaret."

Steel yorum yapmadı. Sessizce, sertçe ermişi görmezden gelerek hakaretleri ve gözdağlarını duymazdan gelerek mesafesini korudu. Ellerinde ölüleri taşıyan arabaya bağlanan bohçayı tutuyordu.

Caramon şaşkınlıkla oğluna baktı. Palin sadece kafasını sallayabildi. Ne olup bittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Herkes tedirgin bir sessizlik içinde kara şövalyenin ne yapacağını görmek için bekledi.

Bir dizinin üzerine çöktü, bohçanın bağını çözdü ve içindekileri soluk kahverengi çimlere döktü.

Batmakta olan güneşin son ışık huzmesi Tanin'in kırık kılıcının üzerinde parladı. Kardeşinin parçalanmış mızrağının

yarısı onun hemen yanında yatıyordu. Silahları alan Steel, ikisini de dikkatle mezarın içine koydu. Sonra dizlerinin üzerinde, başı öne eğik, garip ve bilinmedik bir lisanda şarkı söylemeye başladı. Mishakal'ın ermişi aceleyle Tanis'in yanına gidip giysisinin kolunu çekiştirdi. "Durdur onu!" dedi aceleyle. "Ölülere bir çeşit şeytani büyü yapıyor!"

"Hayır öyle yapmıyor," dedi Tanis sessizce, gözleri yaşlarla, kalbi hatıralarla dolarak. "Konuştuğu lisan Solamnca. Şövalyelerin Ölüler için Duasını okuyor."

> Bu adamı Huma'nm bağrına geri götürün Vahşi, tarafsız
> göklerin ardına; Ona savaşçıların huzurunu bahşedin Ve
> gözlerinin son kıvılcımlarını Yıldızların meşaleleri üzerinde
> duran Savaşların boğucu bulutlarından azat edin Bırakın
> kabaran son nefesi Kuzgunların hayallerinin üzerindeki ve
> Sadece atmacanın ölümü hatırladığı Korunaklı havaya
> sığınsın. Sonra bırakın gölgesi Huma'ya yükselsin Vahşi,
> Tarafsız göklerin ardına.

O bitirene kadar herkes sessizliğini korudu. Sonra ayağa kalkan Steel, kılıcını çekip şövalyelerin selâmını verdi. Kılıcının kabzasını dudaklarına götürdü, silahı dışarı doğru bir yay biçiminde çevirdi. Kara Şövalye, sersemlemiş aileye resmi bir reverans yapıp topukları üzerinde döndü ve ondan korkuyla uzaklaşan kalabalığa doğru yavaşça, vakarla yürüdü.

Steel ayrılırken Porthios'un önünde durdu. Kara şövalyenin dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Elf ırkları arasında bir sivil savaş çıkarmakla kendinizi yormayın, beyim. Yakında Qualinesti ve Silvanesti -Lord Ariakan'ın çizmesinin topuğu altında- birleşecek."

Porthios kılıcını çekti. Sorun çıkacağını önceden gören Tanis onu durdurmak için hızla hareket etti.

"Nerede olduğunu düşün, Kardeşim. Alhana'yı düşün," diye ikna etmeye çalıştı, Elfçe konuşarak. "Bunlar yalnızca delikanlılığın verdiği kabadayılığın sözleri. Bunların hepsini daha

önce de duydun. Onlara Aldırma."

Porthios Tanis'e de aldırmayabilirdi ama tam o anda zayıf bir ağlayış - yeni doğmuş bir ağlayış- havada yankılandı. Porthios son bir meşum bakış atarak Steel'i omuzlayıp geçti ve aceleyle hana doğru gitti. Elf muhafızları da ayrıldı, kara şövalyeye darbe gibi inen bakışlar atmayı ihmal etmediler.

Steel onların bakışlarını o alaycı gülümseyişiyle karşıladı, sonra yarı yarıya dönerek, omzunun üzerinden baktı. "Palin Majere. Hâlâ benim tutuklumsunuz. Vedalaşın. Gitme zamanımız geldi."

"Palin!" diye haykırdı Tika ve titreyen ellerini oğluna doğru uzattı.

"Her şey yoluna girecek Anne," dedi Palin, babasına bir bakış atarak. İkisi annesine Palin'in niyeti hakkında bir şey söylememekte anlaşmışlardı. "Büyücüler fidyeyi ödeyecektir. Yakında eve döneceğim." İleri doğru eğilip onu yanağından öptü. "Kendine iyi bak," dedi Tika yavaşça, kırık dökük ve sonra eklediği şeyle Palin'i oldukça şaşırttı, "Raistlin tamamen kötü değildi. İçinde biraz iyilik vardı. Onu hiçbir zaman o kadar çok sevmedim, ama onu hiç anlayamadım da. Belki de..." duraksadı, derin bir nefes aldı, sonra gevrek gevrek konuştu, "belki de yaptığın şey doğrudur."

Palin onu şaşkınlıkla izledi. Omuzlarını silken babasına baktı. "Tek kelime bile etmedim Oğlum."

Tika üzgünce gülümsedi, elini oğlunun elinin üzerine koydu. "Ben ne zaman yaramazlık yapsanız bilirim. Hatırlamıyor musun? Sen ve ağabeylerin..." sözünü yuttu. Gözlerinden yaşlar boşandı. "Paladine seninle birlikte olsun Oğlum!"

"Kendine iyi bak Oğul," dedi Caramon. "Eğer yapabileceğim bir şey varsa..."

"Teşekkürler Baba. Her şey için teşekkürler. Hoşça kal Anne."

Palin arkasını dönüp hızlıca ayrıldı, göz yaşları onu yarı yarıya kör etmişti. Ama Steel'in yanına varmadan önce kendine hakim olmayı başardı.

"İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?" diye sordu şövalye.

Palin kızardı. Sadece bir tane büyü bileşenleri kesesi taşıyordu; düşük rütbesinde daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Aldığı giysiler üzerine giydikleriydi -yolculuklarla ve kanla lekelenmiş

beyaz bir cüppe. Hiç büyü kitabı, parşömen kutusu falan yoktu. Ama elinde Magius'un Asası vardı.

"Ben hazırım," dedi.

Steel başını sallayıp Caramon ve Tika'ya zarif ve soğuk bir selâm verdi. Palin ardına bakmadı, güçlükle yol boyunca yürümeye başladı. İkisi uzamakta olan gölgeler içinde kayboldu.

O akşam Son Yuva Ham'nda Caramon ve Tika oğullarının mezarları başına iki körpe vallen ağacı dikti.

Uzun süren doğumdan dolayı bitap düşmüş olan Alhana Yıldızmeltemi uyudu. Porthios yanında bekledi. O uyurken ve diğerleri odayı terk ettiğinde, eğilip onu şefkatle öptü.

Karısının güvende ve yeni doğan oğlunun sağlıklı olduğundan emin olan Porthios salona döndü ve askerleriyle oturdu. Elf krallıklarını birleştirmeyi planladı, bunu yapması için Ansalon'daki her elfi öldürmesi gerekse bile.

Tanis Yüce Ermiş Kulesi'ne doğru hızlı bir yolculuğa çıktı. Şövalyelere beş yıldır söylediği şeyi bir kez daha söylemek için; Karanlık Kraliçe'nin kuvvetleri yine iş başındaydı.

Beşiğinde yatan, kendine oldukça geniş gelen insan bebek elbiseleri giymiş yeni doğmuş elf çocuğu gözlerini kırpıştırdı ve kendini içinde bulduğu bu garip, yeni dünyaya şaşkınlıkla baktı.

sreel/iN

ses DUYUYOR,

Palin ve Steel, mavi ejderhayla Solace'm yaklaşık beş fersah kuzeyinde buluştu. Flare geceyi yıkık Xak Tsaroth şehrinde geçirmişti. Perili olduğu söylenen şehir, lağım cüceleri, gezgin goblin takımları ve ejderanlar dışında terk edilmişliğini koruyordu. Flare onu bulduklarında hâlâ dişlerinden goblin lokmaları temizliyordu. O surat buruşturarak efendisine de söylediği gibi lağım cücesi yemezdi.

İyice beslenen ve Steel'le yeniden bir *araya* gelen Flare'in keyfi yerindeydi. Kara şövalye kuzeye giden rotaları hakkında bir haritayı incelerken, Flare, daha şimdiden ejderha korkusuna kapılmış olan Palin'e gözdağı verme girişimlerinden haz duydu. Geniş kanatlarını açıp güneşe doğru salladı, onları kendini ve efendisini serinletmek için hafifçe çırptı. Steel rüzgârın haritayı titreterek onu okumasını zorlaştırdığından yakındığında, Flare onun küçük sinir krizinin tadını çıkarttı. Pençelerini toprağa batırdı, geniş toprak parçalarını ve kahverengi çimleri etrafa saçarak eşeledi. Kuyruğunu kamçı gibi bir o yana bir bu yana salladı, yelesini savurdu, bütün bunları yaparken kıstığı göz kapakları altından kırmızı, sürüngen bakışıyla Palin'in tepkisini görmek için bakıyordu.

Palin ondan sakınıyordu fakat bunun için sarf ettiği efor kenetlenmiş çenesinden açıkça görünse de, beyaz-boğumlu eli Magius'un Asası'nı sıkı sıkıya kavramış olsa da, inadına ejderhanın yanında duruyordu.

"Gösteriş yapmayı bitirdiysen," dedi Steel ejderhaya, "yola çıkmak istiyorum."

Mavi ejderha hırlayıp diş gösterdi, dargın gibi görünüyordu. Steel boynunu okşadı, haritayı bir kayanın üzerine serdi ve en iyi yol olduğunu düşündüğü şeyi inceledi. Palin alnının terini sildi ve asayı sıkı sıkı tutmaya devam ederek, tartışmada söz sahibi olabilmek için ejderhaya biraz daha yaklaştı.

"Bu beni de ilgilendirir," dedi, Steel'in meşum bakışına cevaben. "Solamniya üzerinde uçmak Abanasinia üzerinde yolculuk

etmekten çok daha tehlikeli olacak."

Solamniya Şövalyeleri Mızrak Savaşı zamanından bu yana yerel halkın sempatisini yeniden kazanmışlardı. Şimdi bir ailenin en az bir çocuğunu şövalye olmak için -zenginlik için değil-yetiştirmesi modaydı. Sonuç olarak şövalyelerin saflarının sayısı artmıştı ve sandıkları doluydu. Solamniya çevresindeki harap olmaya yüz tutmuş bir sürü kaleyi yeniden inşa ettiler ve birliklerle donattılar. Müttefikleri gümüş ejderhalar göklerde nöbet bekliyordu.

Bir zamanlar sövülen Solamniya Şövalyeleri şimdi zayıfın koruyucuları, masumun savunucuları olarak görülüyordu. Yüksek rütbelere daha erdemli lordlar yükselmişti; Vinas Solamnus tarafından yüzlerce yıl önce hazırlanan kural lar -modern çağda da takip edilen dinsel, kah ve bazılarına göre kalın kafalı olan kanunlar- gözden geçiriliyor, değiştiriliyor ve güne uyarlanıyordu.

Solamniya Şövalyeleri bir kasabada at sürüklerinde -eski günlerde olduğu gibi-taşlanmak yerine, şerefli misafirler olarak karşılanıyor, yardımları ve tavsiyeleri hevesle dinleniyor, cömertçe ödüllendiriliyordu.

Ejderha ve efendisi şövalyelerin artmakta olan tesirinin gayet iyi farkındaydılar. Lord Ariakan, savaşı takip eden birkaç yıl boyunca şövalyelerin esiri olmuştu ve onların arasında zamanım boşa harcamamıştı. Sadece onların -gerekli yerlerdeki değişiklikleri yaparak takdir ve kopya ettiği- usullerini öğrenmekle kalmamış, onların taktiklerini, stratejilerini ve kalelerinin konumlarını de öğrenmişti. Güçlerini ve -en önemlisi- zayıflıklarını öğrenmişti.

Tanis bundan yaklaşık beş yıl önce Takhisis Şövalyeleri'nin varlığından haberdar olduğunda, derhâl Solamniya Şövalyeleri'ne gitmiş ve onları başlarına gelebilecek tehlikeye karşı uyarmıştı.

"Lord Ariakan sizin hakkınızda her şeyi biliyor -çamaşırlarınızın renginden tutun alışkın olduğunuz savaş yöntemlerine kadar," diye uyardı Tanis "Hangi kalelerin güçlendirildiğini ve hangilerinin boş olduğunu biliyor. Onun tarafından toplanan, onun tarafından eğitilen, Karanlık Majeste tarafından Görüş verilen şövalyeleri akıllı adamlar ve kadınlardan oluşuyor. Geçen savaşta gördüğümüz gibi kendi çıkarları için efendilerine ihanet etmeyecekler. Bu kimseler Karanlık Kraliçelerine ve birbirilerine

sadıklar. Davaları için her şeyi feda edecekler. Şimdi bu değişiklikleri yapmalısınız lordlarım, aksi taktirde inanıyorum ki, Lord Ariakan ve kara şövalyeleri bu değişiklikleri sizin için yapacaklardır."

Lord şövalyeler Tanis'i kibarca dinlediler, aralarındayken onunla kibarca hemfikir oldular ve yanlarında olmadığı zaman onu hafife aldılar.

Herkes Karanlıklar Kraliçesi'yle birlikte olan kimselerin bencil, açgözlü, acımasız ve tamamen onurdan yoksun olduğunu bilirdi. Tarih bunu defalarca kanıtlamıştı. Şövalyeler bu yirmi altı yıllık kısa sürede karanlık ordusunun şiddetli bir değişim geçirdiğini hayâl bile edemiyordu.

Ve ışığın orduları da kendi içlerinde birkaç değişiklik yapmıştı.

Steel haritayı gösteriyordu. "Buradaki Schallsea boğazını geçeceğiz. Şövalyeler orada bir kale kurdukları için Caergoth'un etrafından dolanacağız. Doğuya doğru devam edeceğiz, Coustlund'u sağımıza alıp su üzerinde yolculuk yapacağız. Bu şekilde Thelgaard Kalesi'nden de sakınmış olacağız. Onun kuzeyinde Vingaard Dağları'nı bizim ve Yüce Ermiş Kulesi'nin arasına alarak kıyı şeridi boyunca devam edeceğiz. Palanthas'a kuzeyden gireceğiz."

Palin bunu duyduktan sonra önermeyi göze aldı. "Eğer kılık değiştirmezsen şehre giremeyeceksin. Bunu düşündüm." Biraz gururla ekledi, "Ve babamın elbiselerinden birkaçını getirdim—"

"Palanthas sokaklarında bir hancı gibi giyinip dolaşmayacağım," dedi Steel sertçe. "Bu zırhı kraliçemin zaferi için giyiyorum, kim olduğumu gizlemeyeceğim."

"O zaman Yüce Ermiş Kulesi'ne gidip kendimizi bir hücreye kapatabiliriz," diye karşılık verdi Palin. "Çünkü sonumuz orası olacak."

"Seninki değil beyaz cüppeli," diye gözlemledi Steel, yarım bir gülümsemeyle.

"Ah pek tabii benimki de. Seninle olduğumu anlayınca beni de hemencecik tutuklayacaklar. Şövalyeler büyü kullanıcılarını pek az sever."

"Onların saflarında savaştığın hâlde."

"Kardeşlerim sebebiyle," dedi Palin alçak bir sesle ve daha

fazla bir şey söylemedi.

"Merak etme Majere," dedi Steel, şimdi gülümsemesi koyu gözlerindeydi. "Palanthas'a yeterince güvende gireceğiz."

"Ve Palanthas'ı hâllettiğimizi var sayalım," diye tartıştı Palin. "Hâlâ Shoikan Korusu'nda yürümek zorundayız."

"Lânetli koru mu? Onu bir kez -uzaktan- görmüştüm. Baban sana söylemedi mi? Ben Palanthas'ta büyüdüm. Lord Ariakan beni şövalyeliğe kaydetmek için gelinceye kadar, yani on iki yaşıma kadar orada yaşadık. Tahmin edebileceğin gibi Shoikan Korusu şehirdeki her haylaz çocuk için ayartıcı bir şey. Beraber onun yakınına gitmeye kaç sefer cesaret ettik unuttum. Elbette ki dev ağaçların en üst dalları bile göründüğü anda kuyruğumuzu kıstırıp kaçtık. Bu gün bile hislerimi hatırlıyorum, korkuyu..."

Kaşlarını çatarak durdu, sonra bir köpeğin sularını silkelemesi gibi hatıraları silkeledi. Daha hızlıca devam etti, "Bu korunun içeri girmeye çalışan her ölümlü için -kime sadık olursa olsun- ölümcül olduğu söylenir. Ama senin kesinlikle sağ salim geçmene izin vardır, Efendi Büyücü."

"Bana böyle hitap etme," dedi Palin sinirle. "Bu doğru değil. Ben sanatımda düşük seviyedeyim. Askeri terimlerle, ben bir piyon askere eşdeğerim."

Sesine sürünerek giren acıyı engelleyemedi.

"Hepimiz en aşağıdan başlarız Majere," dedi Steel ciddiyetle. "Bunda utanılacak bir şey yok. Ben rütbemi elde etmek için on yıl çalıştım ve zirveden çok uzaktayım."

"Aynı kardeşim Tanin gibisin. Siz Şövalyelerin giydiği bütün bu metaller kafanıza işlemiş olmalı. Bu ona da söylediğim bir şeydi. Ve hayır, Shoikan Korusu'nu sağ salim geçmeye iznim yok. Sanırım bunu talep edebilirim. Dalamar benim hakkımda iyi şeyler düşünüyor..."

İsmin anılmasıyla Steel'in ifadesi değişti. Rengi koyulaştı, gözlerindeki gülümse- me kayboldu, ani ve şiddetli bir ateşle yanıp yok oldu.

Palin fark etmedi. Dalmış gitmiş, kendini Dalamar ile irtibat kurup koru içinden güvenle geçmenin bir yolunu dilenmeye kaptırmıştı. "Hayır," diye karar verdi en sonunda. "Dalamar'dan isteyemem. Bu ona, neden kuleye girmek istediğimi açıklamam anlamına gelir. Ve daha ötesini bilirse beni durdurur—"

Palin Steel'in yüzünü bir anlığına yakaladı, saldırı altında

olabileceklerini düşünerek aceleyle etrafına bakındı. Hiçbir şey göremeyerek sordu, "Sorun ne?"

"Kara Dalamar. Hakkında konuştuğun adam o mu?"

"Evet," dedi Palin, "Kulenin efendisi. O—" Palin aniden onun geçmişini hatırladı. İçinden inledi.

"O annemi öldüren adam," dedi Steel. Eli kılıcının kabzasına gitti. "Bu Dalamar ile tanışmayı dört gözle bekliyorum."

Kara elf eski sevgilisini sadece nefsi müdafaa ile öldürmüştü; Ona ilk Kitiara saldırmıştı. Ama bu savın Kitiara'nın oğlunu etkilememesi muhtemeldi.

"Sanırım sana Dalamar'in Ansalon'daki en güçlü büyücü olduğunu hatırlatma- mın bir faydası yok," dedi Palin sabırsızca. "Sadece elini sallayarak içini dışına çıkarabileceğini ve seni tepe taklak edebileceğini de."

"Bunun önemi ne?" diye cevap verdi Steel hiddetlenerek. "Sadece benden zayıf olanlara saldıracağımı mı düşünüyorsun? Annemin ölümünün intikamını almaya şerefimle bağlıyım."

Yüce Paladine neden bunu daha önce düşünemedim? Palin ümitsizce düşündü. Steel ölecek. Dalamar onun öldürülmesi için benim uğraştığımı düşünecek. Üstüne üstlük beni de yok edebilir..."

Bana güven, genç kişi, diye geldi ses, Dalamar'ı bana bırak.

Palin sevinçle ve heyecanla titredi. Artık sesin gerçek olduğunu, bir hayâl olmadığını biliyordu. Onunla konuşuyor, ona rehberlik ediyor, onu yönlendiriyor ve onu bekliyordu.

Korkuları yatıştı. Rahatlamıştı.

"Henüz kuleye ulaşamadık. Daha sağ salim Palanthas'a girmemiz ve Shoikan Korusu'nu geçmemiz gerekli. Bırak Dalamar'la ve kuledeyken her neyle karşılaşacaksak onunla -eğer yapabilirsek- o kadar ileri gittiğimizde başa çıkalım."

"Oraya *varacağız,"* diye belirtti Steel sertçe. "Beni daha da çok heveslendirdin."

İkisi ejderhaya bindiler ve Lunitari'nin kan kırmızısı ışığında yıkandılar. Kuzeye uçtular, Palanthas'a doğru.

Bütün gece yolculuk ettiler ve kimseyle karşılaşmadılar. Ama güneşin doğusuyla ejderha huzursuzlaştı.

"Gümüşlerin kokusunu alıyorum," diye bildirdi.

Steel ile *yaptığı* kısa görüşmeden sonra ejderha Vingaard Dağları'nın eteklerine kondu.

"Her neyse, zaten Palanthas'a gün ışığında girmek istemiyoruz," dedi Steel, Palin'e. "Bu gün dinlensek, hava kararınca yola devam etsek daha iyi."

Palin oyalanmalarına illet olmuştu. Amcasının hayatta olduğundan emindi, sadece Cehennem'in dehşetengiz hapsinden kurtarılmaya ihtiyacı vardı. Genç büyücü kedini dinlenmiş ve iyi hissediyordu. Steel'in yara lapasına şükür, Palin'in yarası onu hemen hemen hiç rahatsız etmiyordu. Yolculuğa devam etmeye hevesliydi ama bir mavi ejderha ve onun efendisiyle o kadar da çok münakaşa edemezdi.

"Birimiz nöbet tutmayacak mı?" diye sordu Palin, Steel'i iki tane yer yatağı açışını seyrederken.

"İkimizin de dinlenmeye ihtiyacı var," diye karşılık verdi Steel, "Ejderha bizi uyurken koruyacak."

Kısa bir arayıştan sonra, biraz korunaklı olmasına rağmen biri gelecek olsa fazla gizlemeyen sarp kayalıklarda sığ bir girinti buldular. Palin battaniyesini serip Tika'nın onlara hazırlamaya zaman bulduğu geniş miktardaki yemeklerinden biraz yedi. Steel de yedi, uzandı, dinlenebilme fırsatı bulduğu zaman ve mekânda dinlenmesi gerektiğini bilen bir askerin disipliniyle kısa sürede uykuya daldı. Palin kendini bütün günü uykusuz bir hâlde geceyi bekleyerek geçirmeye hazırlayarak soğuk zeminin üzerine uzandı.

Gün batımına yakın bir zamanda uyandı.

Steel kalkmış ejderhaya eyerini takıyordu. Flare de iyi dinlenmişti ve görün- düğüne göre iyi beslenmişti. Birkaç geyiğin leşi etrafa saçılmıştı.

Palin yavaş hareket ederek ayağa kalktı. Yerde yatmaktan uyuşmuş ve kaskatı kesilmişti. Genellikle uykusu garip, yarı hatırlanan rüyalarla rahatsız edilirdi. Bu sefer değildi. Hayatında bu kadar rahat ve derin bir uyku çektiğini hatırlamıyordu.

"Yaşlı bir macerapereste dönüşüyorsun," diye homurdandı Steel, hiç güç harcamadan eyeri ejderhanın sırtına takarak. "Hatta onlar gibi horluyorsun da."

Palin birkaç özür kelimesi mırıldandı. Neden iyi uyuduğunu biliyordu, bunun için biraz utanmıştı. Ailesine, evine, yetiştirildiği yere bir ihanet gibiydi. Açlığı hissettiğinden beri, oyun arkadaşlarının yüzlerine

hayâlden büyü tozları serpiştirebilecek kadar büyüdüğünden beri hayatında ilk defa kendi kendiyle barışıktı.

"Özür dileme Majere. İyi yaptın. Bu gece yüzleşmek zorunda olduğumuz şey için güçlerimize ihtiyacımız var."

Shoikan Korusu. Dehşet verici bir yer, ölümcül bir yer. Caramon bir kez girmeye teşebbüs etmişti ve neredeyse hayatını kaybediyordu. Ve şimdi Palin sabırsızlığını zorlukla bastırabiliyor-du. Koru onun üzerinde bir dehşet yaratmıyordu. Korunun efendisi de öyle. Raistlin Dalamar ile başa çıkmaya söz vermişti. Palin'in düşünceleri korudan sonra neyin geleceğine yoğunlaştı.

Boyutkapısı. Amcası.

Ejderha kararmakta olan gök yüzüne hızla yükseldi, tembel daireler çizerek uçuyordu, onu yukarı çıkarmasını sağlamaları için ısı termallerini kullanıyordu.

İki kısa saat içinde Palanthas'ın şehir ışıkları göründü. Etrafında uçtular. Yeni Şehir'i sağlarına alarak etrafından dolandılar. Eski Şehir'in surları şehrin etrafını bir yük arabasının lastik jantı gibi çevreliyordu; burçlarında parlak meşaleler yanıyordu. Meşhur kütüphane, sadece bir penceredeki ışık hariç karanlıktı. Herhalde Astinus, bazılarını iddiasına göre Tanrı Gilean'm kendisi geç saatte ayaktaydı, önünden akıp geçen tarihi kaydediyordu.

Belki de tam şu anda onlar hakkında yazıyordu. Belki de yakında ölümlerini kaydediyor olacaktı. Bu fikir Shoikan Korusu olan soğuk, karanlık beneğe baktığında kendiliğinden gelmişti Palin'e. Hızla gözlerini başka tarafa çevirdi, bakışını Yüksek Büyücülük Kulesi'ne yöneltti. Pencerelerinde ışıklar yanıyordu, en çok da büyülerini ezberlemeye çalışan çırak büyücülerin uyanık olduğu en aşağı katlarda. Palin hangisinin Dalamar'ın odası olduğunu biliyordu, içeride ışık var mı diye baktı.

Karanlıktı.

Kulenin tam karşısında Paladine Tapınağı duruyordu, beyaz duvarları sanki Solinari'nin ay ışınlarını yakalamış da geceyi aydınlatmak için kullanıyormuşçasına soluk bir aydınlıkla parlıyordu.

Görevini ve yol arkadaşının tabiatını hatırlayan Palin tapınağa daha fazla bakamadı.

Ejderha onları Palanthas Lordu'nun sarayının üzerinden geçirdi. Orda da ışıklar parlıyordu; herhalde lord bir davet veriyordu.

Böyle bir zamanda insanlar nasıl eğlenebilir? diye

düşündü Palin, oldukça sinirlenerek. Kardeşleri ölüydü; diğer iyi adamlar da hayatlarını vermişlerdi. Ne için? Bunun için mi -Palanthas Lordu ve onun varlıklı arkadaşları kendilerinden geçene kadar kaçak elf şarabı içsinler diye mi?

Palin ejderhadan sıçrayıp kanla lekelenmiş cüppesiyle cümbüşçülerin içine dalarak bağırmasının nasıl olacağını düşündü. "Gözlerinizi açın! Bana bakın! Sizi neyin beklediğini görün!"

Herhalde hiçbir şey olmazdı. Kahya onu dışarı atardı.

Mavi ejderha soluna doğru pike yaptı, sarayın etrafından dolaşarak parlak ışıkları ardında bıraktı. Eski Şehir surunun üzerinde uçtu, Yeni Şehir'i geçti ve körfezin tam üzerine çıktı. Sadece birkaç küçük ışık noktacığı gece bekçilerinin kulübelerini işaret ediyordu.

Kimse ejderhayı aşağı inip tam sahile konarken görmediğine göre gece bekçileri kestiriyor olmalıydı.

16

GRCDİŞ kuLesi.

DÖŞ kARŞILANCDAYAN BİR

Kudret Çağı zamanında Vinas Solamnus tarafından inşa edilen Yüce Ermiş Kulesi Vingaard Dağları' ndaki tek geçidi koruyordu -bu da Ansalon'un geri kalan kısmından büyük Palanthas Şehri'ne giden ana karayoluydu. Kule kocaman, heybetli ve güçlü bir kaleydi. Fakat kulenin acayip tasarımına dayanarak, Mızrak Kahramanla- rmdan biri olan cüce Flint Fireforge'un bir keresinde burayı inşa edenin deli ya da sarhoş olduğunu iddia ettiği duyulmuştu.

Kule insanlar tarafından inşa edilmişti, bu yüzden iyi cüce eleştirisini gnomların koyduğu bir zerre güherçileden almış olmalıydı. Ve Flint'in bu beyanatı yaptığında bir süre sonra uygulamaya konulduğunu gördüğü kulenin alışılmadık, esas savunma sisteminden haberdar olmadığı doğruydu.

Flint'in bu belirtmeyi yapmasının üzerinden çok geçmeden Yüceefendi Kitiara'nın ordusunun ejderhaları kuleye saldırmıştı. Solamniya Şövalyesi Sturm Brightblade bu saldırı sırasında ölmüştü ama Sturm'ün fedakârlığı sayesinde şövalyeler birleşip harekete geçmiş; bir kenderin, bir elf kızının ve bir ejderha küresinin yardımıyla kule kurtarılmıştı.

Yüce Ermiş Kulesi çok çetin görünüyordu. Yaklaşık bin ayak boyu gökyüzüne yükselmiş, en güneydeki tepesi karlı dağlar hariç her yanı çevrelenmiş olan kule, söylendiğine göre inançlı adamlar onu savunduklarında düşmana karşı hiç düşmemişti. En dışarıdaki taş perdesi kulenin temeli olan bir sekizgen oluşturuyordu. Sekizgenin her noktasında bir ufak burç yükseliyordu. Burçlar arasında taştan perdenin en tepesi boyunca mazgallı siperler uzanıyordu. İçerdeki sekizgen duvar merkezdeki geniş kulenin etrafına inşa edilen daha küçük sekiz kulenin temelini oluşturuyordu.

Flint Fireforge'u bu kadar rahatsız eden şey dış duvarlara oyulmuş, altıdan daha az olmayan dev çelik kapılardı; üç tanesi Solamniya kırlarına açılıyor, hepsi de kulenin kalbine gidiyordu. Taştan anlayan her cüce size katı bir tahkimat yapısının kapatılabilen, kolayca kuvvetlendirilip düşman saldırısına karşı

korunabilecek sadece tek bir girişi olması gerektiğini söyleyebilirdi.

Şövalyeler Flint'e cücelerin taktiklerindeki hayâl güçlerinin kıt olduğunu, ince ayrıntılardan yoksun olduğunu söyleyerek cevap verebilirdi. Yüce Ermiş Kulesi gerçekten de kurnaz tasarımın bir başyapıtıydı. Dar avlulara açılan altı kapı vardı -yüksek duvarlardaki şövalyelerin yoğunlaştırılmış bir şekilde düşmana ateş açabileceği bir ölüm sahasıydı. Ana kuleye giden merdivenlere kadar ulaşabilenler ise gizlenmiş tuzaklar tarafından avlanıyorlardı.

Mızrak Savaşı'run tarihine aşina olanların hatırlayacağı gibi, Solamniya kırlarına açılan üç kapı aslında ejderha tuzaklarıydı. Koridorların birleştiği merkezdeki büyülü bir ejderha küresi kötü ejderhaları çağırıyor, onları kuleye dışardan saldırmak-tansa içine uçmak için ayartıyordu. Ejderhalar sonra, kapana kısmış yaratıklara taş siperler ardından güven içinde saldıran Solamniya Şövalyeleri tarafından öldürülüyordu. Bu yüzden kulenin diğer, unutulmuş ismi Ejderha Ölümü idi. Ve bu şekilde Mızrak Savaşı sırasında bir hayli kötü ejderha ölmüştü.

Sturm Brightblade'in mazgallı siperlerde tek başına kesin ölümü bekleyerek durmasının üzerinden bir çok sene geçmişti. Mızrak Savaşı sırasında söylendiğine göre, ejderha küreleri dünya için kayıptı ya da çoğu kimse böyle olmasını yürekten umuyordu. Kulenin savunmasının sırrını şimdi bilen kötü ejderhalar artık ölümcül tuzağın içine çekilmeyecekti ve ejderhaların inanılmaz derecede uzun bir yaşamı olduğuna göre, ejderha kanına bulanmış koridorların hatıralarının onları böyle bir hataya bir daha düşmekten alıkoyması muhtemeldi.

Kule savaştan sonra onarılmış, yenilenmiş, modernize edilmişti. Ejderha kürelerinin yitmesiyle kulenin ejderhalara karşı merkezi savunma sistemi artık etkili değildi ve üç ejderha tuzağı artık kıymetli bir nitelikten çok bir yükümlülüğe dönüşmüştü. Solamniya şövalyeleri cücenin üç kapı hakkındaki beyanatının gerçeklik payını şimdi anlıyorlardı; "Düşmanı çaya davet etseler-miş bari!" diye homurdanmıştı Flint. Üçünü de esas kapılan anımsatsın diye şatafatlı, beyaz granit "tıkaçlarla" mühürleyerek önlem almışlardı.

Savaşı takip eden sürede Yüce Ermiş Kulesi yoğun bir faaliyet merkezi hâline gelmişti. Kara yoluyla seyahat edenler içeri